Ambuscadă pe Ornella

-Daniel Walther-

PROLOG

Fiona

“Odinioară se spunea că e înălţător să-ţi dai viaţa pentru ţară. Azi, un şir de umilinţe-i viaţa închinată ei.”
Nikolaus CYBINSKY

ÎN MARILE ORAŞE ale Confederaţiei, specialiştii încercau din răsputeri să dezlege misterele timpului. Rătăceau necontenit, asemeni unor suflete ce-şi ispăşesc păcatele, de-a lungul coridoarelor Releului Informatic, o construcţie stranie, fără o formă anume, care, dacă te uitai la ea, îţi făcea fie impresia unei piramide, fie a unui trunchi de con, fie, chiar a unor sfere gigantice, aşezate pe nişte mari trepiede scânteietoare.

O nelinişte mistuitoare pusese stăpânire pe oraşele confederate, pentru că, o dată în plus, porumbeii păcii îşi luau zborul, vânaţi fără milă de păsările de pradă ale războiului. Zvonuri deloc liniştitoare şi veşti venite pe ascuns se propagau — mai iute chiar decât lumina — între statele independente şi teritoriile supuse cu mult timp înainte.

Imperiul lui Lemura, care nu se împăca nicidecum cu rolul de simplu observator, înmulţise numărul expediţiilor de recunoaştere şi al atacurilor neaşteptate în *no man's landurile* stabilite prin ultimul tratat de pace. Confederaţia, preocupată să păstreze credibilitatea aliaţilor săi, nu-şi putea permite să se retragă sau să bată pasul pe loc de-a lungul unor graniţe încă nestabilite. Ca urmare, distrugătoarele confederate ajungeau tot mai des în teritoriile neutre şi, ca şi lemii, se făceau vinovate de încălcarea pactului de neagresiune.

Pe zi ce trecea, situaţia se deteriora.

Istoria urma să se repete.

Specialiştii cercetau cu febrilitate ecranele sclavilor electronici, dar răspunsurile erau mereu vagi, exasperant de imprecise.

Nave ultrarapide circulau între sistemele planetare, înregistrau date, comparând zilnic observaţiile şi cerând un surplus de informaţii atunci când rezultatele păreau a se lăsa dezvăluite.

Aceste ciudate laboratoare de semantică erau urmaşii neînsufleţiţi ai *psihosociodiplomaţilor* din secolul XXI, strănepoţii dezabuzaţi de cei

care, odinioară, contribuiseră la declanşarea războiului cosmic.

Absalon Naaidoos.

Comandant al distrugătorului *Patnaa.*

Vîrsta: 40 de ani. Înălţimea: 1,80 m. Faţa: ovală. Ochii: căprui. Păr: castaniu etc.

Absalon Naaidoos nu era prea bine văzut de superiorii săi. Dar specialiştii descoperiseră în memoria calculatoarelor câteva date absolut uluitoare privind persoana comandantului Naaidoos.

— Hei; tu, Frank Machin, se zice că ai fi atotştiutor şi un geniu în domeniul limbilor vechi...

— Da, domnule!... Ascult!

— Dragul meu Frank, ai idee ce poate însemna cuvântul NAAIDOOS?

— O clipă, te rog... Să-mi amintesc... Naaidoos? E un cuvânt olandez... sau danez...? Ba nu, e olandez, am zis bine prima oară. Înseamnă... cutie de croitorie... sau cutie de lucru. Mulţumit?

— Eşti nemaipomenit! Cum se face că ştii mereu răspunsul la ceea ce eşti întrebat? Bineînţeles că ai dreptate. Spune-mi acum, Frank, crezi că numele poate influenţa în vreun fel soarta celui care-l poartă?

— E foarte posibil... Dacă, spre exemplu, te loveşte ghinionul să ai un nume ridicol, poţi reacţiona în două feluri; să vrei să te faci cât mai mic, pentru a trece, pe cât posibil mai neobservat, sau, dimpotrivă, să vrei să ieşi în evidenţă. Să fii strivit sau să te revolţi...

— Ah... Da, da, da... Nu ţi-am cerut chiar atât de mult... Acest Naaidoos însă, ai idee ce fel de om poate fi?

— Îmi pare rău, domnule, dar cu militarii nu ştii niciodată la ce te poţi aştepta.

— Cred că ar trebui să înregistrăm orice informaţie în ceea ce-l priveşte, Frank. Pricepi? Vreau TOATE INFORMAŢIILE... Tocmai am pus mâna pe un mesaj cifrat emis de Amiralitate şi acest mesaj are legătură cu comandantul Naaidoos.

Cel numit Frank Machin-Chose se întoarse cu faţa la ecranul de pe perete, bombănind pe înfundate. Ordinele venite de la Amiralitate erau aproape invariabil lipsite de logică, iar lipsa de logică era, între multele lucruri plictisitoare pe care le îndeplinea, singura care îl făcea să se poticnească.

— Ai spus ceva?

— Nu, domnule, n-am spus nimic. Sunt la dispoziţia dumneavoastră, ca de obicei.

— NAAIDOOS ABSALON. Vrem să ştim totul despre el.

Antecedente, relaţii, etc... ABSOLUT TOT!

Distrugătorul *Patnaa* era o puternică unitate de luptă a flotei confederate dar, ca urmare a progreselor tehnice rapide, în domeniul navelor spaţiale militare, ajunsese o adevărată piesă de muzeu.

Se subînţelege, aşadar, că era vorba de genul acela de navă a cărei comandă este încredinţată, după tipic, unui ofiţer nu prea bine văzut de superiori. Nu întâmplător, aceste unităţi se pierdeau în regiunile îndepărtate sau în *no man's landuri* şi, dacă reveneau, ceea ce se mai şi înttâmpla din când în când, erau trimise la casare sau demontate în şantierele specializate ce pluteau pe orbitele planetelor puternic industrializate ale Confederaţiei. Comandanţii lor erau scoşi la pensie iar echipajelor li se încredinţau sarcini plictisitoare şi lipsite de importanţă. Era regula nescrisă a Amiralităţii, o regulă care nu accepta decât foarte rar compromisuri.

În cele din urmă, într-unul din marile centre ale Confederaţiei, pe Hylas sau Bellerophon-de-Tyade, câţiva cercetători au reuşit să afle misterul. Cercetaseră timp îndelungat ecranele calculatoarelor care le răspundeau la toate întrebările pe îndelete, cu grijă, ca şi cum scrupule necunoscutele dictau să procedeze astfel...

Cu aceeaşi grijă, specialiştii au adunat datele, au stabilit concluziile şi le-au trimis cui trebuia.

Cel mai interesat în această afacere, Absalon Naaidoos, comandantul distrugătorului *Patnaa,* n-avea nici cea mai mică bănuială despre ceea ce se petrecea în acel moment, în măruntaiele sterilizate ale celui mai mare releu informatic de pe planeta Hylas (poate, sau Bellerophon-de-Tyade).

Ca urmare stătea — *bine mersi* — pe veranda unui bungalow şi contempla, cu o calmă nepăsare, conturul unduitor şi albăstrui pe care dunele îl desenau până în zare. Lenevea într-o picoteală plăcută, în timp ce, în mintea lui, crâmpeie răzleţe de imagini se împleteau, se răsturnau, se amestecau, într-o cavalcadă fără de sfârşit. Dacă stai să te gândeşti bine, îşi zise el, cu pleoapele îngreunate de oboseală de plumb, a fi fericit înseamnă să poţi dormi la umbră, în timp ce totul, în jurul tău, se rumeneşte la căldura soarelui. Să poţi trândăvi după o noapte de chef şi să nu te gândeşti la nimic altceva, decât la plăceri simple.

Una din “plăcerile simple” ce alcătuiau Raiul intim al comandantului Naaidoos urma să se trezească, dintr-o clipă în alta, din straşnica beţie nocturnă, într-unul din dormitoarele bungalowului. Se numea Fiona şi era tânără şi plină de foc...

Evident, îl costa scump, ca toate celelalte plăceri, de altfel. Dar merita...

Deodată o văzu înălţându-se şi plutind uşor deasupra dunelor albăstrii de nisip. În aburii beţiei, părea că atinge în zbor, cu vîrful degetelor şi chiar cu sfârcurile tari ale sânilor, colinele nisipoase. Urme aproape imperceptibile, pe care le-ai fi crezut ale unei misterioase creaturi a deşertului, rămâneau desenate pe nisip de falangele (sau de sânii) fetei.

O vedea clar, plutind la întâmplare, încântător de leneşă; îi vedea mâinile desăvârşit conturate, unduirea coapselor în aerul tare, albastru şi pulpele bătând lumina ce se revărsa ca o apă din zarea însorită.

Absalon Naaidoos luă o înghiţitură zdravănă din cafeaua artificială, sperând în zadar să scape de migrena ce-l chinuia. N-avea, însă, mari şanse, pentru că, de regulă, migrenele lui erau violente şi îndelungate.

Fiona, scumpo, încetează să mai pluteşti aşa, în aer... Nu te mai pot urmări, îmi dai ameţeli. Nu pricepi?... Mă ameţeşti, îţi spun şi...

În realitate, nu era câtuşi de puţin Fiona-cea-Frumoasă, Fiona cu trupul ca o dimineaţă lăptoasă, aceea care plutea deasupra colinelor, ci un suplu aparat-cercetaş al flotei confederate.

Absalon se încruntă, concentrâdu-şi atenţia asupra intrusului. Ceva, în adâncul sufletului, îi spunea că toate se terminaseră şi din acea clipă vacanţa sa a luat sfârşit; că hârjonelile lui cu Fiona puteau fi trecute de pe acum în rândul amintirilor plăcute. Şi nu se înşela absolut deloc.

Oftă îndelung, dezamăgit, când văzu că naveta coboară în cele din urmă pe nisip şi că din ea ies doi vlăjgani îmbrăcaţi în uniforme.

Se numeau Katzmann şi Butler şi făceau parte din echipa de pază a Marelui Releu Informatic.

— Ne pare rău că trebuie să vă deranjăm în timpul permisiei, comandante, dar avem să vă comunicăm ceva ce nu suferă amânare. Sunteţi singur?

Cel care îşi zicea Katzmann îl privea fix pe Naaidoos, de parcă ar fi vrut să-l psihanalizeze.

— Nu, nu sînt singur, mormăi Naaidoos. Sunt cu o, fată pe care o cheamă Fiona Etcetera. Am angajat-o pe perioada permisiei. Puteţi vorbi fără grijă. A băut prea mult şi mă îndoiesc că se poate trezi în mai puţin de o oră sau două...

Butler dădu nemulţumit din cap, exclamând:

— Nici nu se pune problema! Ceea ce avem să vă spunem nu trebuie auzit de nimeni altcineva. Nu avem voie să riscăm câtuşi de puţin.

— Fiona nu e altceva decât o femeie bine făcută, domnule Butler.

Cred că n-aveţi nici un motiv să vă ieşiţi din fire.
— M-aţi înţeles greşit, declară emfatic Katzmann. (Ochii mici şi cenuşii trădau un om supărăcios din fire dar, în acelaşi timp, şi foarte disciplinat.) Cred că n-aţi înţeles importanţa acţiunii noastre şi nici pe aceea a misiunii pe care, fără îndoială, veţi fi chemat s-o duceţi la bun sfîrşit. Am venit să vă luăm atât pe dumneavoastră cât şi pe însoţitoarea dumneavoastră. Pregătiţi-vă să-i spuneţi că distracţia s-a terminat şi că trebuie să se întoarcem la domiciliu.
O furie surdă invadă pieptul lui Absalon. Cu greu reuşi să-şi stăpânească înjurăturile care-i veneau pe buze.
— Bun... Se pare că nu prea am de ales...
— Nu cred, sîsîi. Butler. Aşa că, grăbiţi-vă, pentru că nu avem vreme de pierdut.

Survolau deşertul albastru. Tăcerea era apăsătoare. Numai Fiona, vizibil indignată de felul în care era tratată, îşi descărca din când în când năduful, debitând tot soiul de obscenităţi. Cei doi indivizi de la Releul Informatic nu-i acordau însă nici cea mai mică atenţie, confundând-o cu o mobilă oarecare.
— Domnilor, spuse Absalon în cele din urmă, fata are perfectă dreptate. Nu aveţi nici un drept să o terfeliţi cu atâta aroganţă. Dacă vă daţi bine seama, nici măcar nu face parte din efectivele flotei!
În continuare însă — aceeaşi tăcere şi nepăsare. Fiona izbucni în plâns. Hohotele îi scuturau umerii cu o violenţă de nebănuit, încât, o vreme, comandantul crezu că fata se află în pragul unei crize de isterie.
Katzmann şi Butler priveau prin hublou, total nepăsători. Tot cercetându-i cu privirea, Naaidoos ajunse să creadă că, într-adevăr, nu erau decât doi roboţi umani.
— Doamne-Dumnezeule, suspină Fiona, mă simt îngrozitor...
— Stai liniştită, o mângâie Absalon. Aşa e când te afli în zbor... Ajungem curând, nu-ţi face griji.
Dar Fiona nu-l mai asculta: plângea întruna şi se părea că, într-adevăr, îi era foarte rău. Curând, casele oraşelor luară locul colinelor. Se vedea Turnul Releului Informatic străpungând norii roşietici.
Cu vârful degetelor, Absalon mângâia obrajii Fionei.
Dintr-o dată inima i se strânse de nelinişte, ca în faţa unei presimţiri.
— Nu-i nimic, nu-ţi face probleme, repeta aproape mecanic...
Fata îl străfulgeră cu privirea.
— Ştii ceva? încetează cu flecăreala! N-ai decât să mergi să te predai, imbecilule! Din cauza ta am intrat în beleaua asta!
O nouă greaţă o făcu să-şi înghită restul cuvintelor, obligând-o să-

şi înfunde capul într-o pungă de plastic unde vomă zgomotos.

Jenat, Absalon întoarse privirea.

Fata se purta într-adevăr ca o lepădătură.

De fapt, era o târfă. O târfă de lux, ce-i drept, dar asta nu-i schimba cu nimic obiceiurile grosolane.

După ce, în cele din urmă, coborâră pe esplanada Releului, Fiona îşi înşfăcă valiza şi se îndepărtă, clătinându-se puţin, fără să spună o vorbă. Dar înainte de a se mistui într-un pasaj subteran, se întoarse brusc, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva. Absalon îi făcu un semn discret cu mâna şi-i strigă;

— Le revedere, Fiona!

Ea ridică din umeri fără a catadicsi să-i mai răspundă.

— Ploşniţă afurisită! bombăni Katzmann. Una ca asta nu-i bună decât la o singură chestie...

(Ia te uită! constată Naaidoos. Au prins grai!)

Turnul Releului era un bloc compact, scânteietor, cu vârful împungând cerul, asemeni unui pumnal uriaş.

Păşiră peste pragul clădirii şi, în momentul când santinelele le-au verificat actele, presimţirile comandantului deveniră realitate.

Individul care se afla în faţa mesei metalice în formă de potcoavă, semăna mai degrabă cu un “peşte” decât cu o fiinţă omenească. Sufla de parcă, din clipă în clipă l-ar fi pândit o criză de astm. Hainele de pe el, de o eleganţă perfectă, chiar puţin cam ostentativă, în loc să-i dea un aer caraghios, îi confereau o alură uşor neliniştitoare. Imediat îţi dădeai seama că ai de-a face cu un tip de temut, pe care era mai bine, pentru propria siguranţă, să nu-l subapreciezi.

— Comandante ia loc!... Înainte de a trece la subiect, să ne tragem o clipă sufletul. Ţi-e foame? Vrei să bei ceva?... Ori ai chef de o ţigară?

— Nu, mulţumesc, n-am nevoie de nimic, răspunse Naaidoos, căci îl irita această politeţe exagerată. Deocamdată, nu iau nimic.

— Perfect! În cazul acesta putem intra în miezul problemei fără să mai pierdem timpul. Sunt observatorul informatic Nr.1 al acestei planete.

Spusese aceste cuvinte cu tonul, cu care s-ar fi interesat dacă a mâncat bine dimineaţă.

Absalon aprobă cu o uşoară înclinare a capului, debitând, la rândul lui, câteva cuvinte de politeţe.

— Te rog... Să lăsăm astea, spuse Nr.1. Acum avem de lucru.

— N-am intenţia să vă supăr cu amănunte inutile, dar credeam că sunt în permisie.

“Peştele” îşi împreună mâinile sub bărbie ca şi cum s-ar fi rugat.

Ochii i se închiseseră de tot şi începu să scoată o serie de sunete care, numai cu multă bunăvoinţă, puteau fi numite omeneşti.

— Ai dreptate, comandante, ştim cât se poate de bine că aveai tot dreptul la o permisie ceva mai lungă, dar în situaţia în care suntem, dat fiind că evenimentele au luat întorsătura pe care au luat-o, am fost obligaţi să recurgem la aceste măsuri nedrepte şi... câtuşi de puţin plăcute. Te rog să mă asculţi cu atenţie şi să nu mă mai întrerupi când vorbesc. Sper că am fost cât se poate de clar!

— Nici nu se putea mai explicit. Sunt cu totul la dispoziţia dumneavoastră.

Nu sfârşi bine ce avea de spus, că Nr.1 se şi lansă într-un discurs, care mirosea de departe că fusese pregătit cu grijă dinainte. Pe măsură ce explica, aerul din încăperea aceea, în care nuanţele se îmbinau în jocuri odihnitoare de clar-obscur, devenea parcă tot mai dens şi mai apăsător. Naaidoos pricepu că, oricât ar fi sperat să nu fie aşa, temerile şi presimţirile lui se vor adeveri.

REDEVENISE UN PION OARECARE, PE O TABLĂ DE ŞAH, UNDEVA, LA MIJLOC, ÎNTRE FORŢE NEŞTIUTE, MÂNATE DE GÂNDURI RELE, LIPSITE DE MILĂ. SCURTA VACANŢĂ CE-I FUSESE ACORDATĂ LUASE ÎNTR-ADEVĂR SFÂRŞIT.

— Înţelegi, sper... am hotărât că ai putea îndeplini această misiune dificilă şi probabil foarte periculoasă, numai după ce ne-am informat amănunţit asupra ta. Toate datele obţinute confirmă acelaşi lucru: eşti omul care ne trebuie. Personal, te asigur că niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap să te trimit atât de departe, şi mai ales, într-o astfel de misiune. Nu eşti prea bine văzut, iar superiorii dumitale te consideră un fel de civil în uniformă. Dar ordinatorul Psytech-Delta se pare că e de altă părere, în rapoartele pe care le-am studiat în ceea ce te priveşte, se susţine că ai avea capacităţi psi care merită toată atenţia.

Absalon tresări:

— Mă supraapreciaţi, domnule! Fără îndoială că mă confundaţi cu un altul!

O voce stridentă îi răsună brusc în creier, chinuindu-l. “Ştii prea bine că e adevărat! Faci pe prostul, dar de ani de zile eşti convins la fel de bine ca şi mine că ai această CAPACITATE: Degeaba te-ai ascuns, pentru că tot am dat de tine şi te vom face să ieşi din carapacea gândurilor.”

Naaidoos încercă din răsputeri să lupte împotriva acestei intruziuni mentale, convins că strânsoarea va slăbi şi că se va frânge, în cele din urmă, cortina nopţii, pentru a lăsa vederii scânteierea palidă a stelelor de dimineaţă. Şi totuşi, în loc să slăbească, strânsoarea devenea tot mai greu de suportat.

— Comandante, consider că ai depăşit de mult vârsta gesturilor

puerile. Sau nu eşti de aceeaşi părere?

Absalon redeschise ochii, înfruntând privirile batjocoritoare ale lui Nr.1. Încet-încet, inima îşi reluă ritmul normal şi, nu mult după aceea, fu din nou stăpân pe sine. Vocea străină se retrase uşor din creierul său, nelăsând în urmă decât o uşoară migrenă.

— Cred că ştii foarte bine ce faci domnule!

— Nu-ţi face griji PENTRU MINE, Naaidoos.

După aceea "peştele" se ridică iar Absalon constată că avea picioare şi că aducea foarte mult cu un axolotl. Grav de parcă ar fi măsurat distanţa dintre paşi, Nr.1 se apropie de fereastra largă ce se deschidea spre oraş.

— Vei alcătui echipajul cum vrei, comandante. Nu ne amestecăm în treaba aceasta. Avem o condiţie însă. Vei fi secondat de un observator (am spus observator, nu spion, să nu-mi răstălmăceşti cuvintele!). Un observator calificat, unul, Guru Ch'tonjali. Se pare că individul este un dinam în carne şi oase. Acumulează energie mentală şi poate comunică cu orice *receptor* chiar dacă se află la o distanţă de mii şi mii de ani lumină.

(Am auzit vorbindu-se de astfel de mutaţii psihomentale, domnule, dar, sincer să fiu, n-am nici cea mai mică idee la ce mi-ar folosi acest gen de baterie psihică în misiunea mea.)

(Imbecilule! Dacă ai de gând să-mi blochezi accesul în creierul tău, tot ţie îţi faci rău, să ştii! Din jocul acesta te vei alege sigur cu o migrenă... Şi încă una foarte violentă... Lasă-ne cale liberă şi o să vezi că vei pricepe despre ce-i vorba, sau, mai corect, vei începe să înţetegi.)

— Adversarii noştri au făcut un salt neprevăzut înainte. Au profitat de această perioadă ca să-şi finiseze arsenalul şi să-şi pună la punct strategia. După calculele centralelor noastre informatice o reluare a ostilităţilor ar fi net în defavoarea noastră. Or, în misiunea ce-o vei avea de îndeplinit, te vei baza foarte mult pe resursele psihomentale. Guru Ch'tonjali şi dumneata, comandante Naaidoos, va trebui să colaboraţi pe acest plan... şi încă foarte strâns. Guru Ch'tonjali este un individ de excepţie şi...

(Bine, bine, nu sunt greu de cap, Nr.1! Am priceput din prima clipă unde voiai să ajungi.)

Iritat "peştele" îşi agită în penumbră înotătoarele anterioare.

— Nu mă întrerupe! Înainte de a merge mai departe, vreau să-ţi arăt ceva foarte important!

Se întoarse încet la biroul său şi comandă prin interfonul care trona în mijlocul unei mese din material sintetic:

— Trimiteţi hologramele!

Brusc, filmul începu să se deruleze sub ochii lor iar vraja sa multicolorâ transformă acea încăpere sumbră într-un vârtej de culori.

Iluzia era aproape perfectă şi chiar avea impresia că se afla într-o călătorie în spaţiul cosmic. La început n-a văzut decât sclipirea stelelor. Apoi, aproape meteoric, se contură profilul unei planete de dimensiuni destul de reduse şi înconjurată de o carcasă scânteietoare de ghiaţă: atmosfera. Naaidoos se cufundă în această lume necunoscută ca şi cum s-ar fi aflat într-adevăr la bordul unei nave de recunoaştere.

(Vocea oficială: “Iată, comandante Naaidoos, acesta este obiectivul! Planeta Ornella din sistemul BETA DRACONIS: un adevărat demon afurisit. Stratul atmosferic este înalt şi respirabil, dar clima este foarte aspră. O să vă cam îngheţe fundul pe Ornella! Sper că nu te-a deranjat această glumă. Ia-o ca pe o încercare de a te face să-ţi mai destinzi nervii după o destul de dură... Sau poate mă înşel eu?”)

(Tâmpitul! La ce bun un început atât de fistichiu la discursul acesta?)

(Aşadar... Să continuăm. Dacă te uiţi cu atenţie, o să constaţi că toată partea asta a planetei este acoperită de gheaţă şi bântuită de furtuni puternice. Vânturile cu viteza de peşte 120 km/h sunt ceva obişnuit aici şi, pe bună dreptate, ai crede că acesta este lăcaşul iernii. De ce, numai Dumnezeu ştie! Climatologii n-au reuşit încă să-i dea de cap enigmei. Nici măcar nu se pune problema de a aştepta să vină vreodată primăvara. Priveşte!)

Hologramele erau atât de veridice, încât cu greu se putea scăpa de impresia pe care o produceau. Avea impresia că frigul acela pătrunzător se revărsa în valuri în încăpere şi că aude vuietul vântului ce se strecura până şi-n cotloanele cele mai neştiute. Preţ de o clipă Absalon simţi că nu-şi poate stăpâni clănţănitul dinţilor. Scânteierea arzătoare a gheţii i se înfigea sub pleoape, ca milioane de săgeţi. Un munte, copleşitor de înalt, se ridica masiv în amestecul lăptos de noapte şi zi al crepusculului. Şi, parcă strivită de aripa muntelui, apăru vederii o caricatură de blockhaus din metal aurit.

— Pentru Dumnezeu! Ce drăcovenie mai e şi asta?

(Vocea oficială: Bagă-ţi bine în cap, comandante, ce vezi acum, căci acesta-i scopul expediţiei tale!)

Vântul începu să miorlăie mai abitir, asemeni unei cete de pisici în călduri. Absalon simţi cum urcă în el o ură surdă pentru toată lumea.

— S-ar părea că acel munte adăposteşte secretul... (“Peştele” interveni în locul glumeţului nevăzut dinainte. Glasul său părea uşor schimbat, ar fi putut să spună chiar mai “uman”.) Da, comandante, acel munte este inima misterului. Dacă nu reuşim să-i aflăm cheia, vom cădea, fără doar şi poate, pe mâna duşmanului şi, probabil, cine ştie, va trebui să acceptăm condiţiile ruşinoase ale unei capitulări.

Odată întors la hotel — cu tâmplele zvâcnindu-i dureros şi cu frânturi de imagini învârtejindu-i-se în cap — nu mică îi fu mirarea lui

Absalon când se auzi strigat de către robotul-recepţioner.

— Sunteţi aşteptat în camera dumneavoastră, comandante!

Era Fiona. Îl aştepta. Se întinsese comod pe pat şi-şi trăsese pătura până sus. Doar capul şi umerii se vedeau din ea. Când Absalon intră, Fiona aruncă de pe ea cuvertura, devenită inutilă, oferind vederii fără sfială, ca de obicei, toată splendoarea trupului său.

— Vrei să reluăm discuţia? îl întrebă, dezvăluind lascivă abisurile vegetale ale pântecului ei primitor, ce se-întrezăreau în deschiderea picioarelor.

Naaidoos înţelese pe dată că sticla de brandy care se afla pe măsuţa de la capătul patului, fusese deja degustată pe îndelete. Dar, spre deosebire de majoritatea bărbaţilor, Absalon nu avea câtuşi de puţin o aversiune faţă de femeile “aghesmuite”. Din contră, nu odată se gândise că femeile pot găsi în alcool o nesecată şi foarte interesantă sursă de inspiraţie... în multe situaţii (şi mai ales la pat). Cu siguranţă, dispreţul faţă de femeile care beau îşi avea rădăcinile în timpurile arhaice ale falocraţiei pământene.

Se aşeză pe marginea patului. Dar, oricât de seducătoare era Fiona, aşa cum i se dăruia, total lipsită de pudoare, nu reuşea să-l facă să-şi uite migrena. Ezită un pic atunci când întinse mâna să mângâie coapsele Fionei.

— De ce te-ai întors? o întrebă el. Nu s-ar spune că ai fost prea duioasă când ne-am despărţit azi-dimineaţă, aşa că, nu prea înţeleg cum de te afli în camera mea să bei brandy şi să-mi faci propuneri obscene.

— Să fiu sinceră, după aceea mi-a părut rău. Uite! Asta-s eu: o târfă cu ceva principii. Pe de altă parte... eşti un amant delicios. Un amant tandru... sper că pricepi ce vreau să spun.

— Înţeleg foarte bine spuse Absalon. Fetiţă dragă, permisia mea, gata, a luat sfârşit. O să fie ultima noastră noapte de dragoste. *El* mă vor trimite după aceea la celălalt capăt al cerului. Vezi tu, Fiona, spunându-ţi numai atât, şi trădez un secret militar.

Închise ochii şi revăzu în întuneric blockhausul din metal aurit, înconjurat din toate părţile de gheţuri şi zăpezi. Trufaş şi singuratic, muntele domina această scenă mută. Vântul se potolise. Întreg peisajul era scăldat de o tăcere neliniştită ca o aşteptare. Umbre albastre dănţuiau pe coasta muntelui, iar în ungherele stâncoase, unde gheţurile se înfipseseră ca gheare de fier, păsări sau ciudate creaturi născute din eterna penumbră a ceţurilor, întindeau aripi cu reflexe de bronz.

— Vrei să-mi dai, te rog, un pahar de brandy, Fiona?

Cu degetele tremurând uşor, luă paharul şi începu să bea cu înghiţituri mici, de parcă i-ar fi fost teamă de ceva. Se înecă şi tuşi. Câteva picături i se iviră la colţurile gurii. Fiona pufni în râs:

— Crezi că, dacă eşti aşa băţos, îţi va trece migrena? Apoi deveni dintr-o dată serioasă. Ai să-mi lipseşti. Ştiu, e o prostie, dar chiar o să-mi fie dor de tine.

Mâna lui alunecă uşor între coapsele Fionei, mângâind delicat petecul de umbră de la rădăcina pântecului.

— Eşti umedă, spuse el, plin de respect pentru dispoziţiile ei erotice. Mereu gata, nu-i aşa? Ca o adevărată samariteană...

— Poate nu se vede, şopti ea, cu ochii pe jumătate închişi de plăcere, dar.... e ceva vreme de când te aştept.

— Ai dreptate, draga mea, asta va face să-mi treacă migrena.

Naaidoos strecură un deget în vaginul tinerei femei, dezmierdându-o cu tandreţe. Un suspin uşor scăpă din pieptul Fionei.

— Te rog, iubitule, te rog... Nu mai e nevoie să fiu excitată... Ai putea trece la ceva mai serios...

— Cred că am eu nevoie să fiu excitat... Îmi place să-mi simt degetele învăluite de căldura trupului tău. La urma-urmei, nu-s decât un militar bătrân, vicios şi... cam ramolit, poate...

— Îmi faci impresia că vrei să câştigi timp. Mă îndoiesc că eşti chiar atât de ramolit...

Întinse mâna, ciupi şăgalnic umflătura ce se profila între picioarele lui Naaidoos şi suspină pofticioasă:

— Lasă palavrele... Ar trebui să-ţi fie ruşine, să te amuzi aşa pe seama unei fete amărâte, obligată să-şi câştige din greu existenţa.

Degetele ei experte lucrau în continuare, scoţându-l din minţi. Fiona pufni de plăcere. Buzele ei scoaseră Un sunet de o abscenitate aproape teatrală. Nemaiputând rezista, Absalon sfârşi prin a se lăsa în voia ei. Aruncă în grabă hainele de pe el.

— Uite ce înseamnă să se scoale!... exclamă Fiona vizibil statisfăcută de rezultat.

Gol-puşcă; Absalon se întinse lângă ea, sărutând lacom mugurii sânilor ei de zeiţă:

— Eşti într-adevăr vulgaritatea; cu chip de femeie... Şi, pe deasupra, mai eşti şi beată. Un gentleman ar refuza să facă dragoste cu o femeie beată... Slavă Domnului că nu sunt un gentleman...

Apoi o pătrunse, cu prefăcută brutalitate, iar ea îl primi asemeni unei mlaştini, umedă, şi nesăţioasă, sau ca o uriaşă dionee, înghiţindu-i sălbatic între coapsele-i aprinse.

— E o prostie, murmură el, o prostie la fel ca şi moartea... O să-ţi duc dorul, să ştii, o să-mi lipseşti. Niciodată n-aş fi crezut că...

Ea începuse deja să se frământe de parcă trupul lui o trezise la viaţă, şi-i tăie vorba. Ca-n transă, Absalon nu mai putea decât să gâfâie şi să murmure în neştire.

Scrâşni din dinţi, înverşunându-se deodată asupra unicului lucru prin care s-ar fi putut elibera de toate fantasmele, în acele clipe:

trupul pietros al Fionei, care parcă se topea de dogoarea ce creştea în el.

— Da, da, da... gemea ea, e minunat, dragostea mea, e...

Uită cu totul de sine, pe ce lume se afla, în flacăra ce-l cuprindea şi, asemeni unei săgeţi, se cufundă brusc, ameţitor de repede în întinderile albe unde arbori incendiari se încolăceau: o adevărată Broceliandă pierdută undeva în întunericul alb al unei nopţi polare forfotea, se ondula într-o mare cuprinsă de gheţuri arzătoare. Urlă.

Dar nu el, biet cormoran părăsit, fu cel care strigă astfel; glasul care răzbătea sugrumat între două lumi venea cu mult mai de departe decât din această cameră, din acest hotel de pe planeta Hylas sau Bellerophon-de-Tyade! Copacii din acea câmpie interioară explodară răsunător într-o ploaie de culori iar el fu aruncat la o asemenea înălţime, încât peisajul pieri vederii lui. Grămezi spongioase, de bureţi, căscând guri hămesite, înaintau către el şi, simţi cum o gaură enormă îl înghite, ca şi cum ar fi pătruns cu totul în acea peşteră de neguri fierbinţi şi purpurii, care era sexul Fionei.

Vocea care-l urmărea din neştiute ţinuturi, îndepărtate şi îngheţate, nu-i dădea pace nici la capătul acestui mic port liniştit, ci-l încolţi într-o fundătură de membrane umede şi fierbinţi, îl copleşi sub un val de ură şi furie, făcându-l să-şi simtă sângele pulsând în urechi.

În timp ce se zbătea astfel, gata-gata să se înăbuşe, două mâini îl apucă de şale susţinându-l ferm. Un fel de gură moale, şi delicată, îi cuprinse penisul, umflat peste poate, şi i-l supse lacomă. Ejaculă îndelung şi puternic. Iar vocea care venea din adâncurile universului pieri ca prin farmec.

ÎN SFÂRŞIT!

Scuturat de spasmuri violente, termină prin a se răspîndi în vaginul Fionei.

— Oh, Doamne! Oh, Doamne, Doamne, Dumnezeule! psalmodia neîncetat tânăra femeie.

Apoi observă, mai degrabă satisfăcută:

— Da' ştiu că mi-ai pus-o nu glumă! M-ai deşelat, Absalon, scumpule!

— Şi tu, mai secătuit, pur şi simplu! îi spuse Absalon.

Era sincer; se simţea complet lipsit de vlagă. Îl cuprinse greaţa. Inima începu să-i palpite. Rămase culcat între picioarele Fionei, strivind-o aproape, sub greutatea lui.

Arăta ca mort.

— Eşti ca o sabie înfiptă în mine.

Cuvintele acestea, de o frumuseţe stranie, îl urmăriră în vis. Se făcea că o sabie despica aerul: o sabie mânuită de un războinic de ger. Era uriaş şi nu-i putea distinge prea bine formele pe fundalul confuz. Sabia despica aerul, lăsând în urmă dâre, ca fulgere albastre,

pe o ţesătură înstelată.

Giganticul războinic urla în vârful îngheţat, lovind, nici el nu ştia unde şi ce. Se mişca repede, iar silueta lui îşi schimba neîncetat conturul, ca un simbol al nestatorniciei din acele locuri ale morţii. Cuvintele ce le profera nu făceau parte din nici o limbă cunoscută de Absalon. Când răguşită, când guturală, vocea spectrului răsuna cu o violenţă crescândă. Absalon ştia că n-are nici o şansă să-i scape...

— Ce tot vorbeşti acolo? îl întrebă. Fiona.

— Nimic. Visam, numai, cu ochii deschişi.

Tânăra femeie se aplecă uşor asupra lui, sărutându-l tandră, cu vârful buzelor, pe ureche.

CAPITOLUL I

Guru urcă la bordul lui Patnaa

“CAND CEI DE SUS VORBESC DESPRE PACE
Cei mulţi şi umiliţi ştiu bine
Că va fi război.
Şi-atunci când îl blesteamă, se ştie,
Ordinele de mobilizare sunt demult scrise”
Bertolt BRECHT

LOCOTENENTUL SCHELLENBAUM salută reglementar şi raportă, fără cea mai mică urmă de zâmbet:

— Domnule, am fost anunţată că Guru Ch'tonjali va urca peste puţin timp la bordul navei. Aş adăuga, cu permisiunea dumneavoastră, că totul este gata pentru a fi primit.

— Ei, gata, Abe! Ai o figură de parcă ai fi constipată. Pe loc repaus şi, mai degrabă, spune-mi cu ce seamănă, dacă tot ai avut ocazia să discuţi cu el!

Locotenentul Schellenbaum rânji, fapt ce era absolut interzis de regulament.

— Arată de parcă ar fi ieşit dintr-o mascaradă *cryptinduistă.* Dar dacă te iei după bogăţia veşmintelor lui...

Îţi dai seama că sharmul lui are mulţi adepţi.

— Abe, draga mea! De când te ştiu eşti o atee şi cred că n-o să te schimbi niciodată!

— Agnostică, dacă îmi permiteţi să vă corectez!

— Agnostică sau atee... M-aş bucura daca mi-ai explica diferenţa într-o, zi când o să fim ceva mai liberi...

— M-am gândit eu bine: cel puţin din ceea ce aţi învăţat trebuie

revizuit!

— Naveta lui Guru a părăsit Capul Sackville de cinci minute. Aveţi suficient timp să mergeţi să vă aranjaţi.

Tonul funcţionarilor de la portul spaţial era plin de condescendenţă. Erau demult uitate vremurile când *cryptinduiştii* erau urmăriţi de poliţia secretă a Partidului.

— Da, da, bine zici! Cei din Partid i-au turnat apă distilată în vinul sintetic. Cred că ai dreptate: e timpul să mă pregătesc. Te însărcinez pe dumneata să-l primeşti pe acest înalt demnitar al Confederaţiei şi să-l însoţeşti în Camera Cartelor. Ambianţa acelei încăperi, consider eu, e foarte potrivită pentru un prim, contact... Asta dacă îmi permiţi să folosesc un pleonasm obişnuit.

În ciuda uniformei cu care era îmbrăcată, feminitatea locotenentului Schellenbaum era imposibil să nu fie simţită. Bluzonul nu reuşea să ascundă privirilor străine bustul sculptural, de vestală militară. Cât despre pantaloni, aceştia, în loc să ascundă, mai degrabă subliniau unduirea şoldurilor ei, doar o părere mai plinuţe. Dar regulamentul (din nou blestematul acela de regulament!) impunea ca astfel de observaţii să rămână ferecate în subconştientul celui care le făcea. În definitiv, numai o disciplină, liber consimţită desigur, fără lipsuri însă, permisese Confederaţiei să menţină echilibrul, şi aşa pre-car, dintre forţele umane şi cele ale Imperiului lui Lemura.

De altfel, Absalon aflase din surse sigure, bineînţeles strict confidenţial şi cu jurământ că nu va sufla o vorbă, că locotenentul Abigael Schellenbaum avea certe înclinaţii pentru lesbianism.

— Adevărat? întrebase atunci, cu o curiozitate avidă.

Ca majoritatea bărbaţilor, Absalon fusese dintotdeauna intrigat de safism. Aceste iubiri, ce nu puteau fi nicicând consumate, hrănite din toate resursele fanteziei şi pe care, simţea o plăcere ascunsă şi perversă imaginându-şi-le, îi păreau atât de rafinate şi de languroase, încât, nu rareori, atingea extazul, numai când şi le închipuia.

În timp ce se îmbrăca în ţinuta de paradă, Absalon încerca, fără succes, să-şi amintească un amănunt care se încăpăţâna să-i scape. Ajunsese chiar să vorbească de unul singur, tot încercând să-l afle:

— Trebuie să fiu calm, calm... şi dau eu de tine, până la urmă.

Zâmbi trist, descoperind deodată că avea un aer cam neghiob, ba mai rău, că începuse să se ramolească.

— Toate prostiile astea m-au, îmbătrânit... O fi adevărat ce se spune, că orice corp îşi regenerează celulele o dată la şapte ani...? Toate celulele sau e numai o poveste de adormit copiii? Dacă-i adevărat înseamnă că am schimbat cam cinci rânduri de piele şi că următoarea năpârlire se apropia cu paşi uriaşi. Iar dacă o ţine tot aşa,

următoarea înfăţişare a lui Absalon Naaidoos va fi cum nu se poate mai caraghioasă.

Firul de nisip refuza în continuare să-i iasă dintre rotiţele memoriei... Gestul pe care urma să-l facă rămase neterminat:

— *Cryptinduiştii...* asta era, *Cryptinduiştii.* De ce Nr.1 îi trimisese un membru al acelei secte? *(Cryptinduiştii* au refuzat dintotdeauna această denumire, considerând-o injurioasă, dar la urma-urmei, tot nişte sectanţi rămâneau, pentru Dumnezeu!) Da, da, de ce îi trimisese pe un membru al unei secte, odinioară atât de violent prigonită de către Partid? De unde şi până unde această răsturnare de situaţie? În definitiv ce vrusese să spună locotenentul? ("E demult apusă vremea când *cryptinduiştii* erau urmăriţi de poliţia secretă...") Nu s-ar zice că a trecut chiar atât de mult timp de atunci... Ar fi foarte interesant să verifice chestia asta.

— O să mă uit pe ordinator şi o să văd care-i treaba. N-am chef să mă las dus de nas de primul şarlatan care vine.

Şi, în timp ce urca-n ascensorul care urma să-l ducă în Camera Cartelor, simţi cum o furie de neînvins pune stăpânire pe el.

— E curată nebunie! De ani de zile tot fac rapoarte peste rapoarte către superiorii mei, ca să le cer repararea bătrânului PATNAA, fără să obţin altceva decât răspunsuri în doi peri. Şi-acum, dintr-o dată când credeam că, în sfârşit, intră-n reparaţii, mă trezesc la bord cu un roi de furnici industriale care mişună peste tot, zi şi noapte, cârpăcindu-l, lustruindu-l, şi împănându-l cu un arsenal ultra-sofisticat. Cum s-ar putea numi aceasta: nebunie, inconştienţă, sau, pur şi simplu, o nouă dovadă a absurdităţii armatei? Ori, poate, aveţi altă părere?

Înainte de a intra în Camera Cartelor decise că nu va manifesta nici un fel de îngăduinţă pentru guru Ch'tonjali. Îl dispreţuia, dar, în acelaşi timp, îi era şi milă de el. Pe undeva, avea sentimentul că-l cunoştea de multă vreme şi că, tot de multă vreme, îl invidiază, pentru o mulţime de motive pe care, mai mult sau mai puţin, putea să le mărturisească.

Guru nu semăna câtuşi de puţin cu imaginea care se face, de obicei, despre un individ cu îndeletnicirea lui. Hainele de pe el, cam excentrice, erau croite după moda lansată cu câteva decenii înainte de *cryptinduişii:* un fel de togă, lungă şi largă, brodată cu simboluri ermetice, sandale de piele şi cercei cu talisman. Şi totuşi chipul lui trădă un om energic, de acţiune. Era proaspăt bărbierit, avea buze subţiri şi nări fremătânde. Gura însă, îţi atrăgea atenţia fără să vrei: era un fel de crestătură ce se întindea până la urechi, înţepenită într-un fel de zâmbet. Lăsa impresia că se străduia să-şi ascundă atât ochii cât şi dinţii, cum fac tigrii care, înfometaţi fiind, vor să pară blânzi. Dacă se întâmpla câteodată să nu-şi controleze privirile lui de prefăcut miop, ascunse cu grijă în spatele unor ochelari auriţi, nu se putea

spune însă, că lăsa vreodată să se vadă ceva ce i-ar fi putut pune pe gânduri pe cei din jur. Şi totuşi, Absalon ştia că dinţii lui guru erau bine înfipţi şi strălucitor de ascuţiţi, dinţi de carnivor mare, învăţat cu vânătoarea de noapte.

Îi veniră în minte vorbele maestrului său, un biet om ucis de o boală incurabilă şi care se agăţa de meseria sa, ca un naufragiat de o epavă pentru care sindicatul salvamarilor garanta că nu se scufundă.

— Băieţi, când vă aflaţi în faţa adversarului, observaţi-i mai întâi gura, rictusul pe care-l face, cum arată şi mai ales cum încearcă să-şi ascundă dinţii!

— Bun venit la bordul distrugătorului *CSS Patnaa.* Sunt comandantul Naaidoos. Cred că numele locotenentului Schellenbaum vă este deja cunoscut...

— Într-adevăr. Sunt guru Ch'tonjali. Cred că v-aţi dat seama.

Nu era nici urmă de prietenie în privirile lui. Din contră, ochii ăştia îl sfredeleau pe ascuns. Creierul său trebuie că înregistra totul cu o precizie electronică.

Degetele mâinilor, lungi şi suple ca ale unui om care cântă, la orgă stereofonică, numărau, încet mărgelele — ceva ce semăna cu un şirag multicolor de mătănii. Unghiile de mandarin scoteau un sunet abia auzit când se atingeau de perlele sintetice. Nu, sub nici o formă, Naaidoos nu-l putea agrea pe guru, oricâtă bunăvoinţă ar fi avut.

Îl privea şi se întreba în sinea lui de pe ce planetă ar putea proveni acest individ bizar care, în ciuda aspectul său de om de afaceri, surd la orice fel de păreri mistice, se preta la o mascaradă atât de stupidă.

Treptat, se conturară în adâncul gândurilor sale, uşor înfierbântate de evenimentele din zilele-trecute, silabele numelui acelui om. O veche amintire; deocamdată confuză, i se trezea în străfundurile sufletului. Era titlul unei cărţi pe care o citise şi care-i plăcuse mult, odată. Totul, de altfel devine trecut, când nu-ţi cunoşti rădăcinile. Pentru fiecare dintre noi doi, guru, neantul ne-a fost mamă, nu-i aşa?

În timpul unui sejur pe *Corona Mandragolae* o femeie îi oferise găzduire într-o adevărată oază de linişte. De la ea a învăţat ce este adevărata iubire, nu cea tumultuoasă, carnală, ci iubirea sufletului. Da, guru, acea carte atât de mică dar plină de semnificaţii, purta numele de GTTANJALI! *Ofranda cântecului!* Cunoşti şi tu opera acelui poet indian din secolul al XX-lea? Ştiu chiar câteva poezii închinate dragostei divine.

— “M-ai născut nemărginit, aceasta a fost bucuria ta”[1], recită comandantul cu glas profund, aproape de neînţeles.

— Îţi place? îl întrebă guru.

— N-am spus nimic... mă gândeam doar, cu glas tare. Veghea îndelungată din timpul călătoriilor spaţiale te face să capeţi manii ciudate.

Guru catadicsi să zâmbească, dar numai din vârful buzelor, ca un lup ce cloceşte gânduri neştiute.

Intrară în Camera Cartelor. Prin ferestrele largi de sticlă, rezistentă chiar şi la cele mai puternice proiectile, se vedea în noapte, panorama cosmică; câmpuri întinse de stele scânteiau reci în spaţiul îngheţat.

— N-o să mă obişnuiesc niciodată cu încăperea asta! constată, guru, sclifosindu-se.

— Va trebui totuşi s-o faceţi, întrucât călătoria va fi de durată, guru Ch'tonjali. Presupun însă că ştii acest lucru la fel de bine ca şi mine din moment ce beneficiezi din plin de favorurile Amiralităţii.

— Ai umor, comandante, iar asta mă face să te apreciez mai mult. Sunt cât se poate de sigur că vom face treabă bună împreună. Poate că, cine ştie, ar trebui să lăsăm pe altă dată discuţiile serioase.

Naaidoos avu sentimentul că e ameninţat, că e pândit de o umbră ce se întindea deasupra capului său, într-un loc care îi era totuşi familiar şi pe care îl considerase întotdeauna refugiul lui.

— “Acum; în ceasul despărţirii, să-mi uraţi noroc, prieteni!”

Îşi simţea sufletul greu iar dorinţa lui de a putea rămâne singur, să se gândească în voie la ceea ce fusese demult, devenise insuportabilă. Dintr-o dată, îi apăru în amintire, chinuindu-l, individul acela, jumătate “peşte”, jumătate om, care i-l trimisese pe guru ca tovarăş de drum.

— Adversarii noştri au făcut un salt neprevăzut înainte. După cum se estimează în centralele noastre informatice, o reluare a ostilităţilor va fi sigur în detrimentul nostru. De aceea, în misiunea pe care urmează să o îndeplineşti, te vei baza pe cât posibil, pe resursele psihomentale. Guru Ch'tonjali şi dumneata, comandante Naaidoos, trebuie să colaboraţi pe acest plan...

— Guru Ch'tonjali, acum, că suntem între noi şi n-o să ne deranjeze nimeni, profit de această situaţie ca să-ţi mărturisesc că n-am înţeles de loc ce vor de la mine superiorii mei, care sunt şi ai tăi, sau, mai corect, ce vor de la NOI.

— Eroare, comandante, dacă îmi permiţi să ţi-o spun deschis. Personal, nu depind de nici o autoritate temporală. Sunt swami, absolut independent; dacă primesc ordine, le primesc numai din partea unui maestru al primei apropieri. Poate vrei să afli amănunte privitoare la credinţa... sau... la filosofia noastră... Asta în treacăt fie spus, fără cea mai mică intenţie de a te jigni, domnule... Aşa că mi-am permis să-ţi aduc această înregistrare. Conţine o periodizare foarte exactă a mişcării noastre spirituale. Ai detalii despre istoria noastră, persecuţiile la care am fost supuşi de-a lungul deceniilor trecute şi despre predarea acestei discipline. Informaţiile pe care le vei afla, te vor ajuta, cu siguranţă, să înţelegi mai bine de ce câţiva dintre noi am trecut atât de repede de partea autorităţilor confederate. Suntem

luptători pentru pace, comandante, şi ne afirmăm, o dată în plus, opoziţia noastră faţă de orice conflict armat, indiferent de natura lui şi de justificările morale şi istorice pe care se bazează.

(“Frumoasă frază, guru! Acum ascultă-mă şi tu pe mine şi spune-mi dacă-ţi sună cunoscute cuvintele acestea. E ceva vreme de când sunt scrise... *“Copii se strâng la ţărmul lumilor nemărginite. Deasupra lor a împietrit azurul nesfârşit; în apropiere, foşneşte, fără de odihnă un val. La ţărmul lumilor nemărginite, copii se strâng în dans şi cântec.”* Nu semeni deloc cu un om care iubeşte pacea, guru, swami, sau cum preferi să-ţi zici. Semeni mai degrabă cu o fiară deghizată.”)

— Mulţumesc, guru, spuse Absalon. Am să-ţi urmez sfaturile şi o să ascult cu atenţie înregistrarea.

Un ţârâit cunoscut răsună deodată în Camera Cartelor şi, aproape instantaneu, chipul locotenentului Schellenbaum apăru pe *intervidul* ce se întindea ca un ecran circular, cu diametrul de vreo 75 de cm, pe unul din pereţii de plasticol.

— Mă scuzaţi că-mi permit, domnule, dar mă văd obligată să vă întrerup discuţia pe care o aveţi cu oaspetele nostru. Un caz de forţă majoră reclamă prezenţa dumneavoastră imediată pe puntea superioară.

— Am înţeles, locotenent Schellenbaum. Voi lua fără întârziere legătura cu dumneata.

Şi, întorcându-se către guru, Absalon se scuză:

— La război, ca la război!

— Nu face nimic!

Gura lui swami devenise îngustă ca o fisură într-un geam. Cât despre ochi, nici nu i se mai vedeau.

Înainte de a ieşi din cameră, Absalon puse caseta lui guru pe o consolă metalică.

— Încerc să nu întârzii prea mult. Dacă nu mă-ntorc într-un sfert de ceas, poţi să apeşi pe butonul acela şi să ceri să fii instalat în apartamentele dumitale. N-o să fie prea comod, dar asta e viaţa pe o navă de război.

Locotenentul Schellenbaum îl aştepta pe puntea superioară, împreună cu câţiva ofiţeri şi tehnicieni. Chipurile lor încordate şi pline de înţelegere se întoarseră către Absalon, când acesta se apropie de ei.

— Ei, l-ai lăsat baltă pe orientalul acela, îmblânzitor de şerpi, comandante, sau, din contră, ţi-a dat el papucii? îl întrebă locotenentul Gueorguevitch.

— Fiodor, bătrâne, impertinenţa şi indisciplina or să te piardă până la urmă.

Gueorguevitch rânji fără prea multă convingere. Se vedea de la o poştă că veselia lui nu era sinceră şi nimic nu-i mai trist decât un om care se crede obligat să glumească atunci când ar fi timpul să tacă. Exuberanţa lui era tot atât de ostentativă, pe cât era de căutată imaginea ce-o afişa guru Ch'tonjali.

— Aş vrea să ştiu de ce s-a-ntors!

— E cât se poate de simplu, se agită locotenentul Schellenbaum. Am primit ordin să pornim fără întârziere. Dar, în momentul în care guru s-a urcat la bord, am constatat o scurtcircuitare a tuturor căilor de comunicaţie din exterior. Era ca şi cum am fi fost brusc izolaţi de sectoarele planetare. Nici n-aţi intrat bine în Camera Cartelor cu acest... om... că am şi primit ordinul de plecare, fără cea mai mică explicaţie. Am cerut un plus de informaţii, dar în zadar. S-ar zice că cei de jos vor să se amuze pe seama noastră.

O clipă, Absalon îşi închipui nava suspendată în spaţiu, ca o uriaşă zburătoare, crescută din sânul nopţii cosmice, o prezenţă tăcută, susţinută pe traiectoria-i constantă de mişcarea monotonă a motoarelor puternice. Era un spectacol ciudat al forţei îmbinate cu fragilitatea.

— Prieteni, se pare că nu prea avem de ales de astă data, le spuse el. Misiunea noastră n-o să fie de genul celor despre care se vorbeşte în cărţile de istorie sau în manualele făcute pentru armată. Ce vă spun eu, acum, vreau să rămână între noi: am impresia că autoritatea mea la bordul acestei unităţi a flotei confederate este numai formală. Se pare că guru Ch'tonjali este omul de încredere al superiorilor noştri. Aşa că, dacă vrem să nu ne trezim în faţa unui tribunal militar, trebuie să ne supunem. Abe!... Te rog să scrii un raport amănunţit. Ştii cum se întâmplă întotdeauna: vorbele zboară, dar ce-i scris, rămâne! Fiodor! Din acest moment să nu-l pierzi din ochi pe guru. Nu-i nevoie să-mi spui că nu-ţi doreai nimic altceva pe lume decât asta; ştiu foarte bine. Încearcă să îndeplineşti ce ţi se cere cu maximum de conştiinţă profesională.

Locotenentul Gueorguevitch simţi că explodează. Se înroşise şi înghiţea în sec mai, mai să se sufoce.

Absalon rânji nervos şi adăugă:

— Ce-i cu tine, locotenente, ţi-ai pierdut umorul? La urma-urmei e o misiune de încredere, nu?

La Academia Militară de pe Orte IV studia un tânăr aspirant pe care colegii iui îl porecliseră, nu fără dispreţ, “şobolanul”. De când se ştia, Absalon nu mai întâlnise un individ căruia să i se potrivească atât de bine această poreclă. Era o caricatură în carne şi oase. Semăna perfect cu un rozător de pe Terra. Ochii lui roşii, gesturile parcă

furişate, ca şi cum ar fi stat mereu la pândă, faptul că prefera mereu căile ocolite, ca şi felul cam şuierat de a vorbi şi o anumită agresivitate, s-ar fi putut spune “înnăscută”, i-au atras curând dispreţul colegilor. Până şi mirosul pe care îl emana era respingător, ca de stârv. E lesne de înţeles că, de la început, “şobolanul” a fost eliminat din cercurile studenţeşti şi n-a fost greu să i se prezică o cariera nu prea lungă şi de neinvidiat. Atât doar că “şobolanul” compensa handicapurile sale fizice printr-o forţă de caracter ieşită din comun. Aspectul său deplorabil ascundea resurse intelectuale într-adevăr de excepţie. In câteva luni se impusese deja cu cinism, de parcă mizeriile pe care i le făceau colegii nu-l puteau atinge; se culca cu cele mai frumoase fete din an (şi culmea! ele erau absolut extaziate de mirosul lui *sui generis,* susţinând că le înnebuneşte pur şi simplu, şi că le face să atingă orgasme interminabile); obţinu notele cele mai mari şi ajunse să se bucure de onoruri râvnite de toţi fără a se baza pe “pile”.

Absalon, care se împrietenise oarecum cu “şobolanul”, încerca în zadar să-l facă să-şi deschidă sufletul.

— Nu se poate, bătrâne, stăpâneşti tu vreo forţă, de asta nici nu mă îndoiesc. O forţă care te face detestabil la prima vedere, dar care, totuşi, te ajută să obţii întotdeauna ce vrei. Mi-ar plăcea să ştiu ce gândeşti tu, de fapt.

— Vrei să ştii într-adevăr?! îi replicase “şobolanul”. Află că eşti un mare imbecil. Între noi doi, tu eşti cel care deţine acea forţă, nu eu!

— Las-o, baltă, Niklas! Vrei să-ţi baţi joc de mine şi, ca să schimbi vorba, spui nişte năzbâtii de nu le-ar crede nici dracu!

— Crezi ce vrei, dragul meu, dar va veni o zi când o să-ţi aminteşti de mine şi o să-ţi pui atunci alte întrebări. Dar întrebările acelea te vor privi pe TINE.

Toate acestea se petrecuseră la ţărmul unei mări cenuşii de pe planeta Orte IV, nu departe de oraşul Kalios. Păsări mari, ca nişte monştri zburători, ţipau în înaltul galben al cerului, făcând să răsune până departe, acolo unde zarea se cufunda în apă, ecoul metalic al cântecului lor. Vântul se potolise, încremenind valurile într-o mişcare ce urma, parcă în glumă, ritmul gândurilor lui Absalon.

— Nu te înţeleg de loc, îi spuse el “şobolanului”. Habar n-ai să trăieşti. Te comporţi de parcă ai fi o imagine în oglindă, său un negativ al sentimentelor omeneşti. Să nu-mi iei în nume de rău faptul că-ţi zic toate astea, dar simt că e ceva la mijloc... Stăpâneşti o forţă, dar acea forţă nu te poate ajuta cu nimic.

Niklas-Şobolanul păli, de parcă aceste cuvinte îi provocaseră o suferinţă fizică şi, preţ de o secundă, inchise ochii să-şi revină. Când ridică din nou pleoapele (care, în mod ciudat, semănau cu nişte grape) vântul începuse din nou să bată, gonind valurile către recifuri.

— Lasă aiurelile, Absalon! Hai mai bine să ne întoarcem la Kalios şi să uităm discuţia.

Odată aşezaţi în planorul care i-a dus din nou la Academie, au început să glumească, dar cu stângăcie, de parcă ar fi vrut să ascundă neliniştea surdă care-i măcina în spatele cuvintelor.

În acea noapte, parcă pentru a-şi demonstra că nu se întâmplase nimic între ei, s-au culcat împreună în acelaşi pat, cu aceeaşi femeie. Dar după ce ejaculă precoce de vreo două ori, Absalon trebui să se mulţumească doar cu rolul de spectator. La pat, Niklas era, într-adevăr, de neegalat. De când se ştia el nu auzise vreo femeie gemând aşa de plăcere.

“Şobolanul” muri câteva luni mai târziu, în timpul unei ciocniri de trupe de scurtă durată şi fără sens, datorată, conform rapoartelor oficiale, unei “triste neînţelegeri”.

Oare prin ce întâmplare i-a apărut acum, când *Patnaa* părăsea încet portul spaţial, atât de clară, amintirea acelui om mort de aproape douăzeci de ani? De unde insistenţa aceasta aproape dureroasă în amintirea acelui chip viclean? Şi de ce îi răsunau cu atâta putere în minte cuvintele lui?

Guru nu părăsise Camera Cartelor: privea panorama stelelor părând cufundat într-o reverie panteistă, dar Absalon putea să bage mâna în foc, să se jure că stablilise o cale de comunicare cu cei care rămăseseră la bază. Se apropiase de fereastra uriaşă ce se deschidea spre noaptea înstelată, când în creierul său răsună deodată glasul care-l tulburase atât de mult în biroul, lui Nr.1.

— Din moment ce va trebui să avem o colaborare *simbiotică,* dragă comandante Naaidoos, cred că ar fi bine dacă am începe chiar de acum. Vreau să spun că am putea face câteva experienţe simple unindu-ne *ipso facto* forţele noastre spirituale şi punându-ne pe aceeaşi lungime de undă mentală. De aceea m-aş bucura dacă te-ai grăbi să asculţi înregistrarea pe care ţi-am încredinţat-o adineauri.

Patnaa plutea încet spre stele. Arăta bizar, ca o grămadă imensă de metale refractare, blindată cu tunuri, învăluită prodigios de vaste reţele aurite şi de un labirint de schele. Pe măsură ce se “înălţa” astfel spre un abis care părea că trebuie să anihileze toate resursele memoriei, puteau vedea planeta pe care tocmai o părăsiseră, fără cel mai mic zgomot, în ciuda faptului că nava scuipa din toate motoarele sale adevărate torente incandescente de energie; în spaţiul sideral, puteau vedea planeta asemeni unui imens fruct verde şi albastru, plutind în univers.

Gândurile lui guru se învălmăşiră: “Niciodată nu mă voi obişnui... niciodată...” Ch'tonjali avea rău de călătorie cosmică!

Curând, foarte curând, când vor atinge ecluzele hiper-spaţiale, Hylas (sau Bellerophon-de-Tyade) nu va mai fi decât o amintire. O etapă fără importanţă din viaţa lui.

Ca o sfidare şi, de asemenea, ca o batjocură, trimise spre guru imaginea vaginului Fionei, delicat tivită şi încă umedă de mângâierile lui.

Guru se mulţumi să rânjească scurt: “Excelent, excelent... vom continua Această discuţie mai târziu.. Mă scuzi, te rog...!”

Crac! Guru tăiase firul conversaţiei.

Nu mult după aceea, *Patnaa,* complet înnoită şi transformată în arsenal zburător, gonea, asemeni unei păsări răpitoare, în culoarul tăcut şi ceţos al hiperspaţiului. *Nontimpul* se închidea în urmă-i, indiferent şi îngheţat ca privirea unui sfinx adormit. O dată în plus, vor penetra suprafaţa lucioasă, iar încercarea va resuscita starea de anxietate. Nesiguranţa va face nervii să vibreze, îi va zburli parul pe trup, provocându-i o transpiraţie generală, de nestăpânit şi urât mirositoare.

Scântei roşii se vedeau aprinzându-se prin fereastra uriaşă.

Spectaculum stellarum...

Ochi de lumină clipeau la întâlnirea cu *Patnaa.* Ochii stinşi ai timpului.

Se auzi un ţârâit. Gândurile lui Absalon se deconectară. Pe ecranul intervidului se ivi chipul locotenentului Schellenbaum.

— Totul este O.K., comandante! Urmează ecluza A în două minute. În mai puţin de patru minute ecluza B...

— Abe! N-aveţi nevoie de mine pentru *salt.* Vă las pe voi să-l faceţi. Tocmai mă distram pe seama lui guru. Deocamdată e 1-0 pentru noi: guru suferă de rău de spaţiu. Cum s-ar zice, e scos din circuit.

Un surâs ipocrit se lăţi pe chipul locotenentului:

— Formidabil, comandante, mă uimiţi...

(“Din fericire, tu nu-mi poţi citi gândurile, Abe, şi nici eu pe ale tale. Pentru că ale mele sunt pe cale s-o ia razna, Abe, şi... E adevărat că eşti lesbiană, Abe?”)

— Ajunge, e interzis să ne distrăm la bordul unei unităţi de luptă, locotenent Schellenbaum. Ocupă-te de manevre. Ecluza A?

— Ecluza A ...în ...84 secunde...

— Executarea, Abe!

(“Mi-ar plăcea să te pot strânge în braţe, Abe!”)

În scurt timp, stelele care se îmbinau la vedere, sau în întuneric, în constelaţii acide, fură absorbite de haos, lungindu-se fantastic, ca şi cum ar fi fost fixate de obiectivul unei camere defazate, şi se preschimbară în curcubee luminoase, într-un fel de moar spaţial, dispărând treptat in sideful cenuşiu non-temporal. Era greu să te

obişnuieşti cu un asemenea spectacol, chiar după ani îndelungaţi petrecuţi în spaţiu, întrucât, de fiecare dată, avea loc un fel de dematerializare, o topire în marele ÎNTREG cosmic... ca după aceea să reapară într-un culoar al absenţei, în care viaţa devenea aproape bolnăvicios de pâsloasă. Era ca şi cum ai supravieţui morţii, fără sa te întorci însă cu totul la viaţă... Era Lethea ...fără uitare!

ECLUZA A.

Guru se ridică, clătinându-se, cu ochelarii în mâini, cu ochii şiroind de lacrimi cenuşii şi uitând să-şi mai ascundă, ca de obicei, dinţii lungi şi ascuţiţi, de felină.

— Şi m-au prevenit, se văicărea el, m-au avertizat să nu ridic ochii spre...

Cuvintele i se stinseră la rândul lor şi se pierdură în cenuşiul universului.

ECLUZA B.

Guru stătea cu capul intre mâini. Nu mai era nici urmă de stea.

Nu mai exista decât cenuşiul, nemărginit.

Ofiţerii se aflau la masă.

După cum cerea codul militar, comandantul îl pofti pe guru la dreapta lui, iar pe locotenentul Schellenbaum, la stânga.

— Sunt absolut convins că Guvernul confederat va continua politica de conciliere, spunea swami. De altfel, pacea este întru totul în avantajul nostru. Vom lăsa Imperiul să se macine între declaraţii contradictorii, şi, în cele din urmă, vechea noastră înţelepciune va învinge, pasând pionul, acestor jucători demonici. Sunt un adept al păcii şi al meditaţiei. Lumea nu-i altceva decât un gând închis într-un alt gând şi aşa mai departe. Iar în această ordine a lumii, dezastrele războiului nu pot ocupa decât un spaţiu foarte mic. Mi-ar plăcea să pot plasa aici un paradox care să capete forţa unei parabole.

Locotenentul Schellenbaum surâse, dezvelindu-şi dinţii frumoşi. Semăna cu un lup (pardon, cu o lupoaică!) care tocmai şi-a ascuţit cu grijă argumentele şi acum se pregăteşte să se năpustească asupra câtorva gazele ale discuţiei! Iar Absalon o găsea frumoasă şi apetisantă, şi pierdu din vedere aluziile lui guru. Abe avea dreptate; găsea răspuns la toate: ea simboliza însăşi viaţa.

— Da, da sunt ferm convins de buna-credinţă...

Simţi că-şi iese din fire. Nu mai putea suporta noua întorsătură pe care o luase conversaţia. Declaraţiile lui Ch'tonjali îl scoteau din sărite pentru că era conştient că, toate, nu sunt decât pretexte pentru noi minciuni şi paravane pentru adevăruri ce nu pot fi rostite. Acest individ întrupa în el toate compromisurile politicii confederate.

Locotenentul Gueorguevitch, care până atunci nu scosese o vorbă,

bombăni cu disperare, înainte de a intra în discuţie:

— Ce biserică sau ce sectă reprezentaţi guru Ch'tonjali?

Întrebarea atât de brutală şi de directă, făcu să se lase o tăcere îngheţată.

Swami îşi duse la gura cadaverică degetele-i slabe şi se gândi, preţ de câteva clipe, înainte de a răspunde:

— Nu prea înţeleg sensul întrebării dumitale, locotenente! Dacă vrei să precizezi la ce te gândeai.

Cu un dispreţ profund faţă de regulile ospitalităţii, ofiţerul se făcu comod pe scaun, întinzându-şi picioarele, şi, cu coatele pe masă şi ochii pe jumătate închişi, îi răspunse:

— Aş fi curios să ştiu, guru, cum puteţi împăca vorbele despre pace din cărţile dumneavoastră cu declaraţiile războinice ale superiorilor!

(“Bravo, Fiodor, ai crescut în ochii mei, dar, cu tot regretul, îţi sapi groapa cu mâna ta.”)

— Dumnezeu e pretutindeni, declară guru Ch'tonjali, fără a înceta o singură clipă să zâmbească, şi noi suntem cu toţi în mâinile Lui. Ar fi o trufie din partea noastră să aducem argumente din care să-L excludem. Dacă îndrăznesc să spun...

— Locotenentul Gueorguevitch rânji, arătându-şi dinţii asemeni unei năvăstuici care-i gata să gâtuie o găină.

— Odinioară, când începuserăm să explorăm hiperspaţiul, swami, a existat o ...sectă care susţinea că, dacă vom pătrunde în aceste culoare cenuşii, ale căror labirinturi ne permit să scăpăm legilor timpului şi spaţiului, îl vom întâlni pe Dumnezeu, şi că această întâlnire ne va fi fatală. Or, ca şi Tezeu, se pare că l-am învins pe Minotaur dar n-am dat de Creator...

— Locotenente, încurci totul! În primul rând, nu fac parte din secta Iluminaţilor. Trăiesc pentru *Creatorul Tuturor Lucrurilor* şi nu cer nici un fel de mulţumiri. A-l sluji pe Creator e o recompensă în sine... şi...

Inginerul de nivel I Brasow îi tăie însă vorba. Oricine de la bordul lui *Patnaa* ştia că e un spirit viguros, care detesta orice formă de credinţă; dovadă că nu rareori i-a atins în convingerile lor pe câţiva din supuşii Confederaţiei. Odată, era chiar pe punctul de a isca un incident diplomatic pe o mică planetă aflată sub conducerea lui Anaxagore VI.

— Atunci, cum explicaţi prezenţa dumneavoastră la bordul acestei nave de război, domnule, pentru că, trebuie să recunoaşteţi, *Patnaa* este o navă de război.

Încet, ca şi cum ar fi vrut să se roage, guru îşi împreună mâinile. Era atât de emfatic gestul lui, încât Absalon, cu greu se abţinu să nu izbucnească în râs. Cu siguranţă, Ch'tonjali era o figură şi valora cât greutatea lui în aur.

— Domnule Brasow, mă tem că n-am înţeles prea bine sensul întrebării dumitale. Seamănă cumva cu un scorpion care îşi ţine ascuns acul în coadă?

(“Un ac ascuns în coadă? E frumoasă imaginea, deşi puţin cam banală. Scorpionii sunt foarte răspândiţi în univers. Cred, însă, că e cazul să intervin, altfel sfârşitul discuţiei va fi dezastruos.”)

— Mă scuzaţi, domnule, n-am avut intenţia să vă jignesc. Dar trebuie să recunoaşteţi că prezenţa dumneavoastră la bordul unei unităţi militare poate părea cel puţin paradoxală ...

— V-am propus adineauri un paradox şi...

(“Trebuie să fi dormit cu ochii deschişi: nu-mi amintesc de acest episod al discuţiei. Se pare că m-am deconectat la un moment dat...”)

— Domnilor, interveni locotenentul Schellenbaum, discuţia devine din ce în ce mai incoerentă.

Cred că ar trebui să dovedim mai multa îngăduinţă. Ar fi mai bine ca, în loc să-l întrerupem neîncetat, să-i acordăm toată atenţia şi, poate, până la urmă vom înţelege motivele pentru care autorităţile confederate l-au însărcinat cu această misiune.

(“Ce pui de lele eşti, Abe... Eşti dată naibii! Dar ai dreptate, înfundă-i şi pe urmă îi faci praf!”)

COMANDANTE, FACEŢI SĂ ÎNCETEZE IMEDIAT ACESTE CIOCNIRI VERBALE FĂRĂ SENS. AVEM ORDINE STRICTE PRIVIND COLABORAREA NOASTRĂ. OSTILITATEA OFIŢERILOR DUMITALE DEVINE AGASANTĂ. SPER CĂ M-AŢI RECEPŢIONAT CORECT.

— CÂT SE POATE DE CORECT, GURU CH'TONJALI. O ÎNTREBARE, ÎNSĂ, CA SĂ ŞTIM CUM STAU LUCRURILE ÎNTRE NOI. CINE COMANDĂ PE *PATNAA?*

— NU ÎNTINDEŢI COARDA PREA TARE, COMANDANTE... DUMNEATA, FIREŞTE, DAR ÎNŢELEGEŢI O DATĂ PENTRU TOTDEAUNA CĂ TREBUIE SĂ VEGHEM CA ...

— N-aş vrea să-mi interpretaţi cuvintele altfel decât ca pe o simplă curiozitate, se agită inginerul Brasow. Ştim cum să convieţuim la bordul navei de război *Patnaa!* N-am avut intenţia de a persifla, a fost o simplă curiozitate, swami!

— Te rog, domnule Brasow, lasă asta, acum. Ar fi mai cinstit să-i dăm timp lui guru să se obişnuiască.

...NU LĂSA SĂ SE VADĂ ÎN FAŢA ECHIPAJULUI NICI O URMĂ DE RESENTIMENT...

— E CAZUL SĂ FAC UN APEL PATETIC LA DISCIPLINA MILITARĂ, GURU?

— FACEŢI CE CREDEŢI DE CUVIINŢĂ, NUMAI SĂ FIU LĂSAT ÎN PACE!

— Dragă Wilfrid, te rog să schimbăm discuţia. Gândeşte-te că abia am pornit şi că trebuie să respectăm regulile de convieţuire. Sper că fiecare dintre voi vrea să lase impresia cea mai bună... (era să adauge

“cu putinţă”, dar îşi înghiţi cuvintele la timp) oaspetelui nostru!

— Vă mulţumesc, comandante, dar credeţi-mă că cele spuse de ofiţerii dumneavoastră nu m-au deranjat în mod *exagerat.* Poate că şi eu am tendinţa, ca toţi cei care au cunoscut învăţătura Maestrului, să ţin predici.

Guru ridică încet o mână cu degete de pianist şi unghii de curtezană şi îşi scărpină uşor lobul urechii drepte în care era montată o mică perlă roz ce valora, cu siguranţă, o avere.

— Va veni vreodată clipa când sub ceru-ţi nesfârşit, în pace şi-n singurătate, cu sufletu-mi umil, voi putea să stau în faţa ta?

— CE-AŢI ZICE, GURU, DACĂ L-AŢI ÎNTÂLNI, ÎNTR-ADEVAR, PE DUMNEZEU ÎN HIPERSPAŢIU?

(Tăcere.)

(Ch'tonjali se refugiase în adâncul credinţei lui.)

CAPITOLUL II
Zbor în hiperspaţiu

“De vreo sută de ani nu fusese semnalată
nici o navă spaţială străină. Şi totuşi, un
sentiment de nesiguranţă creştea în
rândurile populaţiei.”
Urs WIDMER *(Oamenii galbeni)*

LOCOTENENTUL SCHELLENBAUM încerca, nu fără oarecare dificultate, să se destindă în sala de odihnă a navei. Se simţea de parcă ar fi fost în comă. O migrenă, persistentă îi săpase deja riduri în jurul ochilor şi, atunci când încerca să-i închidă, mii de steluţe sângerii îi înţepau ochii. Dacă ar fi fost mai puţin pragmatică, ar fi putut crede că guru i-a făcut aceasta, invocând spiritele ce bântuiau culoarele hiperspaţiului, deoarece durerile de cap şi greţurile puternice îi reveneau, cu regularitate, după fiecare întâlnire cu Ch'tonjali.

Se dezbrăcase de uniformă şi acum odihnea întinsă pe un *turelax,* având pe ea numai chiloţii şi brasiera. Regulamentul interzicea ţinutele sumare în afara cabinei personale şi a sălii de odihnă. Raze binefăcătoare se adăugau efectelor calmante, dătătoare, de somn, ale *turelaxu-lui,* în timp ce ondioline şi vibratoare Monticelli făceau să plutească în aer muzica fascinantă a lui Pavel Defrovski.

Spiritul locotenentului se înălţă deasupra trupului său şi începu să vagabondeze în afara navei. Câteva momente rătăci în atmosfera ternă, atemporală, dar găsi curând drumul către stele. Spaţiul se

deschidea în faţa ei, întunecat şi presărat pe alocuri cu umbre violacee, ispititor nicicând întinat de vreo ameninţare sau de vreun pericol. Era goală, dar frigul n-o putea atinge, acel frig al spaţiilor siderale la care, numai gândindu-se, îşi simţea dinţii clănţănind. Era goală şi caldă. În trupul ei sănătos, de o frumuseţe fără seamăn, palpitau, neştiute, sevele vieţii. Era o amazoană, plutind în spaţiu, şi-şi cânta imnul spre zări necunoscute. Vidul făcea să-i dispară cuvintele iar ea îşi lingea buzele, gustând roua nopţii eterne. Îşi deschise brasiera, lăsând-o să alunece de-a lungul picioarelor împreună cu slipul alb, ca două resturi minuscule de piele moartă, şi privi cum se pierdeau în întunericul violaceu acele simboluri, inutile acum, ale pudorii. Plutea în mijlocul acestei mări, urmărind câte o stea ce pâlpâia şi îmbălsămându-şi carnea de fiorii magnetici ai cosmosului. Creierul i se vidase de orice durere şi nu mai înregistra decât undele plăcerii. Stelele, răspândite cu dărnicie în adâncuri mătăsoase, erau de o frumuseţe peste marginile închipuirii omeneşti. Unele dintre ele erau urmate de alaiuri de planete fertile, iar altele pluteau în spaţiu asemeni burlacilor bătrâni şi fără urmaşi.

Presupun că acum te simţi bine, nu? Eşti sexy, chiar frumoasă aş îndrăzni să spun, şi, în sfârşit, acum pluteşti goală ca o insectă hieratică într-o scurgere de obsidian. Demult îţi doreai asta, nu? Ah, e minunat...

Avu senzaţia că mişcările pe care le făcea, plutind în derivă, deveneau tot mai lente, neliniştitor de lente. O căldură suspectă începu să-i furnice picioarele: parcă era trasă în urmă de nişte ierburi acvatice, încâlcite probabil de gleznele ei. Mişcă braţele, dar spaţiul era neted si lucios ca suprafaţa unei ape moarte sau a unui lac de sticlă întunecată şi nu găsea nici un punct de care să se agaţe cu degetele-i crispate.

Stelele se stinseră şi ea căzu în gol.

Se trezi în sala de odihnă, întinsă pe *turelax,* în chiloţi şi brasieră. Deasupra ei, razele binefăcătoare continuau să se reverse ca o ploaie caldă la sfârşitul toamnei. Abigael îşi dădu seama, cu o uşoară strângere de inimă, că îşi strecurase deja o mână sub foiţa albă a slipului si că începuse să se masturbeze. Îşi retrase degetele, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi intrat un alt ofiţer şi ar fi surprins-o aşa, pe punctul de a-şi oferi singură plăcerea.

("Doamne! Ţi-a pierit cu totul pragmatismul!").

O păţanie asemănătoare i se întâmplase mai demult, când se îmbarcase pe *Patricia* un tânăr aspirant numit Ezena de Qaa. Se simpatizaseră de la bun început, poate şi pentru că erau singurele femei cu grad de ofiţer de la bordul navei.

Într-o seară, după o şedinţă excesiv de istovitoare de cultură fizică, au împărţit, ca două bune prietene camera de duş. Abe şi Eza s-

au săpunit una pe alta, schimbând glume, aparent nevinovate, până-n clipa când mâinile lor au început să rătăcească însetate, fără ca ele să-şi dea seama, la început, ce fac. Ieşind de sub jetul de apă caldă, au observat cu furie, dar mai mult, cu ciudă şi ruşine, că locotenentul Gueorguevitch trăsese cu ochiul, tot timpul, prin sticla translucidă a cabinei. Fireşte, nu putuse vedea mare lucru, dar câteva suspine şi imaginaţia-i bogată au completat ceea ce i se refuzase privirii.

Evident că, la bordul lui *Patnaa,* trecea acum drept lesbiană. "Oare într-adevăr sunt lesbiană?" se întreba Abe.

Îşi aducea aminte că, după ce a fost mutată în altă unitate, acea străină Ezena de Qaa, damă care şi-ar fi găsit mai degrabă locul la curtea unui mare monarh epicurian, începuse să-i lipsească. Niciodată, după aceea, n-a mai avut vreo veste de la ea. Poate murise sau...

Cu două zile înainte de a fi rechemată la bordul navei, pusese ochii pe un "jeune-homme-objet'' (JHO) care lucra într-unul din turnurile de sticlă din capitala planetei Hylas (sau Bellerophon-de-Tyade). Plină de admiraţie, la început, faţă de alcătuirea armonioasă a trupului tânărului, încântată de trăsăturile lui de paun, minunat modelate, şi de dimensiunile deloc de subestimat ale organului său, Abe se şi văzuse petrecând câteva clipe agreabile, demne de clasat în memoria sa, cu eticheta "amintiri erotice de consultat în momentele de mare singurătate". Dar ce a avut loc între ei a fost mai degrabă decepţionant. JHO, foarte viguros de altfel, a fost plin de foc, asemeni unui demon frumos, dar n-a reuşit s-o satisfacă. Aşteptarea şi curiozitatea s-au transformat mai întâi în plictiseală, apoi în iritare. Acum, scăldată în baia de lumină a lămpilor tonifiante şi prizonieră a *turelaxului* fu obligată să-şi mărturisescă faptul că amintirea mângâie-rilor fugare şi nedeterminate ale Ezenei nu putea fi nici măcar egalată de atacul violent al lui JHO.

— Bun, fie, sunt bisexuală! acceptă în cele din urmă cu jumătate de gură, închizând ochii şi sperând să aibă un vis frumos. (Din nou fu tentată să se masturbeze, dar reuşi să-şi învingă toropeala care începuse să-i învăluie muşchii cei mai intimi.) Şi, ca să fie mai sigură, îşi luă lângă ea o cutie de ovule calmante. Această medicaţie era eficace şi rapidă în cazurile de autoexcitare.

— Cred că trebuie să-ncerc să-l seduc pe comandant... Mă scoate din sărite cu privirile lui ironice... O să-i arăt că nu sunt câtuşi de puţin ceea ce crede... De altfel, dacă mă gândesc bine, dintotdeauna am avut o slăbiciune pentru tine, Absalon Naaidoos!

Muzica lui Pavel Defrovski se încheie pe neştiute şi, aproape fără tranziţie, răsună în încăpere "Trei excentrici trişti", o delicioasă fantezie pentru patru coarde şi harpă de Syungh Kian Sun.

Abigael îşi introduse ovulul calmant între buzele umede ale

sexului, sperând că va putea, în sfârşit, să tragă un pui de somn.

Comandantul se retrase în cabina lui. În ciuda regulamentului care funcţiona pe navele de război, bea alcool, în afara orelor programate în acest scop. O dată chiar, slăbiciunea pentru băuturile care ard gâtlejul îi fusese aproape fatală.

ESPER. Eu sunt, tu eşti, el este un ESPER.

Să înălţăm un baraj mental împotriva încercărilor lui guru de a-mi pătrunde în creier. Cum să-l lăsăm să-mi dicteze ce să fac la bordul propriei mele nave? Dar mai pot spune oare că *Patnaa* este nava mea? A devenit de, nerecunoscut, atât este de schimbată faţă de ceea ce era înainte. Cred că au concentrat în ea forţa de foc a unei adevărate armada.

ASCULTĂ ÎNREGISTRAREA, COMANDANTE NAAIDOOS! ÎŢI VA FI DE FOLOS ÎNTR-O MULŢIME DE TREBURI; AŞ PUTEA ZICE CĂ ÎŢI ESTE CHIAR INDISPENSABILĂ...

Absalon îşi mai umplu un pahar, încercând să taie comunicarea, dar mesajele telepatice ale lui guru îl urmăreau neîncetat, fără îndurare...

Sfârşi prin a ceda în faţa insistenţelor lui Ch'tonjali.

„AI CÂŞTIGAT, SWAMI. O SĂ-ŢI ASCULT ÎNREGISTRAREA."

— BINE FACI... ÎŢI SUNT CAM RĂVĂŞITE GÂNDURILE, COMANDANTE. S-AR ZICE CĂ AI CAM TRAS LA MĂSEA.

— SE MAI ÎNTÂMPLĂ...

— ALCOOLUL SLĂBEŞTE FACULTĂŢILE ULTRASENZORIALE. NU-ŢI DISTRUGE CELULELE CENUŞII. SUNT FOARTE PREŢIOASE!

Absalon introduse caseta în programator şi apăsă pe butonul de pornire. Ace luminoase şi forme abstracte apărură imediat pe ecran. Urmă titlul "ISTORICUL NOII RELIGII" în timp ce o voce sonoră începu prezentarea:

— "Această înregistrare este extrasă din Arhivele Adevăratei Credinţe. Relatează pe scurt, toate întâmplările care au avut loc la întronarea şi în timpul proliferării *Credinţei Unice* în univers. (Imagini, pe fond muzical: pe ecran apăru un munte cu crestele încununate de ceaţă vătoasă, undeva pe o planetă oarecare dintr-o galaxie oa-recare). Oamenii au obiceiul să-l caute pe Dumnezeu în nori; Credinţa Unică l-a coborât pe Dumnezeu printre creaturile sale. (Imaginea unei mulţimi mărşăluind de-a lungul străzilor unui oraş alb, parcă turtit de căldura solară, după care apăru un grup de bărbaţi şi femei în haine fluturânde, care rătăceau printre zgârâie-nori cu suprafeţe de sticlă scânteind insuportabil). Într-o comunitate socială care s-a destrămat treptat, în aşa măsură încât nu mai existau nici un fel de punţi de legătură, noua credinţă explodă ca o bombă. BOMBA-DUMNEZEU. Aşa

fu numită noua religie care urma să smulgă din apatia debusolării milioane şi chiar miliarde de fiinţe disperate. (Secvenţă arătând o mulţime de oameni cufundaţi în rugăciune, cu braţele întinse către înaltul de lumină. Prim-plan înfăţişând chipuri transfigurate şi priviri pline de extaz divin). Curând, adepţii Credinţei Unice au intrat în colimatorul stăpânilor acelei lumi. Iar aceştia au dat ordin să fie persecutaţi. (Mulţimea pradă panicii; helicogire ce scuipă, deasupra bărbaţilor, femeilor şi copiilor, grenade cu gaz. Bărbaţi în cămăşi largi bătuţi cu sălbăticie de poliţişti mascaţi, femei dezbrăcate, urlând de groază, date pe mâinile torţionarilor sadici.) În scurt timp, cruzimea represaliilor împotriva lor, depăşi limita omenească de suportare. Loviţi crunt, nu numai fizic, ci şi-n adâncul sufletelor, numeroşi confraţi au părăsit asharmurile, templele înţelepciunii şi comunităţile. (Din nou scene de violenţă, în care poliţiştii jucau un rol important: violuri, torturi, lagăre de reeducare). În prezent s-ar putea crede că acea Credinţă Unică trăise; că agoniza sub bocancii Necredincioşilor, dar această presupunere nu ia în calcul clarviziunea divină.

ÎN PRIM-PLAN CLARVIZIUNEA DIVINĂ.

Orice încercare de intimidare şi represiune a fost inutilă. Susţinătorii Adevăratei Credinţe erau de neînfrânt căci opuneau forţei brutale realitatea Credinţei lor. Iar Credinţa lor era în stare să mute munţii din loc şi să schimbe cursul Istoriei. SPIRITUL DIVIN pentru care nimic nu este cu neputinţă, le-a fost insuflat şi învăţătorilor vremelnici ai Confederaţiei. Ei au înţeles că mergeau împotriva adevărului istoriei şi că Credinţa Unică ar fi putut schimba societatea mondială. Ca urmare, au încheiat cu reprezentanţii Bisericii risipire, un pact de *toleranţă mutuală.* (Imagini colorate: munţi ce străpung norii, focuri de tabără, aprinse în stepe ce ondulau în adierea vântului lunar, nave împodobite de sărbătoare, cu panglici plutind pe mări ca uleiul, apusuri şi răsărituri de soare, purpurii şi scânteietoare, săgetând cu razele lor hamadele de cristal. Cântece şi dansuri, femei, bărbaţi şi copii, înlănţuiţi în îmbrăţişări fugare, pline de duioşie. A luat sfârşit vremea blestemelor, violurilor şi supliciilor! CLARVIZIUNEA DIVINĂ SE POGORÂSE PESTE OAMENII DE BUNĂ-CREDINŢĂ.

Ceea ce era scris în continuare între paranteze, se înnămoli în gândurile aburite de beţie ale comandantului.

Buzele i se mişcau aproape spasmodic în noaptea albăstrie a cabinei. Pe ecran, imaginile se înlănţuiseră într-un fel de sarabandă magică, iar cuvintele adormitoare, ca un filtru, deveniseră de neînţeles.

MOTOR. SFÂRŞIT. APROAPE SFÂRŞIT. CÂTEVA PRIM-PLANURI CU POLITICIENI STRÂNGÂND MÂINI DE GURU ŞI DE SWAMI, VOIT ENIGMATICI. ATÂT GURU, CÂT ŞI SWAMI AU AVUT MULT DE SUFERIT, DAR AU ACCEPTAT DE BUNĂ VOIE SĂ IERTE ŞI SĂ ÎNCHIDĂ OCHII LA

AMĂNUNTELE MAI PUŢIN IMPORTANTE. MĂREAŢĂ ŞI DIVINĂ LE ERA MISIUNEA... MINUNATE ERAU PRONIA ŞI MISIUNEA: NU SE PUTEA SCĂPA CLARVIZIUNII DIVINE A CELUI ATOTPUTERNIC. PLANURILE EI ERAU IMPOSIBIL DE ÎMPIEDICAT.

Aici paranteza se închidea.

Imaginile jucau, amestecându-se între ele. Cuvintele deveniseră un şir de sunete incomprehensibile.

ALTCEVA.

ACEEAŞI BANDĂ, DAR ALTCEVA.

Nu mai era aceeaşi voce. Aceasta de acum era mai “profesională” (mai clasică ar fi zis un specialist în domeniu) şi parcă înfigea în creier mii de aşchii de certitudini. Nu-i putea scăpa, cu una, cu două. Oricum îşi depăşise măsura la băutură şi nu mai era capabil să opună rezistenţă. De altfel, nu arăta că ar vrea să se revolte.

— ...demonstrează că acordurile recent încheiate între GUVERNUL CONFEDERAT şi REPREZENTANŢII CREDINŢEI UNICE, sunt garanţii pentru pacea cosmică. (Imagini violente din războiul cu lemii. Nave cosmice incendiate, peisaje halucinante, răsturnate în întregime de brăzdarul purpuriu al bătăliei, cadavre mutilate, eternul măcel al războaielor.

Un guru în cămaşă albă, încadrat de o femeie frumoasă şi tânără, cu plete negre împletite cu flori gingaşe şi un tânăr la fel de frumos, cu priviri pierdute, care ciupea melancolic corzile unui instrument, ce scotea o muzică demodată, aproape ţiuitoare.

Era sigur pe el când vorbea şi ţinea mâinile împreunate, ca şi cum s-ar fi rugat.

— Am consimţit să participăm la lupta împotriva Imperiului lui Lemura. Şi am făcut aceasta împotriva credinţei noastre. Sfintele învăţături ale maeştrilor noştri ne interzic să ne amestecăm în acţiuni armate. Învăţătura noastră este, mai înainte de toate, una pacifistă, şi ne impune respectarea oricărei forme de viaţă, cunoscută sau necunoscută, superioară sau inferioară. Legea noastră nu acceptă subterfugiile, regulile noastre nu cunosc excepţie.

(Imaginea alunecă. Acum camera se plimbă înăuntrul unei cripte imense cu pereţi din cristal şi porţelan. Fiinţe omeneşti, atât bărbaţi, cât şi femei, toţi complet dezbrăcaţi, având pielea netedă ca barba unui adolescent, pluteau în vase fluorescente. Prim-plan: chipuri lucioase, destine, asexuate. Busturi înţepenite într-o moarte aparentă, sâni de femeie cu sfârcuri palide, pântece sub care se vedea epilat triunghiul feminităţii, pectorali masculini fără pic de păr, glanduri lipsite de sânge şi testicule alburii, spectre care păreau să aştepte un semnal misterios.)

Vocea oficială: Credinţa noastră a subliniat sensul cunoştinţelor noi ale căror graniţe se retrăgeau tot mai mult şi pe care adepţii noştri

le căpătau pe căi naturale, ca şi al facultăţilor ultra-senzoriale tot mai întinse. Ceea ce-au încercat să obţină savanţii Confederaţiei în laboratoare care, orice s-ar spune, semănau mai degrabă cu nişte camere de tortură decât cu laboratoare pentru experimente ştiinţifice, noi am reuşit să obţinem în unele asharnuri. (Imagine, a unei femei, stând în picioare în vasul ei, acoperindu-şi urechile cu mâinile şi având carnea toată cuprinsă de un fel de carapace gelatinoasă. Orificiul gurii ei era schimonosit: urla. Peste această imagine se suprapuse o alta, a unei tinere fete aflată în apropierea unui izvor şi care privea cu adoraţie într-un punct situat undeva în zona frunţii, de parcă ar fi fost cuprinsă de extaz mistic.

Colaborarea noastră, spun experţii militari, ar putea conduce conflictul pe care ni-l impune Imperiul lui Lemura la un rezultat satisfăcător pentru ambele părţi.

("Oh, Doamne, ce frazelogie scârboasă!").

— ...să se obţină comportamente simbiotice în cele mai bune condiţii cu putinţă... Iată politica noastră, a Confederaţiei, în acest domeniu singular... (Din nou, imagini ale unor bărbaţi şi femei, purtând pe cap căşti dotate cu aparate necunoscute. Erau înconjuraţi de numeroase panouri cu luminiţe ce clipeau. Se aflau într-un spaţiu închis, din plasticol. În orice caz, decor clinic şi lumină stroboscopică ce făceau să-ţi zboare gândul la cinematograful groazei. Puteai să juri că era sălaşul savanţilor nebuni, a căror stăpânire fusese anunţată de literatura de consum a veacurilor apuse.

Vocea oficială: În bună măsură am reuşit să...

(Apăru clară, imaginea unui tânăr, înfăşurat de la brâu până la genunchi într-o pânză albă. Avea musculatura netedă şi plete lucioase, aproape uleioase, de un negru ce bătea în albastru. Peste aceasta se suprapuse imaginea unei femei îmbrăcate în uniformă verde cu reflexe măslinii. Trăsăturile îi erau regulate, dar exprimau o duritate cu adevărat militară. Farmecul îi era ascuns de hainele de lucru, pline de pense total nefeminine. Ambii, tânărul pe jumătate dezbrăcat şi femeia în uniformă verde, păreau că aşteaptă ceva. Aveau ochii închişi — probabil se concentrau sau, pur şi simplu, dormeau. Spiritul le este însă PREZENT. Ambii desenează la nesfârşit figuri geometrice (pătrate, cercuri, romburi, trapeze, piramide, octogoane, etc), apoi cifre şi simboluri din ce în ce mai misterioase, pe nişte coli albe de hârtie. *(Emiţător / Receptor.* ABC-ul telepatiei).

Vocea oficială: ...Dar acesta nu era decât un început...

Guru stătea lungit în patul său.

Ochii îi erau închişi, dar gura îi rămăsese întredeschisă.

În ciuda aparenţelor, nu dormea.

EXISTĂ BĂRBAŢI ŞI FEMEI CARE POT DEVENI ADEVĂRATE BOMBE MENTALE!

— REFUZ SĂ VĂ MAI ASCULT, GURU!

Abe visa, legănată duios de aripile somnului. Şi, în vis, o regăsi, în sfârşit, pe Ezena de Qaa. Era pe o planetă cu cer de jad şi munţi de ambră cenuşie, un fel de oază cu arbori de nepătruns, care formau în jurul celor două femei o împrejmuire spinoasă şi ocrotitoare. Şi, la adăpostul acestei fortăreţe, ele făceau dragoste, Culcate una deasupra celeilalte, asemeni unui bărbat cu iubita lui. Se pătrundeau una pe alta, se atingeau frecându-şi sexul, lascive. Mângâierile făcuseră ca şi clitorisul fiecăreia să crească vizibil. Sucurile sexului, dureros de umflat, se amestecau ca şi parfumurile trupurilor lor întărâtate.

Se iubeau astfel în libertate, în mijlocul acelui deşert scânteietor. Deasupra — cerul de jad ardea.

Câteodată aveau senzaţia (mai corect, aveau impresia!) că trăiesc într-un vechi film tehnicolor, cum se mai putea încă viziona, din când în când, pe câte o planetă a Confederaţiei.

Parcă-n zbor, unduiau, căutând un fel de păsări, ale căror aripi fremătânde se deschideau treptat în pântecele lor. Sânii li se îngemănaseră, sub atracţia irezistibilă dintre sfârcurile lor.

La un moment dat, când trupurile le fură cuprinse de tremurul extazului, iar plăcerea le făcea să gâfâie din greu, o pasăre uriaşă se văzu plutind în zbor, deasupra lor, pe cerul devenit alb ca o batistă. Abe, care se abandonase complet sub greutatea delicioasă a trupului Ezei, savurând orgasmul ce-i muşca despicătura sexului, ca o mulţime de furnici roşii, se cutremură de parcă ar fi simţit deodată o bucată de gheaţă pe spinare, sub cămaşă: pasărea avea chipul comandantului Naaidoos!

Se trezi, leoarcă de sudoare, dar de data aceasta nu mai recurse la ovule. Tremura din tot trupul, fără să se mai poată stăpâni. Nu exista nici măcar un milimetru din pielea ei care să nu fie acoperit de transpiraţie. Când, în cele din urmă, reuşi să-şi stăpânească mâinile, Abe era ferm hotărâtă să-l seducă pe Absalon, *manu militari.*

Era nedemn pentru un ofiţer să se masturbeze...

Sala de arme era pustie la acea oră.

Abe arunca pumnale la ţintă.

Când era la capătul puterilor, ceea ce se întâmplase foarte des în

acel spaţiu închis care era nava cosmică, Abe mergea în sala de arme şi azvârlea cuţite la ţintă. Era ca o eliberare. Înainte de a arunca un pumnal, se obişnuise să concentreze toată amărăciunea şi toată tristeţea din sufletul ei în mâna care ţinea arma.

Ajunsese să fie cea mai “tare” la acest joc, iar camarazii ei, bărbaţi, care, la început se amuzau pe seama ei, fură nevoiţi să coboare steagul. Abigael Schellenbaum “le dădea clasă”. Evident, au renunţat, cu toţii, rapid la acest joc întrucât, ca mai toţi bărbaţii, suportau greu o înfrângere.

Mâna în care ţinea cuţitul rămase în aer. Se simţea de parcă s-ar fi trezit brusc, undeva, într-un ţinut necunoscut, în faţa unei prăpăstii şi ezita să mai facă vreun pas, de teamă să nu cadă. Avea braţul drept îndoit din cot. Pumnalul îl ţinea de lama triunghiulară, într-un echilibru perfect, între degetul mare şi arătător, fiind gata să-l lanseze dintr-o clipă în alta. Metalul era rece; totuşi, contactul cu el îi dădea o senzaţie de siguranţă. Noi unde de şoc îi scuturară trupul, ca adineauri, în vis, când făcea dragoste cu Eza.

Presimţirile îi reveniră, încercându-i din greu pragmatismul binecunoscut.

ESPER.: Da, trebuia să fie un E.S.P.E.R. aici, pe *PATNAA.* Abigael nu avea calităţi extrasenzorlale deosebite, dar, nu rareori, i se spusese că ar fi fost un bun “medium”.

ŞI CE ALTCEVA? SOLDAT, MEDIUM, LESBIANĂ! Ce încurcătură, mamă, ce încurcătura naibii!

CLAC! Pumnalul îşi luă zborul şi se înfipse în mijlocul ţintei.

Pentru scurt timp îi apăru în faţă chipul, schimonosindu-se de durere al lui guru, cu pumnalul înfipt în mijlocul frunţii.

ESPER!

El era ESPERUL şi SPIONUL!

Swami, ce căutaţi la bordul lui *Patnaa?*

Şi de ce trebuie să fie înconjurată expediţia aceasta de atâta mister?

EXISTĂ BĂRBAŢI ŞI FEMEI CARE POT DEVENI ADEVĂRATE BOMBE MENTALE...

— TĂCEŢI ODATĂ! NU MAI VREAU SĂ VĂ ASCULT!...

— Locotenent Schellenbaum, sunt superiorul tău, nu-i aşa?

— Atunci, îţi ordon să te aşezi în patru labe, cu picioarele depărtate. Şi ţine fundul arcuit, ca să te pot pătrunde ca lumea...

— Comandante, sunt intru totul la dispoziţia ta, dar nu ştiam că regulamentul militar stipulează că un ofiţer subaltern *trebuie* să îndeplinească astfel de servicii superiorilor săi.

— Habar n-am, locotenent Schellenbaum, dar mă îndoiesc că vom

putea pune o astfel de întrebare unei comisii competente.

— S-ar putea să ai dreptate... Atunci nu-mi rămâne decât să mă supun dorinţelor tale, cu speranţa că se va înfiinţa şi o astfel de comisie. Cum scrie şi-n regulament, n-avem dreptul să ne plângem de un consemn sau de un ordin decât după executarea lui...

Şi, fără să mai lungească vorba, Abigael trecu la fapte, aşezându-se în pat exact în poziţia cerută, care este una dintre cele mai frumoase şi, în acelaşi timp, una dintre cele mai obscene ale iubirii!...

Absalon, cu fruntea asudată se pregătea să uzeze şi să abuzeze de situaţie. Instinctiv, degetele i se strecurară în intimităţile moi şi aburinde ale femeii. Totul, acolo, părea să se topească sub mângâierile lui, ca un fruct lăsat îndelung să se coacă.

Locotenentul se supunea cu o docilitate de-a dreptul apetisantă. Şi, nici nu-şi dădu seama când, mâna moale, de femeie, se strecură avidă printre picioare, îi prinse sexul cu o delicateţe îmbinată cu o neaşteptată fermitate şi începu să-l frece înnebunitor de sexul ei întredeschis. Uluit, Absalon insinuă o mişcare din şolduri, ca o pro-misiune, apoi cuprinse în mâini sânii locotenentului.

— Nu mă mai fierbe atât, gemu ea, în culmea disperării. Din moment ce sunt victima ta ALEASA...

O atinse din nou cu şoldurile, apoi o cuprinse, învăluind-o într-o boare caldă. Locotenentul era umezit din belşug, iar muşchii vaginali i se contractau delicios. Abigael constată cu satisfacţie că măcar la atât îi folosiseră masturbările repetate: putea să-şi folosească resursele cele mai intime.

Gâfâia jucându-şi cu convingere rolul de căţea supusă.

— Doamne, simt că-mi pierd minţile! Să visezi aşa ceva, când pe umerii tăi apasă responsabilitatea conducerii unei nave de război!

— Dar nu-i un vis! exclama locotenentul. Te afli, acum, în cabina mea, ceea ce contrazice regulamentul...

— Fac ceva pe regulamentul ăla!

Cu ochii închişi, îşi înghiţi saliva într-un mod cât se poate de ridicol, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Abe, am avut un vis... un vis extraordinar, în care se făcea că abuzam în mod ruşinos de drepturile mele de comandant...

— Toţi suntem la fel, dragul meu, din cauza spaţiului închis în care suntem constrânşi să trăim. Am ajuns să nu mai putem face diferenţa între vis şi realitate.

— Dar ce mai este aceea realitate?

Se aşeză leneş pe o parte, ţinând ochii mereu închişi, şi începu să mângâie cu gingăşie pulpele locotenentului.

— Uite, fundul tău este o realitate, Abe... Îmi place mult această “faţă” a realităţii...

Ea se sprijini în coate. Sânii fragezi ca nişte avocado îi atârnau

graţios.
— Ai haz, comandante Naaidoos. Eşti complet retrograd!
— Chiar crezi acest lucru?
— Bineînţeles, sunt absolut convinsă până în adâncul sufletului.
— Abe... aş vrea să-ţi pun o întrebare cam indiscretă.
— Nu-mi prea plac întrebările indiscrete...
— E adevărat că preferi fetele?
Chiar dacă fu luată prin surprindere, Abe reuşi să se reabiliteze repede, şi nu ezită să-l măsoare din cap până-n picioare cu un dispreţ provocator.
— Cine ţi-a spus asta?
— Voiam să te trag puţin de limbă... să te fac să-ţi dai drumul... Nu te înfuria, Abe! Pot să înţeleg femeile care fac asta între ele... După părerea mea, se cunosc mai bine... şi... ştiu de ce au nevoie amândouă...
— Încetează odată cu prostiile astea! M-am săturat de platitudini fără rost... Ţi-am făcut impresia că aş prefera femeile bărbaţilor?
El dădu din cap. Abe îşi plecă privirile.
— N-am cum să-ţi dovedesc...
— Iartă-mă... A fost o greşeală... O greşeală profesională.
— Nu eşti chiar atât de vinovat, comandante... Când te ascult cum vorbeşti sau când te simt cum bâjbâi printre fantasmele tale de bărbat care mai are până se “coace”, încep să mă îndoiesc eu însămi de adevărul realităţii. La naiba! M-am săturat!
În mintea lui Absalon apăru pe neaşteptate întrebarea dacă i se întâmpla câteodată, vreunui ofiţer confederat să geamă la pat. Dar îi fu ruşine de vulgaritatea propriilor gânduri. Ca să uite, începu din nou s-o mângâie pe Abe. Era tandru şi evita să-i atingă sânii sau părţile intime. Tânăra femeie stătea întinsă pe spate, cu o mână acoperindu-şi chipul şi cu cealaltă aşezată delicat pe buric, ea şi cum ar fi vrut să nu se vadă că este o fiinţă omenească. Tresărea din când în când şi el îşi dădu seama că ar fi vrut s-o vadă plângând, să-i simtă slăbiciunea de femeie şi toată amărăciunea din sufletul ei.
Încet-încet, mâinile lui au început să caute altceva... Situaţia era destul de picantă. Se aplecă asupra locotenentului Schellenbaum, sărutându-l rând pe rând sânii înmuguriţi, în timp ce degetele încercau în zadar să se strecoare între pulpele — acum ferecate ca nişte porţi de cetate...
— Am vorbit prostii...
Cuvintele i se preschimbară în murmure, în timp ce el încerca din răsputeri să găsească tonul cel mai potrivit. Dar picioarele fetei au rămas în continuare ca nişte uşi închise.
Într-un sfârşit, îl respinse aproape cu violenţă.
— Lasă-mă în pace! Vreau să mă spăl...

Şi dispăru în cabina de toaletă, iar Absalon înţelese că ratase o foarte bună ocazie de a tăcea. Dar, la urma-urmei, Abe fusese cea care a început acest joc intim, nu el. Ea a fost aceea care i-a dat de înţeles că ar avea nevoie de un mic tratament de şoc, iar el, ce-i drept, nu s-a lăsat prea mult rugat s-o însoţească în cabina ei. Totul se petrecuse fără probleme, relaţiile fuseseră destinse, de parcă ar fi decurs de la sine.

Când se întoarse să-şi ia uniforma, Abe era deja în brasieră şi-n chiloţi.

— Întotdeauna m-am întrebat ce porţi pe sub uniformă şi uite că acum, în sfârşit, am aflat.

Ea rămase blocată şi-l privi drept în ochi.

— Nu-i aşa că ai vrea să mă vezi făcând dragoste cu o femeie?

El zâmbi plin de tandreţe:

— Şi tu eşti un ESPER?

— Nu, sunt o femeie şi ştii că femeile sunt creaturi instinctuale.

— În orice caz, eşti mult prea frumoasă pentru războiul ăsta!

— Ce altceva ai vrea să fac, comandante Naaidoos?

Brusc, Absalon îşi simţi sufletul invadat de tristeţe. Era ca un neofit cuprins de rău de spaţiu. Trist, abătut, într-adevăr, dar şi gol şi lipsit de apărare. Dădu clin cap:

— Dumnezeule mare, câtă dreptate ai: ce altceva ştim să facem?

Guru Ch'tonjali nu dormea încă. Încet, încet, spiritul său se înălţă spre ţărmurile inconştientului; toate conexiunile din creierul său s-au destrămat, permiţând liberă trecere solilor somnului. Guru plutea ca şi cum s-ar fi aflat pe o pernă de aer, la trei centimetri deasupra patului său, ochii închişi şi gura întredeschisă; suflarea îi era regulată, aproape, imperceptibilă.

Hiperspaţiul... Oare ce spunea blestematul acela de ofiţer despre Dumnezeu şi hiperspaţiu?...

Hubloul de la Camera Cartelor dădea spre coridoarele cenuşii. Guru visa să vadă câteva stele; doar câteva, palide şi risipite, şi i-ar fi fost de ajuns. Cu o mână ca de cârpă îşi şterse sudoarea ce-i îmbrobonea fruntea. Gestul lui nu-i scăpă comandantului, dar avu discreţia să lase impresia că n-a observat nimic.

— Am urmărit atent înregistrarea, swami. Din păcate, sunt câteva amănunte care mi-au scăpat şi -nu-s prea sigur dacă am priceput sensul care trebuia...

(Senzaţie apăsătoare de singurătate de care nu putea scăpa. Nu avea experienţă. Cenuşiul spaţiilor nemăsurate ce se vedeau afară

nu-l lăsa să se concentreze. Nu se aşteptase la aşa ceva. Înainte de a se îmbarca la bordul lui *Patnaa* se simţise excelent, era sigur de metodele sale şi ferm convins de superioritatea lui în faţa acestor bărbaţi şi femei care transformaseră războiul spatial într-o profesiune.)

— Comandante, înainte de a continua, aş avea o rugăminte...

— Îmi eşti oaspete, guru, deci îmi poţi cere ce-ţi pofteşte inima.

— Aveţi voie să acoperiţi ferestrele acestea? Simt că mă înăbuş de fiecare dată când privesc, afară.

— Îţi pot îndeplini dorinţa, dragul meu, numai că mă îndoiesc de eficacitatea acestei acţiuni. Claustrofobia este boala celor care călătoresc în hiperspaţiu. Odinioară circulau legende bizare despre aceste coridoare, legende care imposibil să nu fi avut un miez.

Comandantul dădu ordin şi ferestrele de sticlă fură opacizate. Ch'tonjali închise ochii.

— Mulţumesc, îi spuse el. Acum presimt că totul o să treacă.

— Dacă vrei lăsăm discuţia pe altă dată.

— Nu ceasul... Aş zice chiar, din contră. Trebuie să clarificăm totul.

— Atunci dă-mi voie să-ţi spun ceva: nu crezi că acceptând să colaborezi cu Înaltul Comandament Militar, ţi-ai cam trădat principiile, swami?

— Doar Pacea este ţelul nostru.

— Pacea prin Război...

— Neştiute sunt căile Domnului. Eşti un militar şi văd că nu poţi gândi altfel decât ca un militar. Eu sunt un susţinător al păcii şi am alt mod de a privi lucrurile.

— Bravo! Perfect! Ai omis însă un lucru: sunt un militar obosit şi sătul de război. Eram mai liniştit când nu eram obligat să mă bat. Mai aveam puţin şi treceam în rezervă. Eram pe ultima sută de metri, şi visam o retragere plină de glorie. Când, deodată, m-am trezit aruncat în acest conflict. Bătrâna mea navă a fost complet înnoită: un întreg arsenal stă ascuns sub camuflaj. În decurs de câteva săptămâni *Patnaa* s-a transformat într-o adevărată superforţă zburătoare. Spune, guru, cu cine trebuie să ne batem? Cu lemii sau cu dracul în carne şi oase?

— Aţi fost învăţaţi că lemii sunt solii Răului, sau mă înşel eu?

Absalon dădu din cap, zâmbind.

— Formularea e cam neobişnuită, dar se apropie de adevăr. Am fost învăţaţi că Imperiul lui Lemura este duşmanul tradiţional... Ai haz, swami, pe bune dacă nu ai haz...

ORNELLA. Află, comandante Naaidoos, că odinioară Confederaţia a încercat să se stabilească pe această planeta, în ciuda condiţiilor climaterice, prea puţin îmbietoare câteodată.

Au fost descoperite pe Ornella vestigiile unei civilizaţii, azi dispărută. Se pare că fusese o civilizaţie foarte puternică, dar s-a degenerat rapid, nelăsând pe planetă nici cea mai mică urmă de moştenire culturală. Care au fost cauzele acestei decăderi nu se ştie şi poate că-i mai bine să rămână aşa. Azi planeta mai e locuită doar de triburi nomade ce-şi duc viaţa în condiţii foarte grele sau de câteva populaţii barbare. Ai crede că reprezentanţii rasei superioare erau, în realitate, fiinţe dintr-o altă lume şi că acele spirite înalte au considerat că e mai bine să nu se amestece cu oamenii de rând.

Ipoteza părea seducătoare şi, ca urmare, au fost lansate mai multe sonde cu direcţia Ornella. Până la proba contrarie, Imperiul lui Lemura nu se preocupase niciodată de această mică lume neştiută, cu anotimpuri lipsite de culoare şi cu zări moarte. Teritoriul cuprins de gheţuri despre care ţi-a vorbit. Nr.1, dragă comandante, se întinde într-o zonă care ne interesează în mod deosebit. Este vorba de un întins platou glaciar, din care aproape trei sferturi este nelocuit. Triburile care au rămas, totuşi, acolo în ciuda condiţiilor mizere de viaţă, sunt atrase în mod misterios de blockhausul aurit despre a cărui existenţă ţi s-a relatat. Află, comandante, că, în cele din urmă, am ajuns la concluzia că acel blockhaus este un fel de mausoleu, sau, dacă îţi place mai mult aşa, este partea superioară, vizibilă, a unui mormânt gigantic. Termenul “mormânt” este în acest caz, inexact folosit. Cred că ar trebui să-l numim mai degrabă “loc de dormit” sau “altar” întrucât acolo locuiesc creaturi umanoide, suspendate între viaţă şi moarte, într-un misterios somn *criogenic*. Cercetările făcute ne-au ajutat să descifrăm câteva texte care ne-au condus la ipoteza că, în ciuda ştiinţei şi tehnologiei avansate, reprezentanţii acelei civilizaţii n-au putut supravieţui unei ciudate maladii şi, de teamă să nu dispară complet, ca specie, de pe solul planetei Ornella pe care ei o numesc Izhmar, şi-au clădit această redută în plin teritoriu al gheţurilor, înainte de a se lăsa cuprinşi de un somn fără speranţă. Îşi imaginau, probabil, că aşa vor învinge moartea şi vor putea înşela timpul. Mai ştiu, de asemenea, că aceste fiinţe pe care — hai să le numim SARMONŢI, după cum reiese că se numeau din textele descifrate, deţineau o forţă telepatică neobişnuită care, dacă ar fi fost împletită cu a noastră ne-ar fi dat posibilitatea să creem sarmonţi de o eficacitate nemaiîntâlnită: un fel de bombe cu detonatori psihici. Îţi poţi închipui, comandante, ce armă ar fi putut fi aceasta în mâinile noastre?

— Ştiu! O să mă întrebi ce motiv ar avea aceste fiinţe, sarmonţii, să ne ajute, de vreme ce zac între viaţă şi moarte şi fără îndoială că le pasă foarte puţin chiar de propriile lor probleme?

— Ai dreptate, swami, mi-ai luat vorba din gură. Dar nu mă mai miră acest lucru din moment ce trebuie să fim sinceri unul cu celălalt,

ca nişte cărţi deschise.

— Vom oferi sarmonţilor şansa supravieţuirii, ba mai mult, aş putea spune, şansa de a se reîntoarce la viaţă. Le dăruim viaţa în locul acestui somn trist şi nesfârşit care le-a fost hărăzit.

— Şi îţi imaginezi că aceste fiinţe din altă lume, care zac acolo, Dumnezeu ştie de când, or să se încreadă în tine aşa... orbeşte?

— Dragă Naaidoos, ai tendinţa să subapreciezi factorul uman. Nu uita că acest factor există chiar şi la creaturile cele mai ciudate şi cu aspectul cel mai puţin omenesc. Spun “uman” deşi ştiu că termenul este nepotrivit. Ştii la fel de bine ca şi mine, dacă nu chiar mai bine (degeaba dai aşa ironic din cap, comandante!), că există nişte constante pe care le regăsim la aproape toate rasele evoluate ale căror drumuri s-au întretăiat cu al nostru. Este vorba de ...

— E vorba de frica de moarte şi de groaza de singurătate.

— Exact, comandante, văd că şi tu îmi iei vorba din gură, chiar dacă aş fi vrut să dau acestui citat alt înţeles!

— N-are importanţă! Şi vrei să susţii că sarmonţii suferă tocmai de aceste două rele, care sunt cele mai de temut, din moment ce au cea mai mare răspândire!

— Eşti foarte perspicace şi asta nu poate decât să-ţi facă cinste. Vezi tu, avem impresia că sarmonţii sunt nişte fiinţe solitare prin natura lor şi care nu mai au absolut nici o legătură cu trecutul lor. Este posibil ca lumea lor să nu mai existe de mult timp, dar se poate şi ca aceste fiinţe dezolate şi triste, căzute în acest somn coşmaresc, să ceară ajutor, să ceară să fie trezite şi să vrea să li se ofere găzduire pe o planeta primitoare şi...

— ...şi să fie mângâiaţi, asemeni copiilor care suferă de imbecilitate. Cum dracu' ne pot fi folositoare astfel de fiinţe larvare, guru Ch'tonjali?

— Acum judeci exact ca un om! Află că simbioţii, oameni-sarmonţi, ar fi într-adevăr capabili de miracole... Dar dacă Iemii...

— Dar dacă Iemii...

— E posibil ca Iemii să nu fie chiar cu totul străini de proiectul nostru. Dacă Imperiul va interveni, o să trebuiască să ne luptăm. Dar, întrucât am semnat o alianţă, va fi o luptă secretă deoarece nimeni nu va voi să deschidă ostilităţile. Pentru moment nu suntem siguri că am avea şanse să ieşim învingători... şi nici Iemii, de altfel. Însă un contact psihic cu civilizaţia adormită de pe Ornella ar fi un atu de necontestat... pentru cei care-l vor stabili primii!

— Vorbeai despre bombele mentale, guru!...

— Da...

— Eşti o BOMBA MENTALĂ?

— Nu... Eu nu sunt decât detonatorul. Bomba mentală eşti tu, comandante Naaidoos!

Inginerul Brasow era pe cale să-l bată pe Absalon. Locotenentul Schellenbaum, la rându-i, era plină de sarcasm şi nu scăpa nici o ocazie să-l “înţepe” pe locotenentul Gueorguevitch. Atmosfera devenise apăsătoare în sala de mese a ofiţerilor de pe *Patricia.* Partida de *bordjan,* un joc nou şi foarte complicat, luă sfârşit.

— Wilfrid, scuză-mă dacă joc aşa, ca o cizmă! Am capul plin de fum iar gândul îmi stă numai la Imperiul lui Lemura... şi la şansele pe care le-am avea în situaţia în care dăm peste o navă duşmană.

— Zău dacă te mai înţeleg, comandante ...De când a urcat la bord marioneta asta împodobită cu panglici, ţi-ai pierdut, pur şi simplu, minţile. Ştiţi bine că posibilitatea de a întâlni o navă inamică în coridoare este, practic, nulă.

— Ştiu, ştiu... Scuză-mă, te rog!

Absalon recunoscu în sinea lui că, într-adevăr, nu-i întâlnise niciodată pe lemi (cu o singură excepţie!). Fireşte, participase la lupte de scurtă durată, aproape hoţeşti, busculade izolate care se sfârşeau, de obicei, cu retragerea în hiperspaţiu, şi, nu rareori, se auzea explodând in surdină câte o unitate combatantă.

Dar, faţă-n faţă cu duşmanul nu se găsise, într-adevăr, niciodată. Singura sa întâlnire cu un lem avusese mai degrabă un caracter “diplomatic” şi se petrecuse cu trei ani înainte, pe o planetă îndepărtată. Însă numai întâmplarea făcuse să aibă loc acea întrevedere între un ofiţer al Confederaţiei şi unul imperial.

De la un capăt la altul se desfăşurase, ca o suită de incidente diplomatice, de ambuscade şi ameninţări, înaintări şi retrageri, “lupte ascunse” şi victorii ca aceea a lui Pirus. Afacerea aceasta cu lemii aducea foarte mult cu vechile istorii in care îndrăgostiţii se întâlnesc, se despart, se regăsesc pentru a se rătăci din nou, se urăsc, dar orice ar face nu se pot lipsi unul de altul.

În acel moment, Absalon se întreba în ce măsură guru avea dreptate. Era posibil ca lemii să sufere, la rândul lor, de singurătate sau ca şi ei să-şi, dorească o altfel de viaţă. Ori, era posibil ca această căutare care-i mâna însetaţi în noaptea cenuşie, să ascundă însă pentru ei o semnificaţie anume sau, pur şi simplu, voiau să dea un sens vieţii lor prin această fugă absurdă. Spre deosebire de pământeni, ei nu se amestecaseră cu populaţiile de pe alte planete, fapt care-i determinaseră pe învăţaţii Confederaţiei să se întrebe dacă nu cumva, toate cuceririle lor, nu erau în fond, decât un semn al orgoliului lor nemăsurat. Cât îi priveşte pe oameni, ei se răspândiseră asemeni unor roiuri de albine în tot universul, fondaseră colonii şi se înmulţeau neîncetat, căci politica le era înscrisă chiar in codul lor genetic.

Avantajul lemilor era acela de a fi o populaţie numeroasă, originară de pe o planetă uriaşă şi extrem de populată. Fuseseră cei dintâi în explorarea universului şi încheiaseră multe alianţe, uzând de toate mijloacele pe care le aveau la dispoziţie. Iar aceste mijloace erau de-a dreptul impresionante. Fie că nu-i interesa, fie că erau incapabili să se amestece cu toate creaturile inteligente pe care le întâlniseră de-a lungul peregrinărilor lor interstelare, cert este că putuseră compensa acest lucru printr-o mulţime de pacte şi compromisuri. Nu reuşeau pe cale diplomatică? Perfect! În cazul acesta reuşita o obţineau prin eforturi deosebite sau chiar prin forţă. Imperiul lui Lemura era, ce-i drept, un adversar de temut, dar îşi dovedea superioritatea paşnic şi inteligent.

Acest fapt l-a determinat pe un ofiţer superior al Confederaţiei să recunoască, la un moment dat:

— Puterea noastră stă în sex în timp ce a lor ...în creier! Aceasta este diferenţa, domnilor!

E de la sine înţeles că numai apreciată n-a fost ideea în sânul Înaltului Comandament.

Întrevederea avusese loc pe o planetă ce purta numele de Serapion. Aparţinea Tetrarhiei de la Dardanele şi nu fusese decât o etapă oarecare pe drumul către Victorie, la fel cu Celaeno de Peroyne sau Phalline-des-Tempetes, ori chiar Conque d'Avila.

Dacă-l vedeai de departe pe ofiţerul lem, îmbrăcat cum era în uniforma cu zorzoane violacee, cu eşarfa ţipătoare la brâu şi cu decoraţiile sofisticate, puteai să juri că era un pământean, dar de aproape, diferenţa era vizibiă.

Propaganda confederată nu ezitase să prezinte publicului pe aceşti locuitori ai Imperiului lui Lemura, ca pe nişte monştri hidoşi, nu numai din punct de vedere fizic, ci şi moral, ceva între câini, cu limba bifurcată ca a şerpilor, şi scorpioni, lipsiţi de cel mai elementar sentiment.

Fireşte că părerea lui Absalon a fost... cu totul alta.

După câteva încercări cam dificile de a găsi o cale de comunicare, cei doi au sfârşit prin a se întreţine într-un mod aproape prietenesc. Mai ciudat era că ambii simţeau nevoia să discute.

O înserare în nuanţe de galben şi roşu cobora peste Serapion, încet, încet, o înserare paşnică ce trezea în el o dorinţă nebună de a întoarce spatele acestui război stupid cu compromisurile lui îngrozitoare, cu regulamentele inutile şi cu partidele de şah galactic.

Se aşezaseră pe o terasă largă a unui sediu administrativ, la adăpost de urechile indiscrete, ciocneau, cu cordialitate chiar, băuturi alcoolice energizante. Se părea că această plăcere simplă era un punct comun pentru lemi şi confederaţi.

Terasa se deschidea către un lac întins, încercuit de munţi cu

crestele acoperite de cuşme de gheaţă şi cu pante pierzându-se în noaptea codrilor. *O lume liniştită...* care ar fi putut determina pe oricine să depună armele şi să se piardă în desişurile inaccesibile din vecinătate, care, dimineaţa şi seara dispăreau în vălătucii de nori. Ce-i drept, Serapion era o planetă aflată încă în neutralitate şi scăpase atât de zona de influenţă a Imperiului, cât şi a Confederaţiei. Planeta era învăluită de o ciudată nostalgie, ca o vrajă căreia cu greu îi puteai scăpa. Pentru Absalon era poate simbolul tinereţii sale pierdute şi a visurilor îngropate... de vii!

Zăcămintele preţioase îi atrăseseră aici, pe această planetă liniştită, pe spionii lui Lemura şi pe cei ai Confederaţiei. Evident că cele două echipaje nimeriseră din întâmplare pe Serapion: formula era arhicunoscută... Ar fi putut foarte bine să se lupte, dar cele două grupuri odată aflate faţă-n faţă, sfârşiseră prin a se obişnui unii cu alţii într-atât de bine că, în cele din urmă, lemii şi oamenii trebuiră să se împace.

Cei doi ofiţeri n-au scăpat nici ei farmecelor de pe Serapion. Imaginea încântătoare a lacului şi a munţilor înzăpeziţi înăbuşi în ei amintirea vechilor ranchiune, în timp ce glasurile lor se auzeau tot mai calme, ca şi cum treceau printr-un perete de pâslă. Au început să vorbească, maj întâi cu prudenţă, despre o mie şi una de nimicuri. Discuţia a devenit tot mai călduroasă şi mai personală.

Niciodată, de-atunci, nu-l mai revăzuse pe ofiţerul lem, dar nici nu dorea să-l revadă, fiind conştient că o a doua întâlnire ar sfârşi scăldata în sânge. Însă această certitudine nu putea să-i şteargă din minte frumuseţea acelor clipe de neuitat.

— Ai pierdut, comandante, începu să strige Wilfrid Brasow.

— ("Ai dreptate, Wilfrid, am pierdut, dar nu în sensul în care îţi imaginezi tu. Am pierdut şi mă simt chiar mai părăsit decât un călător a cărui navă s-a oprit deodată în plin cer şi neavând nici o posibilitate de comunicare cu lumea. Non-timpul mă înghite în el asemeni corolei hipnotizante a unei uriaşe flori carnivore, iar eu mă las furat de aripile somnului...")

Culoarele hiperspaţiului erau bântuite de creaturi fantomatice ce pluteau la întâmplare în acest labirint cenuşiu, pândind acolo de milioane de ani răbdătoare şi limfatice, ca nesfârşite reţele multiforme cu senzaţii difuze. Nu ştiau când se vor trezi (dacă o vor face vreodată), nu ştiau cine le va salva şi nici care va fi scopul acelui salvator...

Adeseori, în timp ce îşi lăsa gândurile să plutească dincolo de carcasa navei, guru se încrucişa cu murmure nedesluşite, ca un fel de pulberi de gânduri. (Frânturi de conştiinţă, răspândite ici-colo, deşirate neîncetat în acest deşert cenuşiu...) Şi în contact cu ele, propria-i conştiinţă exploda în mii de bucăţi; nu mai era capabil să controleze

întregul.
În acele clipe era cuprins de spasme, iar degetele i se crispau parcă pentru a sugruma pe vreunul din acele duhuri misterioase. Avea iluzia că tunelurile cenuşii vibrau, intonând o muzică de dincolo de moarte, un fel de cantilene scurte şi enervante, plutind ca fumuri opa-lescente. Lumea se transforma atunci într-o sticlă fenomenală, parcă de-a curmezişul universului de gheaţă, ca un fel de patinoar oblic, absurd, de-a lungul căruia trebuia să alunece, neputincios, copleşit de groază, la nesfârşit...

CAPITOLUL III
Nava duşmană

“Sper că, acum, daca ai un pistol şi un
sac de bombe, nu-ţi imaginezi că eşti
Creatorul însuşi, O.K.?...”
Brian M. STABLEFORD

PARE într-adevăr aberant să compari o navă cosmică cu un submarin. Şi totuşi... Un submersibil nuclear ce navighează liniştit pe sub banchizele groase, departe de lumina zilei sau, noaptea, de a lunii şi a stelelor, nu este prea diferit de o navă cosmică, plutind de-a lungul culoarelor mohorâte şi lipsite de cea mai mică variaţie a hiperspaţiului. Termenul îndelungatei călătorii se apropia de sfârşit, iar membrii echipajului se arătau a fi în acelaşi timp nervoşi şi neaşteptat de uşuraţi. Nervoşi, pentru că oricând exista riscul vinei erori, ce-i drept, foarte redus, şi de obicei (cam de 999.999 de ori dintr-un milion) corectat de calculator dar posibil, în ciuda tuturor afirmaţiilor ştiinţei referitoare la navele cosmice...; uşuraţi, pentru că viaţa îşi putea relua, în sfîrşit, cursul “normal” (puteau, adică, să vadă din nou cerul spuzit de constelaţii). Se părea de asemenea că, pe lângă bolile curioase, provocate de singurătate şi claustrofobie, hiper-spaţiul putea favoriza apariţia unor idei fixe, mai mult sau mai puţin periculoase. Odinioară, pe când zborurile în interiorul hiperspaţiului sau subspaţiale se aflau la început, avuseseră loc numeroase accidente pe traseu, majoritatea mortale. Dat fiind că, pe atunci, calculatoarele nu puteau dispune de toate informaţiile necesare, se întâmpla ca echipajele să iasă din culoarele cenuşii, nimerind fie în interiorul (sau în apropierea) unei stele, fie în zona de atracţie a unei găuri negre sau în vecinătatea imediată a unei turbulenţe magnetice necontrolabile. În general însă, catastrofele se datorau lipsei de ex-

perienţă a personalului navigator şi ambiţiei câtorva politicieni care mureau de nerăbdare să-şi vadă numele legat de vreun zbor cosmic de mare clasă.

Dacă nu s-ar fi aflat, în cele din urmă, care sunt legile zborului în hiperspaţiu şi dacă expediţiile ultra-luminice n-ar fi devenit o modă, războiul cu lemii n-ar fi avut, practic, loc, deoarece o întâlnire cu Imperiul lui Lemura ar fi rămas de domeniul probabilităţii. Cu mult timp înainte de era cosmică, pe vremea când oamenii se târau asemeni unor larve de la o planetă la alta a sistemului solar, începuseră să circule zvonuri nebuneşti despre nişte eventuale întâlniri cu extratereştrii. Fenomene ciudate începuseră să bântuie atmosfera terestră, meteoriţi străpungeau bolta înstelată provocând fie reacţii de isterie, fie de entuziasm. Serviciile secrete ale tuturor marilor puteri de pe Pământ cheltuiseră atunci averi întregi, încercând să afle secretul, să pătrundă misterul acelor civilizaţii îndepărtate ai căror soli erau însărcinaţi să ne supravegheze, să ne ameninţe, sau — de ce nu? — să ne apere... depinde care era politica în acel moment. Sonde purtătoare de mesaje savant încifrate *ad usum alieni*, fuseseră trimise spre toate colţurile universului. Dar se pierduseră în vidul interstelar. Decenii la rând, după aceea, oamenii au fost nevoiţi să rătăcească printre planetele moarte ale lugubrului lor sistem, concentrându-şi toate cercetările asupra apariţiilor fugare care bântuiau faliile cerului.

Înregistrări “top secret”, care, mai târziu au fost distruse din ordinul special al Comisiei Centrale de Securitate a Statelor Unite ale Americii, menţionau chiar întâlniri secrete pe satelitul Titan. Cu siguranţă că alte întâlniri avuseseră loc în zonele mai puţin ospitaliere ale sistemului, dar toate au trecut brusc pe planul al doilea de interes al oamenilor, atunci când, în sfârşit, s-a produs evenimentul pe care sute de savanţi şi de cercetători îl pregăteau în subsolurile laboratoarelor lor. “Zidul de lumină” a fost distrus. Prin breşa astfel obţinută, oamenii se avântară în spaţiul cosmic asemeni unor *berserkeri* fără judecată. Universul le aparţinea acum, deci puteau părăsi vechea lor planetă cu ape secătuite şi cu adâncurile golite. Naţiunile pământene se uneau acum, după ce se sfâşiaseră îndelung între ele, ca să poată jefui mai bine ceea ce se afla dincolo de abisul de neagră disperare care-i făcuse să se împiedice de atâtea ori în pragul Marii Cuceriri. Aşteptarea, ca şi teama că vor trebui să putrezească cu picioarele în mocirlă îi adusese în pragul turbării. Începură să străbată spaţiul asemeni unor săgeţi de lumină, căutând prăzi pe care să le devoreze însetaţi, să-şi răzbune toate ceasurile când inimile şi trupurile le zvâcneau de durere şi groază. Începuturile Marii Cuceriri au fost cu adevărat glorioase: navele militare pământene zburau din victorie în victorie, înşiruind planetele supuse

ca perlele pe aţa unui colier uriaş.
Şi astfel se constitui Imperiul Confederaţiei.
Un Imperiu fără de Pereche.
După aceea, într-o zi sau într-o noapte, oamenii s-au ciocnit de Iemi.
Era, într-adevăr, şi neavenită şi inutilă orice comparaţie între o navă cosmică echipată cu aparatură ultrasofisticată şi un vechi submarin nuclear, navigând pe sub banchize. Exploratorii care călătoreau, pe vremuri, la câteva zeci de picioare sub gheţurile polare erau nişte tipi bravi, tari ca piatra, conştienţi de faptul că demonii nopţilor arctice (sau antarctice) nu puteau face absolut nimic împotriva aruncătoarelor de proiectile şi a gurilor de tun. Echipamentele lor însă, nu erau decât nişte simple jucării care le insuflau un orgoliu cam exagerat, ce-i drept, în timp ce vasele interstelare erau sinteza unei tehnologii extraordinare ce eliminase orice eroare şi care reuşise să ia în derâdere ideea de infinit şi să facă să se vorbească la trecut despre legea probabilităţilor. În ciuda tuturor acestor atuuri, astronauţii continuau să sufere de spaime de nemărturisit şi de un rău ce n-avea leac.
În arhivele secrete ale Amiralităţii existau chiar documente privitoare la revolte sângeroase, care transformaseră unităţile hipercondiţionate în tot atâtea iaduri în miniatură. Evident, nici un comandant nu avea acces la aceste documente de temut care ar fi putut lovi greu în moralul trupei. Cui i-ar plăcea să ştie că navighează în imensitatea nopţii cosmice pe un butoi de pulbere psihologică?

Aflând că se apropie de sfârşitul călătoriei, guru nu-şi putu stăpâni bucuria aproape copilărească, la care se adăuga şi puţină nelinişte. Văzându-l, locotenentul Schellenbaum nu se putu împiedica să nu-l ironizeze, sarcastică. Dar, spre dezamăgirea tuturor, ironiile ei au fost foarte bine primite de Ch'tonjali. Acesta stătea în Camera Cartelor zgribulit de frig în toga lui brodată care, oricât de strânsă era pe el, nu-l prea ajuta, şi aştepta să vadă din nou strălucirea stelelor. Glumele tinerei femei alunecau pe lângă el ca o ploaie caldă, iar aluziile “verzi” ale lui Brasow îl lăsau rece. Toate facultăţile intelectuale şi psihice, amorţite de stressul călătoriei, i se trezeau acum ca un fluture în ultima fază a metamorfozei, desfăşurându-şi aripile luminoase.
— Guru, îi sugeră comandantul, poate ar îi bine să mergi în cabina ta şi să te întinzi in pat până trecem de ecluze...
— Pentru nimic în lume! Am aşteptat prea mult să revăd stelele ca să renunţ acum...
Absalon ridică din umeri:

— Faci cum vrei, guru; atunci, vezi să nu ratezi spectacolul...

Se întrezărea strălucirea stelelor, tot mai intensă, ca o chemare. Nimic, în tot universul acesta, oricât de puternic ar fi fost, nu putea rezista atracţiei lor seducătoare. Era parcă o forţă de neînvins ce-i îndemna să se arunce în flacăra lor mistuitoare, spre a se contopi pentru eternitate în strălucirea lor îngheţată de un roşu aprins. Gânduri măreţe începeau să le zumzăie în minte şi îi îmboldea dorinţa nestăvilită de a traversa spaţiul în salturi uriaşe.

În tăcere, se strânseră cu toţii ca să vadă spectacolul stelelor regăsite: comandantul Naaidoos, locotenentul Schellenbaum, Fiodor Gueorguevitch şi inginerul Brasow. Erau ca nişte străini, ca nişte militari duşmănoşi într-o lume îngheţată şi tenebroasă. Semănau cu nişte insecte prinse în cristalul unei pietre. Stăteau nemişcaţi în interiorul acelei închisori translucide, părând că aşteaptă o eliberare imposibilă. Sentimentul că este superior acestor larve frământate de gânduri neliniştite şi împinse doar de dorinţe primitive nu-i dădea pace lui guru. Se resemnă să accepte umilinţa la care era supus, oricare ar fi fost consecinţele, înţelegând că toate căile divine sunt presărate cu astfel de contradicţii şi că ele vor rămâne atâta timp cât lumea va exista. Dar cât va mai exista această lume?

Deodată, sclipirea stelelor nu-i mai păru prietenoasă şi îl făcu să se gândească la nişte ochi răi, de felină, ce clipesc în bezna de nepătruns. Pe ecrane, dungi ondulate se mişcau necontenit, adevărate simfonii imaginare de culoare, pierzându-se apoi în pulberi de lumină; pulsau asemeni plasmei roşiatice, ori se încolăceau ca algele hăituite de pseudopodele nemiloase ale sondelor optice. Guru îşi strecură un fascicul mental dincolo de pereţii navei şi, o clipă, rămase suspendat în vidul de afară, prizonier al frigului, paralizat de miliarde de ace îngheţate.

Vedea acum totul de la înălţime; vatra magnetică a stelelor, unghiurile de catifea întunecată de unde pândeau, de milenii, târâtoare periculoase. Eonii le vânturau fără încetare. Plutea deasupra ameţitoarei irealităţi a Creaţiunii.

Dar în ce ascunzătoare se afla Creatorul a tot ce există?

Trupul îi rămăsese în Camera Cartelor. De acolo, de sus, putea vedea cum comandantul îi pusese mâna pe umăr. Buzele ofiţerului se mişcau cu greu.

— Ar fi trebuit să-mi asculţi sfatul, guru, şi să te duci în cabina ta să te întinzi în pat. Văd că nu prea eşti în largul tău.

Locotenentul Schellenbaum se apropie şi se apleacă deasupra lui

Ch'tonjali. Ochii îi sclipeau de parcă se pregătea să spună o nouă răutate.

(SPUNE-I ACESTEI FETE SĂ-MI DEA PACE, NAAIDOOS. NU CRED CĂ I-AŞ MAI PUTEA SUPORTA SARCASMELE ...)

— ACEASTĂ FATĂ ESTE LOCOTENENTUL SCHELLENBAUM DIN FLOTA CONFEDERATĂ...

— ASTA N-O ÎMPIEDICĂ, DUPĂ CÂTE SE PARE, SĂ FIE UN FACTOR DE DEZORDINE, UN ELEMENT PERTUBATOR ÎN COMUNICAREA NOASTRĂ...

— Lasă-l în pace, locotenente, guru a aţipit şi atâta tot. (VOI AVEA GRIJĂ SĂ NU TE MAI DERANJEZE NIMENI INUTIL, SWAMI!)

Cadru mărit: Acum ofiţerii de pe *Patnaa* puteau contempla locul unde urmau să ajungă. O stea, Beta Draconis, cu cortegiul ei de planete abia perceptibile, apăru pe ecran.

EXTINDERE A CADRULUI: Beta Draconis se transformă într-o minge de flăcări. Imaginea începu să joace: se văzură alte astre scânteind în depărtări asemeni unor minuscule anemone de mare ale căror petale de lumină se răsucesc neîncetat.

Pe ecran apăru Ornella. Un frison pe care nu şi-l putu stăpâni, îi scutură trupul lui Absalon la amintirea imaginilor holografice pe care i le prezentase Nr. 1, acolo, departe, pe Hylas (sau Bellerophon-de-Tyade).

Măriţi cadrul: Da, este într-adevăr Ornella. Un demon blestemat. Sau, mai corect, o diavoliţă afurisită... din moment ce odinioară, Ornella era un prenume feminin. Ce obicei ciudat mai aveau şi cei de demult, să dea nume de femei acestor lumi necunoscute. O fi fost oare un obicei sau, pur şi simplu, o perversiune?

Imaginile deveniră mai clare când sondele optice se fixară numai asupra misterioasei planete.

În centrul ecranului panoramic, Ornella începu să crească, devenind tot mai impunătoare, asemeni unei flori supranaturale, filmată rapid.

— Şi ACEASTA! Ce vrea să fie?

— Ce anume?

— Umbra asta, dom'ne, care trece prin faţa planetei?

— Mai mult ca sigur, e vorba de un satelit al planetei, Fiodor. Încearcă, totuşi, s-o prinzi în cadru. Mă cam intrigă...

— Câţi sateliţi are planeta asta?

— Unul singur — şi de dimensiuni reduse. De ce?

— De ce? Pentru că ce-mi spui tu schimbă datele problemei. Am sub ochi calculele de pe ordinator. În acest moment, singurul satelit al Ornellei se află pe cealaltă parte a planetei. Eşti sigur că ai văzut acea umbră sau...

— Brasow, ştiu că eşti doct in acest domeniu, dar asta nu mă

împiedică pe mine să am o vedere bună

(COMANDANTE NAAIDOOS, CE ESTE CU ACEA UMBRĂ?)

— CUM, GURU, ŞI TU AI VĂZUT ACEA UMBRĂ CARE A STRĂBĂTUT PLANETA?

— FOARTE CLAR! NU TREBUIE SĂ EXISTE NICI O ÎNDOIALĂ...

— NU S-AR ZICE CĂ MODESTIA TA DĂ PE-AFARĂ, GURU CH'TONJALI! CINE-MI GARANTEAZĂ CĂ AI DREPTATE?

— ÎNCETEAZĂ CU CHESTIILE ĂSTEA... TOT CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎMI DOVEDEŞTE CĂ E VORBA DE UN ARTEFACT...

— UN ARTEFACT? POATE UN SATELIT ARTIFICIAL...

— NU MĂ GÂNDESC LA UN SATELIT ARTIFICIAL ŞI NICI LA O STAŢIE ORBITALĂ, CI LA O NAVĂ. IAR DACĂ E CU ADEVĂRAT O NAVĂ ŞTII CE ÎNSEAMNĂ ASTA?

— CĂ LEMII SUNT DEJA ACOLO...

— SAU CĂ VOR SOSI ÎN SCURT TIMP...

— Domnule, am prins-o!

Brasow era excitat ca un puştan care tocmai a găsit o comoară pe scara pivniţei.

— Despre ce este vorba?

— Cu siguranţă, e o navă interstelară, o foarte puternică unitate de luptă. Vă anunţ de pe acum că putem considera lupta ca şi pierdută.

Abe se apropiase de comandat ca să vadă mai bine ceea ce se petrecea pe ecranul de control. Umerii li se atingeau, fapt ce făcea ca tot trupul lui Absalon să fie străbătut de fiori. În ciuda pericolului ce-i ameninţa, o emoţie puternică puse stăpânire pe el, împiedicându-l să se concentreze asupra a ceea ce era pe cale să se producă în afara navei.

CEEA CE ERA SĂ SE PRODUCĂ ÎN AFARA LUI *PATNAA!*

Au fost caraghioşi, chiar stupizi, dacă au putut să-şi imagineze că un secret atât de important în evoluţia ostilităţilor va scăpa neinterceptat de spionii lui Lemura. Ce-i drept, universul era nemărginit, dar gândurile care scăpau în spaţiul interstelar nu puteau fi ferite, din păcate, de reţelele mentale invizibile şi rapace ce se ţeseau din murmure pătrunzătoare şi otrăvite, ca imense plase de păianjen telepatice... in care se întâmpla, adesea, să se încâlcească şi să moară, neştiute de nimeni.

— Am fost nişte caraghioşi, nişte imbecili caraghioşi! strigă comandantul, uitând de rigorile regulamentului militar.

— Adică? Brasow îl cercetă nedumerit.

— Nimic... Nu-i absolut nimic... Spune-mi sigur dacă-i vorba de o unitate de luptă.

— Haide, dom'ne!...

Tonul inginerului era ironic şi plin de reproş: să-l întrebe pe un

inginer de talia lui dacă e sigur de ceea ce spune...

— E un vas. Un vas de război. Îl voi prinde în obiectiv şi o să-l vedeţi.

Vocea lui Brasow nu era umbrită nici de cea mai mică urmă de nelinişte şi locotenentul Schelienbaum se întreba dacă acesta era conştient de întorsătura dramatică pe care o luau evenimentele. Încetă să se mai frece de comandant şi adoptă o poziţie mai milităroasă. Naaidoos închise ochii, strângând atât de tare pleoapele, încât simţi cum îl invadează a ploaie de scântei aurite. Spiritul lui îşi luă zborul dincolo de pereţii navei şi întâlni, mult deasupra polului nord al Ornellei, un grup de lemi îmbrăcaţi în scafandre. Văzându-l, s-au năpustit asupra lui, ameninţându-l cu armele.

— Vezi bine, comandante, că este un vas ce aparţine lemilor. S-ar părea chiar că e mult mai mare decât al nostru... Ce mai! ...O aşa unitate de luptă, atât de bine dotată, mai rar...

— Aveţi dreptate, desigur, interveni guru, fără să-l fi întrebat cineva ceva. Dar noi avem arme telepatice pe care voi, din câte am înţeles eu, le numiţi *psi.* Cu asemenea dotare vom putea restabili echilibrul forţelor în prezent!

(Faceţi odată legătura, guru Ch'tonjali!)

Se ridică, cu sentimentul acut că este ameninţat. După puţin timp, nava se putu vedea şi mai bine, fiind acum foarte precis conturată pe ecranul de control. Nu mai exista nici o îndoială: adversarul se afla acolo bine echipat şi înarmat până-n dinţi, gata oricând să lovească şi, dacă ar fi fost cazul, cu foc susţinut.

Vasul scânteie o clipă în lumina Betei Draconis înainte de a se pierde cu totul în ploaia de raze solare.

— Comedia a luat sfârşit rânji Gueorguevitch. Acum trecem la chestiile serioase.

Era o navă de un tonaj mult mai ridicat decât al lui *Patnaa,* se vedea acest lucru, de o construcţie recentă, chiar dacă, în ceea ce privea puterea de foc, nu s-ar fi zis că era superioară vasului confederat şi comandantul nu înţelegea de ce naiba, cretinii din Amiralitate făceau greşeli după greşeli pe spinarea altora...

— Ce ne facem? întrebă locotenentul Schellenbaum.

— Întrebarea e bine pusă, zâmbi ironic comandantul. Se pare că va trebui să iau imediat o hotărâre. Nu vom putea continua la nesfârşit jocul acesta de-a v-aţi ascunselea în jurul Ornellei.

Absalon îşi simţi măruntaiele invadate de o oboseală fără margini. Ar fi dat orice să poată încredinţa această responsabilitate subordonaţilor săi ca să se poată lăsa să alunece nepăsător în somnul ce-l ademenea.

— Sunt prea obosit... şi toate astea mă plictisesc de moarte. Cred că atunci când voi muri, acest război va fi departe de a fi terminat.

Probabil va dura cât universul. Tocmai bine; şi aşa filosofia confederată avea nevoie de un fundal ca să se justifice...

— LASĂ ASTEA, ACUM, COMANDANTE, LASĂ SLĂBICIUNILE! NE AFLĂM ÎN AJUNUL ZILEI CELEI MARI!

— ŞTII CEVA, SWAMI? AŞ FI TARE BUCUROS DACĂ AI ÎNCETA SĂ-MI MAI BÂNTUI CREIERUL!

Treptat, descriind o traiectorie cât se poate de graţioasă, nava duşmană se furişă într-un con de umbră. Încă o clipă şi ar fi dispărut în dosul versantului ecuatorial al Ornellei. S-o urmărească, sau, mai bine, “să-şi ia picioarele la spinare” cât mai era timp?

— Domnule Brasow, am o întrebare, spuse Naaidoos. Dacă ai fi în locul meu, ce-ai face, ai intra pe orbită sau, din contră, ai încerca să aterizezi pe Ornella?

Inginerul clătină din cap cu gravitate. Să aterizeze pe o planetă primitivă era un risc considerabil pentru e unitate de luptă de talia şi de greutatea lui *Patnaa.* Pe de altă parte, însă, să se plaseze pe orbita unei planete când un aparat duşman de dimensiuni considerabile se mişca în jurul respectivei planete, era curată nebunie.

— Nu ştiu ce să spun, zise cu prudenţă Brasow. Cred că înainte de a risca o aterizare, ar trebui să aşteptăm şi să vedem care sunt reacţiile onorabilului nostru adversar.

— Să aşteptăm! Ai nişte idei!...

CAPITOLUL IV
Vulturii de pe 0rnella

“O dorinţă de nestăvilit creştea în ea,
să se întindă pe nisipul de culoarea sidefului
şi să simtă colţul unicornului împlântându-se
în ea pentru totdeauna, acolo, la malul
acelei mări albe unde şi oasele ei vor
scânteia într-o zi de soare...”
Vladimir COLIN

— JOCUL de-a v-aţi ascunselea se anunţă a fi foarte palpitant, n-am ce zice, spuse Naaidoos. Va trebui să facem în aşa fel, ca de fiecare dată să fim perfect camuflaţi. Ce crezi, domnule Brasow, am putea să zburăm în continuare pe orbită?

— Ştiu şi eu? Cred că da. In orice caz, să aterizăm pe Ornella e tot una cu a accepta rolul de robinsoni spaţiali!

Abe fu scuturată de un frison: se vedea în furtuna de zăpadă, într-

un vacarm de tunete îngheţate. Creaturi monstruoase, născute din ceaţa smântânoasă, ţopăiau de-a dreapta şi de-a stânga drumului plin de hârtoape în care se împiedica aproape la fiecare pas, Undeva, aiurea, în acest iad alb, zăcea ceea ce mai rămăsese din *Patnaa.* Între ruinele navei cosmice duceau o viaţă demnă de plâns şi ar fi vrut să poată scăpa de privirile lor înfrigurate şi să nu mai vadă gesturile lor spasmodice.

O mână de gheaţă îi crestă obrazul, făcând-o să-şi revină în fire. Se afla tot în *Camera Cartelor,* în culcuşul călduros care (încă!) era *Patnaa.*

Comandantul era din ce în ce mai nervos. Hotărâse să sfârşească odată cu povestea aceasta chiar cu riscul de a recurge, în ultimă instanţă, la soluţia cea mai absurdă, aceea de a se acroşa de nava duşmană.

Cât despre guru, acesta avea aerul unei feline adormite, dar unde electrice, emise de ciudatu-i encefal, continuau să bântuie în zonele de umbră ale Camerei Cartelor.

— Deci va trebui să acţionăm repede, conchise comandantul. Mult mai repede chiar decât prevăzusem. Dar înainte, vă voi explica anumite chestii...

Toţi cei care erau de faţă ridicară capetele, mai puţin swami care rămase nemişcat, ca şi cum ar fi fost cu adevărat cufundat într-un somn adânc.

(SUS, SWAMI, HAI, SUS! VA TREBUI SĂ FII ALĂTURI DE MINE ÎN TOATĂ AFACEREA ASTA!)

Gânduri confuze, scântei reci ca vântul nopţii de-afară, trosniră în Camera Cartelor.

(...SPIRITUL ...MEU... ZBOARĂ... SUNT ...ACOLO... SUS... ÎN...) O ploaie de ace ca gheaţa se înfipseră în creierul lui Absalon de parcă guru îşi concentrase toată puterea minţii lui într-un flux de gânduri precise şi tăioase. S-ar fi zis că guru era împărţit în două: o jumătate părăsise vasul pentru a explora suprafaţa Ornellei, iar cealaltă îl pedepsea pe comandant pentru atitudinea lui dispreţuitoare.

— Vom pătrunde în scurt timp în atmosfera Ornellei. Din acel moment vom fi, practic, proprii noştri prizonieri şi va fi inutil să aşteptăm vreun fel de ajutor de pe *Patnaa.* Aş vrea ca detaşamentul de intervenţie să fie alcătuit cât mai rapid. Va fi condus de către locotenentul Schellenbaum şi de mine însumi. Şi, fireşte, îl vom lua cu noi şi pe swami.

Acele de gheaţă se înfipseră şi mai adânc în cortexul lui Naaidoos, fapt care-l făcu să se bâlbâie într-un mod de neînţeles, înainte de a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

— Pricepi, guru Ch'tonjali? Când vorbesc vreau să fiu şi ascultat. Ar trebui să-ţi bagi în cap chestia asta!

Celălalt deschise ochii, încet, de parcă abia îşi unise cele două jumătăţi ale spiritului său. Lunetele îi scânteiară.

— Scuză-mă, te rog, mi-e jenă într-adevăr, dar tocmai mă concentrasem asupra blockhausului aurit. N-am ajuns decât la jumătatea drumului şi m-am lovit de un fel de... zid, ca o senzaţie îngrozitoare de singurătate şi de teamă.

Acum însă, sunt trup şi suflet între voi şi... gata să mă supun...

— Sunt încântat... Când vei binevoi să-ţi termini discursul o să pot continua şi eu ce aveam de spus.

Guru îl fulgeră cu privirea dar se stăpâni să se lanseze într-o nouă agresiune telepatică.

Abe începu să tremure din tot trupul. Simţea tensiunea dintre comandant şi guru, dar nu ştia nici ce să mai creadă şi nici ce să facă. În ciuda experienţei pe care o avea îi era teamă de clipa când va trebui să părăsească bordul şi să-şi ia zborul într-o navetă oarecare spre acea planetă pierdută, adevărat viespar colcăind de vrăjitorii.

Din nou se văzu pierdută în pustiurile albe ale Ornellei, dar de data aceasta rătăcea complet dezbrăcată, într-un deşert de nisip strălucitor, în timp ce razele nemiloase ale soarelui Beta Draconis o supuneau unor chinuri de nesuportat. La un moment dat, începu pur şi simplu să se topească: vedea cum toate părţile rotunde ale trupului său se evaporă încet şi inexorabil; îşi vedea sânii transformându-i-se în nişte simpli saci de piele flască. Se prăbuşi în nisipul prefăcut deodată în viermi albi.

Naveta pătrunse în atmosfera Ornellei. Cei aflaţi în ea îşi ţinură răsuflarea. Spaţiul negru căpătă nuanţe de violet, apoi de albastru. Şi se încărcă de nori. Curând se văzură plutind într-un azur scânteietor, împuns de razele Betei Draconis ca de colţii unui trident de lumină.

Aşa cum era, cu aripile scurte de metal, naveta argintie semăna cu o pasăre răpitoare cu aripile atrofiate. În afară de cei doi ofiţeri şi de swami, se aflau în interiorul ei şi sergentul Mordom şi douăzeci şi patru de puşcaşi înarmaţi până în dinţi. Mai era destul loc şi pentru două maşini de luptă dotate cu autoşenilete şi cu tunuri mici, cu bătaie lungă, care le-ar fi fost mai mult decât necesare în cazul în care s-ar fi dovedit imposibil să se plaseze în imediata apropiere a casei celor *adormiţi.*

— Ce idee le-a venit să se înmormânteze în zona cea mai mohorâtă de pe planetă, îi spuse Abigael lui Absalon. Dintotdeauna am avut oroare de frig şi de furtunile de zăpadă. Cinstit vorbind, aş fi preferat o junglă plină de noroaie şi de ţânţari mari cât degetul...

Comandantul ridică din umeri: tânăra femeie era acum un ofiţer ca oricare altul şi, de aceea, îşi interzise orice gând erotic ce-i venea în minte. Aşa cum stătea, cu pumnii strânşi, cu pleoapele pe jumătate lăsate, simţea până în adâncul fiinţei lui vibraţiile navetei.

Oare ce-or face lemii în acest timp?
Ne-or fi reperat deja?
S-or fi grăbit să profite de avantajul pe care-l aveau, iar acum ţinutul acesta al gheţurilor colcăie deja de soldaţi înarmaţi până-n dinţi?
Ipoteza ca emisarii Imperiului să se afle acolo din întâmplare i se părea de neconceput. Nu era cu putinţa să fie astfel. Imposibil? *Orice este posibil în univers.* Prin forţa lucrurilor, acesta era locul *tuturor posibilităţilor.*
Vulturi de metal coborau spre planeta Ornella.
Oameni şi lemi, având în comun acelaşi ideal hegemonic, se năpusteau asupra acestei lumi pentru a-şi potoli foamea ce le chinuia măruntaiele nesătule, devorând cadavrul misterioasei civilizaţii de pe planetă.
Naveta se apropie de suprafaţa Ornellei. Nori de vată ascundeau privirii petice de continente şi de mări. “O să vă cam îngheţe fundul pe Ornella”, spusese “Peştele”. În zona îngheţată a planetei, vânturile ce bat cu 120 km/h sunt ceva obişnuit. S-ar părea că iarna-i veşnică aici iar noi, oricum, n-avem timp să aşteptăm o presupusă primăvară.
Puţin mai târziu ambarcaţiunea străpunse norii şi, o vreme, survolă un lanţ de munţi înalţi în care parcă lovituri colosale de topor săpaseră văi adânci şi întunecate.
Pe ecranul de control se perindau sub ochii lor falii uriaşe, mormane de piatră îngheţată şi canioane de o adâncime nebănuită. O lume sălbatică, ce cunoscuse odinioară, când civilizaţia oamenilor sau cea a Imperiului lui Lemura era încă în faşă, o epocă de glorie în ştiinţă şi în cultură.
— Comandante, spuse locotenentul Schellenbaum, având în vedere că ai prevăzut şi ai înţeles tot ce se petrece aici, poţi să-mi spui ce şanse de izbândă avem? Sau dacă merită să ne riscăm pielea?
— Locotenente, e foarte posibil ca nici unul dintre noi să nu se mai întoarcă acasă. Dacă lemii se bazează tot pe arma mentală (şi dacă o cunosc, îţi garantez că nu ne vor cruţa) nu se vor lăsa învinşi de duşmanul tradiţional.
(“De data asta nu va mai fi ca pe Serapion, îşi zise el. Adio, armistiţiu, adio gânduri melancolice schimbate la un pahar de vorbă! Cu siguranţă, vor trebui să se ia la harţă, imediat ce se vor întâlni, sau mai târziu, dar cele două echipaje păreau a fi tot atât de iremediabil şocate pe cât va fi de plină de scântei confruntarea finală între cei doi uriaşi. Fireşte că n-ar fi vorba decât de o scurtă “încăierare”, dar care poate fi plină de consecinţe! Şi-atunci...)
— Comandante, îl întrebă deodată guru, cât mai avem până aterizăm?
Naaidoos dădu din umeri. N-avea acum chef să discute cu swami.

Se gândea la tactica pe care ar fi trebuit s-o folosească în cazul în care detaşamentul s-ar fi trezit, din senin, nas în nas cu vreo trupă a Imperiului. Ce să facă? Să parlamenteze? Să-ncerce să-i tragă pe sfoară, sau pur şi simplu, să deschidă focul asupra lor fără nici un fel de avertisment şi să omoare cât se poate mai mulţi Iemi?

[“Sunt prea bătrân! Asta e: sunt un ţap bătrân şi obosit...

De ce o fi trebuit să-şi bage nasul în viaţa mea? De ce o fi trebuit să afle că eu sunt omul care le trebuie iar acum să nu-mi mai dea pace? Şi, pe deasupra, mi l-au trimis ca însoţitor de drum pe maimuţoiul ăsta pretenţios cu ideile lui mistice. Ce n-aş fi dat să pot îmbătrâni într-un bordel, liniştit şi înconjurat de cărţi şi de muzică... Poate n-aş mai fi cerut nimic de la viaţă... Aleluia!”]

— Te-am întrebat ceva, comandante! Şi vreau un răspuns!

Sergentul-major Mordom tresări. Se întoarse spre ofiţeri şi-i aruncă o privire complice comandantului, ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva: “Hai, dom'ne, dă-i o lecţie s-o ţină minte!” Dar împotriva oricăror aşteptări, comandantul zâmbi mieros:

— Îmi pare rău, dragă swami, n-am vrut să-ţi faci impresia că ai fi neglijat, dar, din întâmpinare, *eu* sunt responsabil de această expediţie. Câteodată, dragă swami, îmi surprind gândurile rătătcind departe de vas şi de ordinele primite, departe de tot ce nu face parte din misiunea mea! Dacă poţi înţelege acest lucru, repetă, te rog, întrebarea...

Sergentul-major făcu o grimasă semnificativă şi-şi întoarse privirile ca să se poată amuza în voie.

Cât despre puşcaşii cei tăcuţi, aceştia rămaseră nemişcaţi, aşa cum stăteau înţepeniţi pe banchetele aşezate faţă-n faţă, de o parte şi de alta a culoarului central. Armele lor se aflau aşezate în rastel iar căştile se odihneau lângă echipamente, în nişte alveole cam de cincizeci de centimetri, aflate mai la o parte. Această ordine, cu adevărat militară, avea în ea ceva pe cât de liniştitor pe atât de înfiorător.

— Te-am întrebat ...te-am întrebat dacă mai avem mult până la coborârea pe solul planetei.

Tonul lui swami, la început înţepat şi arţăgos, deveni deodată de o politeţe uleioasă. Făcuse un efort considerabil să se stăpânească, dar nu putuse înşela pe nimeni: cu toţii îi simţiseră ura şi mânia colcăind sub vorbele atât de meşteşugit împăciuitoare.

Pe ecran apăru acum solul, acoperit de o pădure cu arbori ciudaţi, atât de răsuciţi că i-ai fi crezut mai degrabă nişte mastodonţi plumburii angajaţi într-o luptă ternă.

— Regret, spuse comandantul, zâmbind ipocrit, dar ştiu tot atât cât ştii şi tu. Calmează-te, mai bine, şi roagă-te puţin pentru noi, *maestre al primei apropieri.* (“Încep să-i înţeleg acum pe aceia care

erau atât de înverşunaţi împotriva *cryptoinduiştilor!* Dacă toţi or fi fost ca acest Ch'tonjali...")

Ecranul revela cu exactitate miraculoasă amănunte ale peisajului. Pădurea defila sub ochii lor destăinuind vederii înalte piramide vegetale şi candelabre de verdeaţă cu reflexe albăstrui. La un moment dat au zărit un luminiş plin de denivelări regulate, ai cărui aburi urcau către cer. Animale uriaşe o luară la goană, ca înnebunite, către adăposturi, iar băştinaşii goi puşcă îşi înălţară privirile spre zburătoarea metalică, dând semne de adâncă nelinişte. Dar abia îi văzură pe ecran, că imaginea lor se şterse, înlocuită de aceea a noii păduri pe care o survola naveta.

— Vom intra în istoria tribului, dragă swami, zise Absalon. O să se vorbească mult timp despre noi... Poate nu mă crezi, dar aborigenii vor transmite legenda din generaţie în generaţie: ziua când zeii au zburat deasupra lumii va rămâne în istoria colectivităţii. Cred că ar fi cazul să meditezi la acestea şi să încerci să împaci aceste paradoxuri!

Din nou în mijlocul deşertului alb. Până în zare, se vedeau ondulând dune smântânoase ca nişte moviliţe opaline. Păşea pe ele, dar, ciudat, piciorul nu i se înfunda în nisip, dimpotrivă, derapa, alunecând pe mai mulţi metri, de parcă deşertul ar fi fost din sticlă fierbinte. Soarele semăna cu un felinar albăstrui, agăţat în inima cerului de lumină.

Mergea aproape goală pe această întindere artificială şi fiecare pas stârnea un concert de gâfâieli scurse, ca şi cum o gură imensă se deplasa împreună cu ea pe sub solul de sticlă cu reflexe sidefii.

Mâinile-i tremurătoare strângeau cu grijă o puşcă cu bătaie scurtă. Era o armă perfecţionată şi periculoasă: ultimul "răcnet" în materie de tehnică militară.

Căzu şi, de frică, ţipă. În cădere apăsă, din greşeală, pe trăgaci. Un sfârâit hidos se auzi bolborosind în limburile atmosferei. În peretele pe care tocmai se pregătea să-l urce, se ivi brusc o crăpătură care începu să se caşte tot mai repede către ea, o imensă gură bătrână şi ştirbă. Alunecă spre fundul dunei de sticlă, lovindu-se cu arma, arzându-se şi provocându-şi umflături ce o secau la inimă de durere. Buzele acelei guri se deschiseră ca pentru a o înhăţa şi de data aceasta trase din nou spre duna opalină, anume pentru a omorî vietatea ce sufla şi gâfâia atât de îngrozitor sub pământ. O mână uriaşă ţâşni atunci dintre buzele de sticlă, grăbindu-se s-o apuce şi s-o strivească între degetele de metal. În bătaia cerului albăstrui unghiile căpătaseră sclipiri de bronz.

Urlând cât o ţineau plămânii îşi îndreptă puşca spre mâna ameninţătoare care se transformă pe loc într-o gură buzată cu dinţi

galbeni.

Când, în cele din urmă, coşmarul se sfărâmă într-o ploaie de ţăndări opaline, auzi o voce familiară ce-i ordona să-şi *vină în simţiri şi să-şi stăpânească nervii!*

Naaidoos îşi puse mâna pe umărul ei, iar gestul lui a fost atât de tandru şi atât de puţin regulamentar, şi atât de binevenit după acel coşmar din care nu-şi revenise încă pe deplin, încât Abigael nu îşi putu stăpâni un oftat.

— Abe, îl auzi ca prin vis, încearcă să nu te dai în spectacol în faţa acestui individ ...

Dar Ch'tonjali nu-i auzea: cu ochii închişi îşi reluase poziţia lui de pisică torcătoare, alungându-şi tot misticismul în adâncurile gândurilor lui.

ECRANUL!

Pustiul alb se afla deja acolo, în faţa lor, dar nu era din sticlă şi soare, ci din zăpadă şi ger. Ajunseseră deja unde începeau gheţurile, o regiune întinsă şi pustie unde erau aşteptaţi, probabil (mai mult ca sigur!), de ucigaşii, luptătorii de elită ai Imperiului lui Lemura.

Din cabina pilotului se auzi vocea posomorâtă a *servo-pilotului*:

— Ne aflăm deasupra obiectivului dar va fi imposibil să aterizăm în imediata lui apropiere. Factorul de risc este atât de mare că va trebui să găsim o altă soluţie. Autoşeniletele au fost controlate. Au raza de acţiune compatibilă cu datele cele mai recente. Dacă totul merge cum trebuie vom debarca în vreo zece minute... cu autorizaţia dumneavoastră, comandante!

Naaidoos tuşi ca să-şi mai dreagă vocea:

— La ce distanţă de obiectiv ne aflăm în acest moment?

Răspunsul apăru pe ordinator într-o microsecundă:

— 120 mile. E puţin, dar în acelaşi timp — enorm.

Comandantul zâmbi. Dar zâmbetul lui fals trăda o suferinţă de nemărturisit.

CAPITOLUL. V
În ţinutul gheţurilor

“La fel ca şi noi, domnule Stencil, lumea
a început să moară din chiar clipa în
care s-a născut.”
Thomas PYNCHON

ODATĂ AJUNŞI în ţinutul gheţurilor, pe lângă ceaţa şi umezeala

corozivă care pătrundea până la oase, rigorile climatului îşi făcură simţită prezenţa cu prisosinţă. Acesta era un fel de a spune, atâta timp cât membrii expediţiei se aflau la adăpost în spatele zidului de autoşenilete şi nu le era încă teamă de vânt şi de frig.

Deocamdată, contemplau, prin hublou, peisajul ce se oferea privirii.

Dat fiind că se aflau într-o zonă necunoscută, şoferii celor două vehicule înaintau cu mare precauţie, bazându-se pe resursele instrumentarului de bord şi pe indicaţiile aproximative furnizate de notele topografice, cam sumare, de care dispuneau, datorită Arhivelor Amiralităţii.

Primul vehicul era comandat de Absalon, al doilea de Abigael.

Ambele autoşenilete blindate, vopsite în alb, păreau a fi una cu peisajul acela îngheţat. În jurul lor se întindea un adevărat labirint de gropi şi dune înzăpezite, presărate cu mormane de stânci acoperite cu un strat gros de gheaţă, câteodată atât de transparente, că păreau a fi din sticlă. Atunci când ochii Cercetaşilor întârziau mai mult pe acele ciudate edificii ale naturii, licărul lor le dezvăluia, printr-o vrajă subită, vitrine fabuloase pline de homunculi de foc şi nimfe, jumătate-femeie, jumătate-viespe, singure supravieţuitoare ale unei civilizaţii hibride, surprinse de cleştii unei glaciaţiuni subite, luptători de piatră înţepeniţi în aşteptarea unui conflict definitiv.

Mirajul nu dură mai mult decât ai clipi din ochi şi vălurile de ceaţă se lăsară din nou, asemeni cortinei unui teatru fantomatic.

Comandantul Naaidoos regreta acum prezenţa locotenentului Schellenbaum. În lipsa ei, habitaclul părea o mare cutie de metal, pierdută în spaţiu.

Guru se afla alături de el, dar contactul telepatic fusese tăiat cu brutalitate, de parcă un ecran nevăzut se strecurase între ei.

Absalon închise ochii, încercând să se destindă. Totuşi, spiritul lui stătea de veghe, incapabil să se sustragă atmosferei apăsătoare ce domnea în vehiculul militar.

Se frecă uşor la ochi, încercând să alunge scânteile ce-i provocau nişte dureri cumplite.

Deodată îi apăru în noaptea gândurilor blockhausul de metal aurit, strălucind în toată splendoarea lui, aşa cum se afla înconjurat de gheţuri şi zăpezi. Un munte domina acest peisaj delirant, învăluit în neguri ca într-un cocon cenuşiu şi îngheţat, adevărat demon de granit cu vârful pierdut în ceţurile veşnice.

Păsări, care nu se ştie prin ce minune puteau supravieţui frigului crunt de afară, pluteau în voia curenţilor atmosferici. Se îndreptau către zidul plumburiu al muntelui, în dans, ca într-un balet mecanic. Absalon strânse din dinţi în momentul în care zdruncinătura zgudui autoşenileta.

RĂZBOIUL ESTE O TREABĂ MULT PREA SERIOASĂ CA SĂ POATĂ FI LĂSATĂ PE MÂNA MILITARILOR... spusese pe vremuri cineva... cineva care se credea foarte spiritual. Totuşi, Absalon îi dădea dreptate acelui "firoscos" al vremurilor trecute: ar fi dorit ca lucrurile să fi mers altfel, ca supercreierele de tipul acelui peşte să-şi târască indiferenţa în grădinile îngheţate ale galaxiei, să deschidă focul împotriva supercreierelor din Imperiul lui Lemura şi să sfârşească într-o explozie purpurie ca Ragnarok sau în absurdul Crepuscul-al-Zeilor. Supercelulele supercreierelor s-ar dezintegra atunci în crevasele eterului sideral.

GURU!

— Eşti un mincinos. Niciodată n-ai dorit pacea! (Nici un sunet nu-i tulbură gândurile).

Nicicând n-ai vrut să fie pace, dar ţi-ai dorit (şi îţi doreşti!) puterea! Să stăpâneşti, asta vrei! Acum te văd aşa cum eşti, de fapt! Cât de puternic vei deveni în clipa când vei fi putut trezi morţii din somnul veşnic!

Când vei fi stăpânul resurselor infinite ale spiritelor lor... (POFTIM?)

(SCÂNTEI DE SUNET SE FĂCURĂ AUZITE ÎN LINIŞTEA GÂNDURILOR!).

P/O/F/T/I/M?

Nu, guru, în ciuda aerelor pe care le afişai, n-ai dorit niciodată decât un singur lucru: să te întorci în sânul Confederaţiei, acoperit de laurii gloriei, aureolat de prestigiul că ai reuşit să realizezi acest lucru, iar eu nu voi fi decât un căpitan bătrân, acoperit de umilinţa eşecurilor, cu reputaţie proastă, neînţeles, neiubil; în schimb tu...

(ÎŢI INTERZIC! ASTA-I CURATĂ BLASFEMIE!)

Ah, în sfârşit, am putut să dau de tine, swami! Tot aici eşti! Te-am trezit! Cum crezi oare că mă pot împărtăşi din gândurile tale, că mă pot confunda cu tine, cum crezi că pot fi reflexul gândurilor tale şi cum îţi închipui că mă pot îndrepta, împreună cu tine ca o arma, spre vizuina celor adormiţi? BLASFEMIE! Asta spui tu! CINE COMITE O BLASFEMIE? TU, SWAMI TU FACI ASTA, PENTRU CA TU EŞTI CEL CARE VREA SĂ SCORMONE GÂNDURILE CELOR CE-ŞI DORM SOMNUL DE VECI ÎN ADÂNCURILE GHEŢURILOR!

(Linişte în mintea lui). (Aceeaşi linişte profundă şi înfricoşătoare).

Odată, în plus, guru a rupt orice legătură. Fără discuţie, între ei doi, el era mai tare! Pleca şi se întorcea când voia, pe canalele gândurilor.

(Linişte adâncă, asemeni unui zid de granit fără cea mai mică fisură).

La bordul lui *Patnaa* nu se mai afla nimeni. Străbătea singură

coridoarele navei. Paşii săi nu făceau nici cel mai mic zgomot, de parcă atmosfera ar fi fost atât de stătută, că nu mai putea conduce sunetele de la un capăt la celălalt al vasului.

Abigael se afla singură la bordul lui Patnaa. Dintr-un motiv pe care ea nu-l cunoştea, întreg echipajul evacuase nava. Nici măcar comandantul Naaidoos, pe care îl preţuia sincer, nu se mai afla acolo. Era de necrezut!

Pătrunse într-o încăpere mică şi circulară, ai cărei pereţi aveau o sclipire palidă.

Contrar aşteptărilor sale, cineva se afla aici, cineva la care nu se mai gândise de mult timp: aspirantul Ezena de Qaa! Abe tresări: “Ce cauţi AICI?” o întrebă, după care adăugă: “Ai idee ce s-a întâmplat cu ceilalţi... cu toţi ceilalţi”? Dar năluca se apropie de ea, cu braţele întinse, îngăimând: “Ce ne pasă nouă de ceilalţi? DE TOŢI CEILALŢI”?

— Locotenente!

Era sergentul-major Mordom. Se aplecase asupra ei atât de mult, că îi simţea buzele groase atingându-i obrazul.

— S-a întâmplat ceva, locotenente?

Abigael se scutură puternic pentru a-şi veni în fire: era o greşeală să-şi lase gândurile să bată câmpii. Când eşti ofiţer la bordul unei nave de război, nu trebuie să te expui sarcasmelor celorlalţi.

— Un mesaj din partea comandantului!

— Da... da...

Luă receptorul şi-l duse la ureche:

— Totul e O.K., locotenente?

— Da, dar am impresia că batem pasul pe loc. Am impresia că cele 120 de mile ale tale s-au cam dublat... ba mai rău, s-au triplat: ar trebui să...

— Lasă glumele, locotenente Schellenbaum! Cele 20 de mile “ale mele”, cum spui, erau numai presupuse. Ai simţit vibraţiile de adineauri?

— Da, le-am simţit. Era cât pe ce să ne răsturnăm?

— Ce-i drept, nu mai aveam mult!

Să aibă un accident, să se trezească fără nici un fel de legătură cu naveta şi cu *Patnaa,* şi să plutească în cerc în acest labirint vătos!

Dar lemii?

Oare se aflau deja în drum spre sanctuarul îngheţat? Oare se grăbeau, înarmaţi până-n dinţi, să ajungă la bunkerul aurit?

Vulturi hulpavi şi blestemaţi!

Îşi dorea într-adevăr s-o revadă pe Ezena de Qaa? Să facă dragoste, s-o mângâie şi să-i simtă mângâierile? S-ar fi putut împăca cu o existenţă atât de marginalizată, într-o societate umană? Oare asta înseamnă să... trăieşti?

Când îţi alegi (?) cariera armelor, trebuie să renunţi imediat la

drepturile primului născut în favoarea unui negustor oarecare de lentile?

Dar comandantul?

În ceea ce-l priveşte, dacă ar fi trăit într-o altă lume şi în alte împrejurări, poate că... Ar fi vrut să... Dar...

Trăia într-o lume care nu cunoştea dragostea, o lume a bărbaţilor ce se afla sub semnul războiului şi în care unicele valori recunoscute erau tocmai acelea care, într-un univers normalizat, erau proscrise şi înlăturate, care n-ar fi trebuit să existe nici măcar ca urme în uriaşul organism al Civilizaţiei. Din păcate, în acest organism tocmai celulele aducătoare de moarte, proliferau.

Universul se blocase în război, într-un război unde tranşeele erau săpate la scara Cosmosului.

Puterea de judecată se şubrezise. Sloganele ţineau loc filosofiei, iar arta îşi dădea ultima suflare între dinţii roboţilor electronici.

Trăia într-o lume lipsită de dragoste şi de spirit, un univers cinic şi sinistru, un tot lugubru cu ochi cibernetici şi creier format din bilioane de celule cenuşii aflate în stăpânirea Partidului.

Partidul negru. El domnea în această lume fără dragoste.

Frânturi de amintiri din copilărie îşi făceau loc în mintea lui Abigael. Avusese o copilărie mohorâta, împărţită între...învăţăturile unor dascăli misogini şi primele iubiri ratate. Apoi... fuga din faţa vieţii şi greşeli care se adunau şi se adunau...

A urmat o adevărată criză... După aceea — singurătatea... şi admiterea la şcoala militară, unde femeile erau acceptate fără vreo discriminare făţişă.

După săptămâni care nu se mai terminau, de antrenamente, dresaj şi privaţiuni, a depus jurământul, devenind un elev oarecare, printre ceilalţi din curtea şcolii.

De sus, din înălţimi, soarele îşi trimitea căldura aproape vertical, pe umerii lor, făcându-i să se coacă în uniforme, dar mândria datoriei împlinite era mai puternică decât aceste neplăceri infime.

Unul din cadeţi, un tânăr frumos ca un înger, intona *imnul armatei,* într-o linişte de-a dreptul religioasă şi toţi camarazii promoţiei, îngenuncheaţi cu caschetele sub braţul stâng şi cu mâna dreaptă odihnindu-le acolo unde socoteau că se afla inima, înălţau împreună cu el, din tot sufletul, cântece despre voinţa lor de a se bate şi chiar de a-şi da viaţa, la nevoie, pentru victoria finală.

La rândul ei, şi ea cântase ca toţi ceilalţi şi la fel ca şi ei — bărbaţi şi femei, îşi simţise pieptul umflându-se de un soi de mândrie amestecată cu umilinţă, în timp ce o căldură puternică îi inunda pântecele.

În aceeaşi noapte, după ceremonie, încercase să se culce cu frumosul “zeu” cântăreţ, dar acesta nici măcar nu şi-a dat osteneala

să o satisfacă, ci s-a lăsat pur şi simplu mângâiat şi adorat de parcă ar fi fost un profil de medalie de război.

Inginerul Brasow şi Fiodor Gueorguevitch îşi făceau de lucru în tăcere în Camera Cartelor. Umbrele holografice care se perindau pe pereţi le provocau o stare de somn, de parcă ar fi fost hipnotizaţi.

Era greu de crezut că lucrurile vor decurge ca în oricare altă operaţiune la care participaseră. Amândoi aveau sentimentul că se află într-o situaţie ieşită din comun. De la plecarea comandantului de la bordul navei, în compania lui guru şi a locotenentului Schellenbaum, încercau în zadar să se odihnească, întrucât de somn nici nu mai putea fi vorbă.

Ancorat în ceruri, printre stele reci şi îndepărtate, *Patnaa* nu era decât un punct strălucitor, asemeni unui satelit minuscul al Ornellei. Cei doi ofiţeri erau neliniştiţi. Ştiau că adversarii se fixează pe poziţii, de cealaltă parte a planetei, şi că cea mai mică neatenţie sau ii putut provoca o catastrofă.

Cu câteva clipe înainte, pierduseră orice contact cu comandantul Naaidoos, iar acum liniştea universului părea să fi pătruns în vasul suspendat în noapte, deasupra scânteierii colorate a continentelor şi mărilor de pe Ornella, în timp ce, cei doi ofiţeri scrutau neîncetat ecranele de control.

Multă vreme n-au avut probleme în urmărirea traiectoriei navetei; îi vedeau zborul sinuos spre straturile înalte ale atmosferei. Ecranele le-au transmis cu fidelitate apropierea de marele mister. Puţin mai târziu imaginile s-au estompat, dar semnalele şi mesajele sonore continuau să parvină cu regularitate gradaţilor de serviciu.

— Locotenente, am vaga impresie că vinul se oţeteşte curând, zise Brasow.

Gueorguevitch stătea în picioare, în faţa hubloului prin care se vedea vârtejul spaţial: aşa cum se vedea agăţată în cer, ca o portocală, planeta părea imensă, iar curbura-i maiestuoasă aducea mult cu aceea a unei corăbii gigantice, cu toate pânzele fluturând în curenţii nopţii interstelare.

Aroganţa locotenentului pieri cu totul: ironia soartei apăsa greu pe umerii săi şi nu mai ştiu ce să-i răspundă lui Wilfrid Brasow.

În vraja atmosferei se vedea sclipirea purpurie a Ornellei, ca şi cum întreagă, partea vizibilă a emisferei nordice ar fi fost scăldată în sânge.

Locotenentul scăpă un suspin: avea sentimentul că se afla în picioare, în vidul sideral, pradă a unei confuzii care creştea în el: treptat obişnuinţa ceda în faţa panicii.

Undeva, de cealaltă parte a globului amăgitor, nava duşmană îşi

începea cursa-i monotonă.

Iar jos...

Naveta odihnea într-o cuvetă ceţoasă, asemeni unei mari insecte adormite. De aproape o jumătate de oră cădea o ploaie măruntă, cu ace de gheaţă, iar de vizibilitate nici nu mai putea fi vorba.

Sergentul Thadeus bombănea vorbe de neînţeles. Pereţii luceau ca nişte coridoare de spital, iar cei doi puşcaşi şi cei doi tehnicieni rămaşi de gardă, în aparat, încercau să închidă ochii cu speranţa de a afla un pic de linişte şi uitare. Era însă cu neputinţă să uite că vremea marilor manevre şi că declanşarea ostilităţilor, care erau la fel de inevitabile ca şi plictiseala în marile traversări ale pustiului înstelat, îi va lovi exact când şi unde nu se vor aştepta.

Sergentul Thadeus era un om responsabil. Din cea mai fragedă copilărie se afla în armata interstelară. Cât despre tinereţe, la fel ca mulţi alţii, a fost frustrat de ea, dar el a sfârşit prin a uita acea pată neagră a existenţei sale care se întindea peste toţi acei ani pierduţi.

Atunci sergentul Thadeus hotărâse să ia lucrurile cum sunt (nici n-avea cum face altfel!) şi să se comporte ca un soldat. “Sunt un om responsabil, avea obiceiul să spună, şi n-am nevoie de sfaturi în ceea ce fac”. Uita însă că armata era şcoala iresponsabilităţii! Dar acum, aflat în această lagună plină de vălătuci de ceaţă, chiar în inima craterului îngheţat, încerca să restabilească o cale de comunicare orală cu *Patnaa.*

Zecile de ani pierduţi în rândurile flotei confederate, anii petrecuţi în hăurile de smoală sau cenuşii ale spaţiului interstelar, sau hiperspaţiului, toate lunile, săptămânile, zilele şi nopţile, minutele şi clipele, întreaga orgie a timpului l-a obligat să înţeleagă un adevăr pe care îi era greu să-l recunoască: universul era tot aşa de lipsit de farmec ca şi moartea.

DA. DIN PĂCATE, UNIVERSUL ERA AL NAIBII DE PLICTISITOR, CA ŞI MOARTEA, DE ALTFEL!

De fiecare dată, aceleaşi porturi, aceleaşi decoruri funcţionale, stereotipe, aceleaşi băuturi şi aceeaşi hrană, aceleaşi droguri, aceleaşi târfe, aceleaşi chiolhane, acelaşi dezmăţ şi dureri de cap, când se trezeau, la nesfârşit. Numai bolile (da-da!)... mai prezentau puţină variaţie, provocând nelinişti care ieşeu din sfera normalului.

Sergentul Thadeus, contractase o sumedenie de boli, de-a dreptul incredibile, ale căror simptome se forţase să le noteze cu rigurozitate în nişte caiete pe care le ţinea încă de când obţinuse primele galoane. Nu odată a fost cazul, să fie demobilizat (cu onorurile de rigoare, fi-reşti!), dar de fiecare dată s-a găsit câte un ofiţer care să-i susţină cauza: “Un subofiţer atât de călit şi cu o asemenea experienţă nu

poate fi reformat ca ultimul dezmăţat!”

Dar numeroasele şi variatele boli ale sergentului Thadeus l-au “ajutat” să rămână doar *sergentul* Thadeus!

N-avea de ce să se supere, fireşte, pentru că, pe lângă aceleaşi vise mereu spulberate, aceleaşi târfe sastisite şi aceleaşi responsabilităţi, avea mereu noi şi noi boli de care scăpa cu viaţă, dar tot mai gânditor şi din ce în ce mai responsabil.

Cel mai uimitor în cariera sergentului Thadeus era faptul că, de când se ştia el, nu dăduse ochii cu inamicul. DUŞMANUL! Auzise o groază de poveşti despre această “specie” a lemilor care se vântura prin spaţiu şi care le punea tot soiul de piedici glorioaselor armate ale Confederaţiei, nedându-le pace să obţină Victoria.

Fireşte că, asemeni majorităţii subofiţerilor, participase la expediţii mai mult sau mai puţin agresive, la operaţiuni de represalii, ba chiar la acţiuni de pustiire. Dar toate “ciocnirile” (termenul atât de eufemistic şi de plin de ipocrizie era deja consacrat în limbaj militar), avuseseră loc în spaţiu şi s-au redus la simple lovituri de tun, în nici un caz contactul fizic direct, cu duşmanul, nu se petrecuse vreodată.

Ca toţi indivizii de soiul lui (şi în acest caz excepţiile confirmau regula!) sergentul Thadeus suferea de un rasism patern, care, nu odată, degenerase în furie ucigaşă.

— Ce n-aş da, declarase într-o zi plin de emfază, să mă aflu faţă-n faţă cu unul din puii ăştia de lele!

De unde să bănuiască, bietul de el, că într-o zi dorinţa i se va împlini?

ÎN JUR, LINIŞTE ALBĂ! ÎNŞELĂTOARE, NESĂŢIOASĂ, CEAŢA RECE ERA IPOCRITĂ CA O MLAŞTINĂ ÎN CARE MAŞINILE DE LUPTĂ SE ÎNFUNDAU TOT MAI ADÂNC.

TĂCEREA SE STRECURA SUB PIELE ASEMENI UNUI AC DE SERINGĂ ÎN ŢESUTUL HIPODERM UNDE-ŞI DISTILA NESTÂNJENITĂ VENINUL, FĂCÂND SĂ MOARĂ CUVINTELE PE BUZE.

GURU ERA PIERDUT ÎN VISURILE LUI, TOTAL RUPT DE REALITATE. SPIRITUL LUI ZBURA ÎN ALBUL DE AFARĂ, PLUTIND DEASUPRA UNEI VĂI PUSTII ALĂTURI DE PĂSĂRI CUM N-AR FI CREZUT VREODATĂ SĂ EXISTE. PĂSĂRI DE ZĂPADĂ ŞI ŞOIMI DE GHEAŢĂ. COMANDANTUL SE UITĂ PRINTR-UNA DIN FERESTRELE PĂTRATE (IZOLANTE ŞI ANTIŞOC). UNICUL ZGOMOT CARE RĂZBĂTEA DIN EXTERIOR ERA SCÂRŢÂITUL ŞENILELOR ŞI AL PATINELOR. DAR SUNETUL ERA APROAPE IMPERCEP-TIBIL; MARE LUCRU NU AVEA DE VĂZUT, EXCEPTÂND MOVILIŢELE ALBE, STRĂPUNSE PE ALOCURI DE COLŢI DE STÂNCĂ.

LA RÂNDUL LUI, SPIRITUL COMANDANTULUI ÎŞI LUĂ ZBORUL, ÎL ÎNTÂLNI PE AL LUI SWAMI, SE ADÂNCI ÎN NORII CE ÎNCUNUNAU MUNŢII CA UN FEL DE PĂLĂRIE: SPIRITUL LUI ERA LA FEL DE LIBER ŞI UŞOR CA PASĂRILE DE GHEAŢĂ UNDUINDĂ ŞI, LA FEL CA ELE, SE DEPLASA FĂRĂ

CEA MAI MICĂ GREUTATE PE CULMILE MUNŢILOR UNDE STĂPÂN ERA VÂNTUL.

SPIRITUL LUI, CA O PASĂRE, PLUTEA LA NESFÂRŞIT, DE PARCĂ N-AR FI AVUT NICICÂND UN ÎNCEPUT.

O SILUETĂ URIAŞĂ DE GHEAŢĂ SE PROFILA, DANSÂND ÎN VÂNTUL CARE FACEA SĂ SE AMESTECE CEAŢA ALBĂ, CU LINIŞTEA LA FEL DE ALBĂ. ÎN JURU-I PLUTEAU PĂSĂRI NEVINOVATE.

SE ÎNĂLŢĂ, SFIDÂNDU-L PE INTRUS ŞI ROTIND ÎN MÂNA-I DE GHEAŢĂ O SABIE DE STICLĂ ALBĂ. ACEEAŞI VIZIUNE (SAU POATE VIS) ÎI APĂRUSE CÂND SE AFLA ALĂTURI DE FIONA. SE INFILTRASE ÎN EL TOCMAI ÎN CLIPA CÂND URMA SĂ ATINGĂ PUNCTUL CULMINANT, VÂRFUL MUNTELUI DRAGOSTEI. BA NU, NU ERA ACOLO: APĂRUSE MAI TÂRZIU, CÂND EL ZĂCEA FRÂNT DE CEALALTĂ PARTE A MUNTELUI PLĂCERII, PRADĂ UNUI LEŞIN, VECIN CU MOARTEA!

Războinicul ridică privirile către Absalon Naaidoos şi urletul lui acoperi vâjâitul vântului şi ţipătul acelor păsări fantomatice:

— PLEACĂ DE-AICI! PLEACĂ! N-AI CE CĂUTA AICI!

Şi-o dată, lama de sticlă albă se înălţă spre negura cerurilor.

Păsările se cuibăriseră în abisul norilor şi în cotloanele cele mai neştiute din pereţii ruinaţi ai muntelui.

Înainte de a dispărea, una din păsări îi vorbi cu glasul lui swami Ch'tonjali: *“Va trebui să-ţi întăreşti spiritul împotriva puterilor vântului*.'“

Dar ce sens putea da acestor cuvinte?

— Mă nelinişteşte faptul că nu mai putem comunica cu naveta, spuse şoferul autoşeniletei.

Altfel spus, cordonul ombilical între expediţie şi vas era tăiat, pentru moment.

Naaidoos se trezi din moţăială, scăpând astfel de tăişul sabiei scânteietoare, aducătoare de moarte, din mâna uriaşului translucid.

— E posibil, caporale, ca lemii să vrea să se distreze, bruindu-ne un pic?

— N-aş zice! Mai degrabă cred că motivul este starea atmosferică dezastruoasă care, din păcate, nu se va ameliora în următoarele ore. 120 de mile în interior nu-s, totuşi, o joacă...

Comandantul nu fu prea convins. Ceva îi spunea că pericolul nu venea numai din partea vântului şi a frigului, ci şi din partea Imperiului lui Lemura şi...

Da... mai era ceva... Ceva puternic care-i urmărea şi care şi-a făcut simţită prezenţa adineauri, în vis.

— Guru, întrebă comandantul, fără cea mai mică urmă de agresivitate, ştii să interpretezi visele şi... semnele?

Swami Ch'tonjali nu-şi mai putu stăpâni enervarea:
— Ia ascultă: drept cine mă iei?!

Ofiţerul Iem era pradă unor sentimente foarte contradictorii. Nava sa, o unitate puternică şi cu adevărat frumoasă, al cărei echipaj, alcătuit din tehnicieni şi soldaţi era versat în hărţuielile din spaţiu şi de pe planetele cele mai stranii cu putinţă, nava sa părăsise în grabă punctul de ancorare, în momentul în care unul din mesajele cele mai misterioase şi mai confidenţiale le parvenise de la Amiralitate. Aveau ca destinaţie o mică planetă, numită de confederaţi Ornella, ordine nu prea clare... şi impresia că nu s-au îmbarcat pentru un drum de plăcere.

Ornella — în sistemul stelei Beta Draconis.

Cinstit vorbind, ofiţerul nu era prea convins de importanţa strategică a unei planete locuită de seminţii primitive sau... intoarse la stadiul de sălbăticie. Instrucţiunile primite nu fuseseră câtuşi de puţin explicite. La Amiralitate se simţise — precis — ceva, spionii adulmecaseră miros de praf de puşcă şi, ca urmare, au început să curgă, râuri-râuri, rapoarte contradictorii, în câteva oficine sesecrete ale Înaltului Comandament militar.

Ultimul raport atrăgea atenţia asupra faptului că cei din Confederaţie înarmaseră un distrugător şi că acea unitate, complet reînnoită şi puternic aprovizionată cu material de război, părăsise baza având destinaţia Ornella, o planetă din sistemul Betei Draconis. După cum se specifica în mesajele spionilor aflaţi în solda Amiralităţii, un mister învăluia această expediţie neprevăzută. Se pare că le fusese peste putinţă să afle mai mult despre adevăratele obiective ale *operaţiunii Ornella.*

Un lucru era, însă, cert: confederaţii mirosiseră ei ceva foarte important, ceva care putea atârna greu în balanţă. Aşa că trebuiau supravegheaţi şi împiedicaţi prin orice mijloace să-şi atingă scopul.

Ofiţerul Iem nu prea avusese noroc: cum punctul unde era ancorat sau, mai corect, unde-i era acostată unitatea, se afla relativ aproape de Beta Draconis, primise ordin să se descurce pentru a pune mâna pe nava confederată. Ca urmare, având aceste slabe recomandări, se lansase nebuneşte în noapte. Ajunsese chiar cu puţin înaintea *celorlalţi* şi paradoxal, acum se simţea deja învins. Bunul simţ îi spunea că era imposibil ca Armata Confederată să deţină vreun secret capital, care să le poată aduce victoria. După părerea lui nimeni n-ar putea învinge, nici oamenii şi nici Iemii. Războiul acesta era făcut să dureze o veşnicie, sau, măcar atâta timp cât va mai exista vreun strop de sânge în venele ambelor părţi beligerante.

Cea mai simplă rezolvare ar fi fost ca, în sfârşit, să se bată.

Moartea, după părerea lui, ar fi fost o soluţie la fel de tranşantă ca un cuţit care taie răul din rădăcină.

Ca un bun soldat ce era, ofiţerul Iem avea oroare de complicaţiile şi de tocmelile psihologice ale politicienilor. Aşa că, tot asistând la tergiversările tacticienilor şi strategilor, sfârşise prin a se sătura până peste cap de propria-i meserie.

Iar acum, aşa cum se afla suspendat în spaţiu, căzuse pradă unor sentimente contradictorii.

Ce să caute confederaţii în zona gheţurilor?

Informaţiile pe care i le putuse furniza memoria electronică erau mai mult decît concise.

În mare, era vorba despre o civilizaţie dispărută cu veacuri înainte, dar care, odinioară, ajunsese la un anumit grad de plenitudine morală. Ce voiau, într-adevăr, ordinatoarele să spună prin *plenitudine morală,* nu putea pricepe. De obicei problema se reducea la puterea de foc sau la gradul de dezvoltare tehnologică. De altfel avea prea puţină importanţă acest lucru. Erau, chiar prea multe planetele din această galaxie sau din altele despre care se ştia că fuseseră, cândva, leagăne ale unor civilizaţii, azi dispărute.

Ori poate că civilizaţia pierdută a Ornellei dispăruse tocmai datorită *plenitudinii morale?*

La acest gând, un zâmbet cinic îi flutură pe faţă.

Distracţia durase destul. Venise momentul să ia o hotărâre. Cât priveşte adversarul, dacă are timp de pierdut cu trecutul, treaba lui!...

Abigael îşi venise complet în simţiri. Dădu uitării scurtele apariţii ale trecutului său. Nălucile care-i bântuiau amintirea pieriră ca prin farmec. Se afla într-o situaţie cu adevărat groaznică: dintr-un motiv oarecare pierduse orice posibilitate de comunicare cu naveta (şi implicit cu distrugătorul). Ambele maşini de luptă se aflau, acum, izolate, în plină zonă a gheţurilor. Contactul prin radio între cele două autoşenilete se restabili curând, dar le fu cu neputinţă să mai obţină vreo informaţie de pe navetă. Altfel spus, băteau pasul pe loc în noaptea albă.

Din punct de vedere strategic, nici nu se punea problema să rămână mult timp în acea situaţie.

Abigael avu o scurtă convorbire, întreruptă, din când în câpd, cu comandantul. Nici situaţia în care se afla Naaidoos nu era mai “roz”.

Numai guru părea că se simte de minune în habitaclul său. S-ar fi zis că, tocmai pe dos decât era normal, aşa cum stătea, făcut covrig în căldura înşelătoare a cabinei, savura plăcerea unei victorii amare.

Avea ochii închişi. Şi totuşi, Absalon ştia că nu doarme: ar fi fost şi imposibil să poată dormi cineva, când pericolul îi pândea din toate

părţile. Putea aţipi sau chiar să uite de el şi de tot, o clipă, mai puţin chiar de o clipă, dar nici nu se punea problema unui somn adânc: spiritul rămânea mereu la pândă.

— Suntem ridicoli, Fiodor, îşi ieşi din fire inginerul. Din momentul în care am pierdut legătura cu ceilalţi ne comportăm ca doi orfani. Mai bine, zi şi tu ceva amuzant!...

— Dragă Wilfrid, cred că ironiile nu-şi prea au rostul acum şi că ar fi bine să nu mai facem atât pe deştepţii!... Am intrat cu capul înainte în capcana asta şi e foarte posibil să nu mai... ieşim vii din ea... Prietenii noştri, lemii, ştiu cu siguranţă, că ne aflăm aici şi îmi închipui că nu sunt atât de naivi să creadă că am venit numai pentru a admira priveliştea. Când vor găsi momentul prielnic, ne vor cădea în spate, ţi-o garantez.

— La război ca la război, asta-i situaţia şi n-avem cum s-o schimbăm. După părerea mea, suntem mai caraghioşi decât, proştii din farsele de odinioară. Ce-ai zice să lăsăm naibii regulamentul şi să luăm câte o tărie, ceva să ne mai dreagă?...

Gheorguevitch dădu din umeri şi se întoarse din nou să privească cerul spuzit de stele, pe care se profila conturul Ornellei, învăluită în atmosfera-i albăstrie. Culoarea ei se modificase aproape imperceptibil, ca şi cum întreaga planetă ar fi respirat cu un fel de ipocrizie... Îşi simţi tot trupul străbătut de fiori şi, pentru o clipă, îşi plecă privirile, ca un copil care vrea să-şi şteargă din minte o viziune îngrozitoare şi zise:

— Probabil îţi doreşti foarte mult să intri în consiliul de război, Brasow. În ce mă priveşte, doresc să-mi sfârşesc cariera cu onorurile...

— Ce naiba, te contrazici, Fiodor! Nici două minute n-au trecut de când spuneai că ne vom lăsa oasele pe-aici... Şi acum, dintr-o dată îţi zboară gândul la onorurile de război!

— N-are importanţă! Ei, da' ce-i asta? Priveşte!...

Ofiţerul tremura excitat: o scânteie se aprinsese pe cer, ca o stea căzătoare, un fel de flăcăruie aflată în picaj înspre suprafaţa planetei. Brasow se apropie atât de mult, încât umărul lui îl atingea pe cel al tovarăşului său. Lumina aceea strălucitoare se stinsese, dar avusese timp s-o zărească şi să se convingă de faptul că Gueorguevitch nu se înşelase. Ceva tocmai pătrunsese în atmosfera planetei, ceva care se deplasa cu viteza unui...

Locotenentul chemă imediat postul de control şi obţinu confirmarea. Se pare că de ce se temeau, n-aveau şanse să scape.

— Urma să vă informăm, domnule! Un aparat tocmai a pătruns în atmosfera Ornellei.

— Un lucru este cert, spuse inginerul, cu o voce ca de

înmormântare, n-au un avans prea mare faţă de noi. Şi totuşi, nu se jenează să evolueze sub ochii noştri. Se pare că au un avantaj... Ticăloşii!...

— Trebuie să facem pe dracu'-n patru ca să obţinem legătura cu naveta. Bineînţeles, asta dacă mai vrem să ne retragem acoperiţi de glorie, dragul meu Fiodor!...

Ceva plutea în spaţiu: un fel de stropi de energie vitală, ce se deplasau leneş în ceaţa rece, dănţuind în jurul celor două vehicule un balet bizar. Ch'tonjali le simţea, sau mai corect spus, le “respira” cu suflul său mental, le urmărea, nu fără dificultate, cu antenele spiritului său. Atmosfera planetei era bântuită de năluci translucide, de hidre străvezii, al căror zbor nepăsător însoţea înaintarea autoşeniletelor.

Se întreba dacă nu cumva ele erau cauza întreruperii bruşte a legăturilor cu naveta, dacă nu aveau o anumită inteligenţă, un fel de forţă energetică în stare să deconecteze aparatura complexă a trupelor confederate.

Guru se cutremură: avusese mereu impresia că deţine o armă de temut, o forţă ieşită din comun, avusese impresia că este un instrument al forţei divine şi, dintr-o dată, s-a trezit în această închisoare metalică, naufragiată între gheţurile unei lumi neînsemnate, cu toate certitudinile destrămate.

Pactul făcut cu vârfurile Confederaţiei, faraonii războiului, fusese de mare importanţă. Îi garanta deplina-i suveranitate în propriu-i teritoriu mental, o suveranitate ce-i permitea ca, din când în când să-şi creeze o teocraţie în care, rege fără coroană, era el însuşi. Putea să-şi creeze un stat în stat, o naţiune cu reguli morale foarte exacte şi... Ca să obţină câştig de cauză, era obligatoriu să părăsească planeta Ornella viu şi, mai mult decât orice, s-o părăsească victorios.

Se întoarse spre comandant şi-i spuse:

— Încearcă să intri pe aceeaşi lungime de undă ca mine, domnule Naaidoos.

Absalon simţi că-şi iese din fire: acest lucru era exact ce-şi dorea mai puţin în acel moment şi, în orice caz, nu avea timp de pierdut cu salturi telepatice.

— Chiar crezi că-i momentul să facem asta, guru?

— Mai mult ca oricând, comandante. Aş vrea să ne proiectăm spiritele în afara habitaclului. E ceva acolo, afară, care ne urmăreşte, ne pândeşte fiecare mişcare.

Pe Absalon îl trecură fiorii:

— Personal, n-am remarcat nimic, iar sondele n-au trimis vreun material ce ar putea fi considerat suspect, swami. Cred că ar fi cazul să te deconectezi pentru moment. Mai avem puţin şi atingem

obiectivul.
— Ai înţeles greşit sensul cuvintelor mele, comandante. N-am nici cea mai mică intenţie să mă amestec în treburile tale. Dar îţi repet că se află ceva, acolo, afară... sunt nişte prezenţe imateriale care ne însoţesc la fiecare pas. Şi aş vrea să ne unim forţele pentru a încerca să intrăm în contact cu ele!
Naaidoos simţi că începe să-l urască pe guru cu toată fiinţa lui: individul era un animal prefăcut, o bestie răufăcătoare. De atfel, la drept vorbind, n-avea nici un chef să-şi unească spiritul cu al lui. Îi era frică să-l lase iar să-i infesteze mintea, să-i otrăvească creierul, să-l lase iar să pună stăpânire pe celulele lui cenuşii, asemeni unei tumori maligne.
(“AMÂNDOI AVEM O MISIUNE DE ÎNDEPLINIT, O TREABĂ DE DUS LA BUN SFÂRŞIT. DE CE TE FEREŞTI DE MINE, COMANDANTE? ORICE AI FACE, SUNTEM UNIŢI... ŞI LA BINE ŞI LA RĂU!...” “NU MĂ SIMT ÎN FORMA... NU TE POT URMĂRI!”)
Mai mult nu mai putu rezista. Spiritul lui era deja prizonier. O singură clipă a lăsat garda jos şi a fost suficient ca spiritul lui swami să-l invadeze şi să i se infiltreze până la tabernacolul inteligenţei sale.
Derapă pe gheaţa realităţii, încercând în zadar să se refugieze în mumia ce-i servea de pavăză. Imaginile neclare ale conştiinţei sale violate începură să se deruleze rapid, asemeni unui peisaj întrezărit în timpul unei călătorii, făcută în mare viteză.
Fu expulzat din propriul lui trup şi părăsi habitaclul.
Ceaţa din acea regiune a gheţurilor îl învălui şi, în ciuda faptului că nu-l putea atinge cu adevărat, corpul pe care îl lăsase în autoşeniletă fu scuturat de un tremur violent, ca şi cum muşcătura frigului ar fi fost reală.
Refuză să mai comunice, mulţumindu-se să se vânture în aerul lăptos, dar insistenţa lui swami îi înfrânse şi de data aceasta cerbicia.
(“TREBUIE SĂ MĂ ÎNSOŢEŞTI”, TREBUIE SĂ...”
“DA, SWAMI, SUNT ALĂTURI DE TINE, ACUM, ŞI LE... VĂD...”)
Swami avusese dreptate: ochii spirtului său vedeau acele “duhuri” pe care aievea nu le-ar fi putut percepe. Erau nişte arătări fără nici o formă, ca susurul scos de sticla lichidă, încrustate în priveliştea vătoasă. Ori, mai degrabă, aşa le simţea.
(“SWAMI, AŞA CEVA NU EXISTĂ ÎN REALITATE! AŞ VREA SĂ POT ÎNŢELEGE. CE REPREZINTĂ?”)
Gândul lui Absalon se regăsi, plutind în derivă, îngemănat cu al lui Ch'tonjali, în dansul hidrelor: avea impresia că se bălăceşte într-un lac de mercur, înaintând, fără ca membrele sale să-l ajute în vreun fel, într-o mare de ceaţă. Impulsuri teribile, ca nişte fiori electrici îl azvârliră pe o plajă albă, iluminată de lămpi scânteietoare. Reflexul luminii pe nisip era greu de suportat, chiar şi pentru ochii spiritului,

fapt pentru care se agăţă cu disperare de gândul lui Ch'tonjali:

"E ÎNGROZITOR!"

"CURAJ! HAI, PRIVEŞTE! UITE-I CUM SE ÎNDEPĂRTEAZĂ! CUM REFUZĂ ORICE CONTACT!"

"MA DOARE-N COT, SWAMI, DE CE FAC EI! SUNT FRÂNT... DOAMNE, NESUFERITĂ SUPRAFAŢĂ!...)

Recăzu vertiginos, spărgând pânza lacului de mercur, şi se regăsi aşezat în fotoliul din habitaclul de pe autoşeniletă.

Puşcaşii îi priviră neliniştiţi, dar neîndrăznind să-i pună întrebările care li se opriseră în gât şi făcându-i să-şi mişte buzele.

Apoi, ca prin farmec, contactul se restabili. Mesajele de pe navetă sparseră liniştea apăsătoare.

— Se pare că vântul s-a potolit, zise unul. Vântul....

Sergentul Thadeus reuşi, în fine, să transmită informaţiile: trecuseră la atac. Unul din aparatele lor pătrunsese deja în atmosfera Ornellei. În aceste condiţii, se puteau aştepta la ce era mai rău.

Sperase ani de-a rândul să dea ochi cu duşmanul. Şi, acum, când acest eveniment avea loc, îşi simţea măruntaiele chinuite de crampe ce nu-i mai dădeau pace. Inamicul tradiţional al Confederaţiei fusese întotdeauna zugrăvit în culori stridente şi, mai ales, veninoase.

Sondele scotociseră tot cerul alb al planetei, dar nu dăduseră nici de cea mai mică prezenţă suspectă.

Sergentul Thadeus ridică din umeri: el i-ar vedea imediat.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, pândea fiecare mesaj de pe *Patnaa.*

Afară, vântul începuse din nou să bată cu furie, înălţând vârtejuri de zăpadă.

Cu ce puteau semăna aceşti lemi? Oare putea avea încredere în propaganda militară? Şi războiul acesta care dura de atâta timp, cu toate perioadele lui de acalmie şi izbucnirile de ură, cu tratatele lui veşnic călcate în picioare, cu legile absurde şi încălcări ale hotărârilor justiţiei, războiul acesta lăsase, oare, puţin liber-arbitru oamenilor din Confederaţie?

Sergentul Thadeus scăpase teafăr de o mulţime de boli îngrozitoare şi de aceea, ideea morţii nu-l mai speria. Dintr-o dată, îi veni chef să ocărască, sfidându-i pe toţi. Ar. fi fost nemaipomenit, de pildă, să-i arunce în faţă, duşmanului tradiţional, toată ura strânsă de-a lungul vieţii lui veştejite în singurătate.

Inima îi bătea ca toba în timpul războiului. Dorinţe absurde, pe care nu le putea înţelege, îi provocaseră o stare de totală confuzie.

Încerca să-şi închipuie cel două grupuri, înarmate până în dinţi, în pustiul rece, privindu-se ca nişte câini de faianţă, cu armele pregătite.

Semănau cu nişte păpuşi groteşti, împietrite în cele mai fanteziste poziţii şi combinaţii de luptă.

Ah! Cât îşi dorea să vadă plesnind vechiul puroi şi să se poată înălţa! Să moară, să se înalţe şi astfel să ispăşească.

Cu toţii nu erau altceva decât nişte marionete tragice, încercând să rezolve — la scara lor — o neînţelegere galactică! Iar duelul se desfăşura în infernul de gheaţă al unei lumi moarte.

În timp ce aşteptau neliniştiţi să se restabilească legăturile cu naveta şi distrugătorul, Abigael simţi apăsarea unei greutăţi colosale care aproape că îi strivea pieptul. Era cu neputinţă să se fi rupt firul imperceptibil ce-i lega pe toţi de nava-mamă. Încercă să se închipuie înotând goală, în vârtejul vieţii, în fluviul scânteietor al duratei. Pe măsură ce înainta, amestecând cu mişcările-i regulate apele purpurii ce-o purtau, ea sfărâma, rând pe rând, legile esenţiale ale cronologiei. Urca în susul timpului, traversând, în sens opus, diferitele etape ale propriei existenţe şi nu rareori, când se simţea luată pe sus şi aruncată pe brizanţii oboselii, deschidea gura pentru a urla, pentru a implora pe cineva să-i de-a o mână de ajutor înainte de a se prăvăli, fatal, în abis.

Dar despre ce prăpastie-i vorba? Vocea sângelui îi răsuna în urechi, repetând, la infinit, aceeaşi întrebare: “Ce prăpastie? Hai, Abe, spune odată care-i prăpastia aceea blestemată...”

În curând, o ştia prea bine, i se vor arăta vederii, tot mai precise, contururile grotei în care se naşte noaptea. Iar ea se va prăbuşi, urlând şi tremurând de groază, în vaginul originilor.

Vocea părea că iese chiar din conul de umbră, dar aducea ciudat de mult cu aceea a sergentului Mordom. De altfel, chiar el era cel care-i vorbea:

— Locotenente, îmi cer scuze, dar trebuie să-i răspundeţi comandantului... Vă cheamă pe ...

Da!... Încă trăia: era închisă într-un vehicul militar, o autoşeniletă care înainta cu greu printre hopurile îngheţate ale unei lumi în derivă. Se afla acolo pentru a îndeplini o misiune de cea mai mare importanţă, o misiune de care va depinde... Oare ce anume va depinde de ea?

Absalon Naaidoos!

Chipul comandantului de pe *Patnaa* se contură în vârtejul de zăpadă:

— O să-i răspund imediat! Aţipisem puţin, zise ea. Da, comandante, aici locotenentul Schellenbaum!

— Nu s-ar zice că te grăbeşti să răspunzi... Ce făceai, căscai ochii, locotenente? Acum... să lăsăm asta... nu contează... Ascultă, Abe...

voiam să spun locotenente... A fost reperată o unitate duşmană, de dimensiuni reduse, ce-i drept, care a pătruns deja în atmosfera Ornellei. Se cam schimbă treburile, să ştii, şi nu spre bine. Va trebui să ne batem şi să distrugem inamicul. (În cele din urmă îşi dădu seama de ridicolul celor spuse şi adăugă:) Vreau să spun că va trebui să facem pe dracu' în patru şi să scăpăm din viesparul ăsta scârbos!

CAPITOLUL VI
Bătălia

“Moartea îi, lua cu emoţie sufletul, şi-l
duse lin cu sine, alunecând cu pas uşor
În trista lumină a înserării... Moartea
Înţelegătoare şi bună.”
Lydia CABRERA

NU RAREORI, timpul părea că se scurge de două ori mai greu în astronavă decât în mod normal şi acest fapt provoca, oamenilor adevărate stări de nebunie, împingându-i uneori la brutalităţi ce şpcau chiar şi această lume de luptători încercaţi. Călătoriile îndelungate în neant, nopţile ce-şi prelungeau întunericul în zile, aşteptările şi neliniştile, ca şi nesfârşitele clipe de veghe uzau nervii şi rodeau spiritul ca un acid ce se revărsa fără oprire. Răzvrătirile deveniseră tot atât de frecvente ca-n primele timpuri ale navigaţiei spaţiale. Toate câte se întâmplau nu puteau fi împiedicate, în ciuda faptului că nu duceau la nimic altceva decât la o goană eternă, soră cu disperarea, de-a curmezişul abisurilor galaxiei. Se şoptea că echipajele mixte ar fi încercat să se stabilească şi să se înmulţească pe planete uitate, pentru a, crea astfel nucleele unor noi civilizaţii, mai drepte şi mai puţin duşmănoase, dar această posibilitate părea puţin probabilă. Rasa umană degenerase prea mult pentru a mai fi capabilă de UTOPIE! Unica sa metodă de lucru rămăsese forţa brutală, bazată pe teroare, “valori” moderne, susţinute de spectrul represaliilor ce nu mai aveau sfârşit.

“Mişcările de rezistenţă din spaţiu” nu puteau fi altceva decât excepţiile ce confirmau Regula de Aur a Cuceririi: “Oderint, dum metuant”. (Ca să se teamă de noi, trebuie mai întâi să ne urască!)

Confederaţii erau tot atât de duşmăniţi şi de temuţi ca şi lemii, chiar dacă aşa-zişii colonişti se împerecheau adesea cu femei străine, dând naştere astfel, de-a lungul şi de-a latul universului, unor ostroave civilizatoare care puneau în altă lumină filosofia

Confederaţiei.

Da, da... Într-o astronavă ce traversează vidul, orele se scurgeau de două ori mai greu. Acum, când se afla în sala de şedinţe, îngheţată de tăcerea ce domnea acolo, locotenentul Schellenbaum rememora toate orele pierdute, toate nopţile de veghe *(aşteptând* NU SE ŞTIE CE), toţi anii petrecuţi în umbra acestui război.

În mod paradoxal, timpul scurs de când părăsise Şcoala Militară i se părea acum ridicol de condensat, ca o piele de sagri ce se scurtează din ce în ce mai mult, cu fiecare nouă amărăciune.

— Ce ciudat, îşi zise ea, că toate gândurile acestea îmi năvălesc în minte acum. Ai zice că sunt semne sau mesaje venite de pe sisteme planetare aflate departe de tot.

Sisteme planetare îndepărtate!

La urma-urmei, luate grosso modo, poate că nu erau decât alte faţete ale singurătăţii şi plictiselii care o secătuiau de orice vlagă.

Înainte se îndârjea să lupte. Da, da, odinioară (nu încerca să pari mai bătrână decât eşti; spune adevărul: de curând), făcuse tot posibilul să se împotrivească acestei plictiseli devorante jucând totul pe cartea unei pasiuni, de-a dreptul brutale, pentru cineva. Hotărâse atunci să dezerteze, încercase să se ascundă pe o mică planetă pierdută (în univers erau atâtea, că puteai să le întorci cu lopata!), o planetă ce i se păruse a fi atunci o ascunzătoare perfectă pentru o casă secretă, unde să se poată face uitată pentru totdeauna. Şi totuşi, la plecare îşi ascunsese sub cămaşă un pistol. Simţea ţeava armei ca o mângâiere răcoroasă între sâni.

Fireşte că afacerea a luat o întorsătură urâtă. Fusese pe punctul de a se face de râs (dacă nu s-a şi făcut!). Mai avea puţin şi putea să-şi piardă viaţa într-o capcană stupidă. Ca urmare, s-a întors cât a putut de repede la sânul cald al armatei.

Cursa funcţionase din nou, şi încă magistral!... De ce să nu recunoască, sloganele erau adevărate: în afara armatei nu exista salvare!

Sisteme planetare îndepărtate...

Universul avea mai multe porţi, dar majoritatea erau închise, ferecate cu lacăte. Oamenii nu mai aveau, acces pentru că îşi pierduseră credinţa în principiile simple, esenţiale.

Îşi amintea bine acea confruntare foarte dură pe Orbita Centaurului. Se întâmplase pe vremea când era încă nouă în serviciu, la bordul unei unităţi de recunoaştere. Avusese probleme de coabitare cu comandantul, o femeie cu, adevărat brutală şi bolnăvicios de geloasă pe autoritatea ei. Orbita Centaurului, contrar presupunerilor ce se se pot face datorită denumirii, era o planetă uriaşă, gravitând în jurul unei stele pierdute la hotarele Micului Nor al lui Magelan. Din motive tehnice, nava trebuise să aterizeze pe acea planetă civilizată.

Indigenii cărora le ceruseră ajutor şi asistenţă i-au primit politicos, dar distant. Ca urmare, chiar de la primele discuţii, comandantul a adoptat o atitudine ostilă şi un ton mai mult decât tăios. Cele patru zile — măsurate în timp galactic — pe care le-a petrecut în acea lume periculos de jilavă, nu au întârziat să se repercuteze asupra moralului echipajului şi, cu câteva ore înaintea plecării, a izbucnit chiar o adevărată dramă, o dramă a cărei eroină principală, chiar dacă a avut un rol pasiv a fost chiar ea, Abigael.

Comandantul, acea femeie brutală şi geloasă pe autoritatea ei, o luase cu sine într-unul din cartierele mizere ale capitalei, de pe Orbita Centaurului, în scopul, după cum pretinsese ea, să...

(Atenţiune, îl auzi tocmai în acel moment pe sergentul Mordom, atenţiune, locotenente, am ajuns. Suntem pe cale să ne înnămolim în iadul ăsta scârbos.) Într-adevăr, părăsiseră între timp autoşeniletele, ultimul meterez împotriva morţii albe, şi aşteptau înşiruiţi ca soldaţii la paradele militare sau ca revistele ce aşteaptă să fie împachetate! “E bine, îşi zise ea, poate că acum ai chef să-ţi ţii discursul, comandante! Ce mai aştepţi? Hai, dă-i drumul şi ţine o predică trupelor tale!” Singur vântul îi răspunse, însă, cu vocea lui vâjâită şi muşcătoare ca ordinele sâsâite în curtea unei cazărmi!

Ofiţeri, subofiţeri şi puşcaşi, toţi erau aliniaţi. Şi, culmea! printre rânduri îl zări şi pe guru Ch'tonjali, puiul acela de lele care îşi debita toată ziua bună ziua balivernele lui filosofice.

Autoşeniletele se aflau la adăpost în spatele unor dune imense de zăpadă. Erau bine ascunse vederii vreunui eventual agresor. Blestemaţii ăştia de lemi! Te poţi aştepta la ce-i mai rău din partea lor, spre exemplu, să se năpustească asupra ta, profitând de ceaţă şi de cel mai mic accident de teren! Atenţiune! (Sergentul-major Mordom se afla lângă Abigael întocmai ca un părinte protector sau ca un cavaler de demult.)

...dar ce pretindea ea? Amintirea i se înnegura... N-avea importanţă ce pretindea!... Mereu i se întâmpla să se găsească singură cu comandantul în zonele cele mai dosnice şi mai dubioase cu putinţă. În schimb, îşi amintea perfect un chip dur şi de temut, luminat din belşug de strălucirea razelor de lună, în timp ce ele înaintau în labirintul întunecos, sfâşiat din când în când de luminile nopţii.

Intraseră împreună într-o căsuţă ascunsă într-un soi de patio puturos unde fuseseră întâmpinate şi conduse de nişte făpturi târâtoare, cu uitătura chiorâşă, într-un fel de alcovuri, unde larve jerpelite pipau shandar. Abe încercase să se împotrivească, dar ochii comandantului o fixaseră ca două pumnale de sticlă.

— Ne aflăm departe de astronavă, îi spusese. Nimeni nu mai poate face nimic pentru tine. Aşa că cel mai bine ar fi să taci şi să-ţi fumezi pipa pentru că aşa e politicos să procedezi. În fond, şi mîine e

o zi...

Făpturile ameninţătoare se îndepărtaseră, dar le pândeau din umbră pe noile venite.

Abe şi comandantul luară loc într-unul din alcovuri, îşi băgară armele sub pernele soioase şi aşteptară să li se aducă pipe şi shandar.

Imediat după aceea, situaţia deveni cu adevărat confuză. Fumul se înălţă hipnotic; umbrele se îngroşau, devenind de o consistenţă aproape palpabilă. Ghici că lumina lămpilor s-a mărit asemeni flăcărilor iadului, devenind de o strălucire insuportabilă. Gemu şi vru să spună ceva, că era cazul să o şteargă din acel loc — probabil — să nu se lase prinse în joc (dar ce joc era?), să ajungă la astronavă şi... Comandantul începu s-o mângâie şi îşi strecură mâinile sub veşmintele ei militare. Încerca în zadar să se apere, căci drogul îi lichefiase muşchii şi-i dizolvase oasele.

Plutea în derivă şi, în cele din urmă aţipi. Timpul se preschimba într-un lung fluier de cristal a cărui cântare îi răsună aproape tânguitor în auz.

Mâinile acelei femei detestabile i se târau pe trup, o loveau, îi scoteau hainele una câte una. Când, în cele din urmă, avu vaga impresie că este goală, ieşi din propriu-i trup şi văzu cum femeia comandant, ghemuită deasupra ei şi încă îmbrăcată, vorbea unui grup de fumători băştinaşi care se strânseseră în faţa alcovului, urmărind scena cu ochii măriţi. Îi fu greu să priceapă ce anume le spunea, pentru că efectul shandarului fusese fulgerător. Abia mai târziu, în mod ciudat, cuvintele femeii căpătară o claritate tot atât de dureroasă ca şi delicata cântare cristalină a timpului.

— Ce mai aşteptaţi; o auzea lătrând. Din moment ce eu vă spun; luaţi-o şi gata; e a voastră.

La dracu! Nu aveţi de multe ori norocul să faceţi dragoste cu un ofiţer al Flotei Confederate! Haideţi!

În cele din urmă începu să-şi fluture (în aer) pistolul, ameninţându-i pe cei din încăpere şi ordonându-le să profite de trupul lui Abigael. S-au supus ordinelor acelei uniforme ce-i privea rânjind în timp ce ea privea de acolo de sus întreaga scenă, eliberată brusc de pudoarea cea mai elementară şi fără cea mai mică urmă de curiozitate. S-au apropiat de ea, unul după altul, să-i aducă hidoasele lor omagii. Din când în când, foarte vag, redevenea conştientă şi se întreba ce se întâmplă cu trupul său, dar nu erau decât clipe de repulsie, de uşoară durere şi chiar de nelinişte.

Ceva mai târziu, efectul drogului pierind, începuse să geamă şi să vomite sub privirile maliţioase ale comandantului.

— Ei, ce zici de această mică încercare a capacităţii de îndurerare? o întrebase torţionara.

După aceasta, viaţa la bordul astronavei devenise un adevărat

iad. Orele păreau a se scurge nu de două ci de trei ori mai încet.

Alte amintiri meschine îi veniră-n minte, explodând ca nişte bule fetide.

Brusc, fu trezită de vocea ameninţătoare a vântului de pe Ornella. În ciuda climatizării, tremura: frigul morţii o atinsese în treacăt ca un ectoplasm de ceaţă.

— Locotenente, spuse Naaidoos, va trebui să mergem. Le doresc tuturor curaj, pentru că vom avea nevoie de el.

Priveliştea era dezolantă. Nu puteau vedea drumul decât cu intermitenţe, atunci când vântul se potolea, uitând pentru o clipă să mai facă să danseze în înalturi spirale de zăpadă, sau când ceaţa era suflată de primele suflări ale uraganului. Cerul, mai tot timpul acoperit, având ici-colo spărturi alb, albastre de senin, tivea munţii de granit şi se cununa cu dunele de zăpadă.

— E ceva artificial în toată chestia asta, îşi zise Abigael. N-aş putea să-mi precizez gândul, fireşte..., dar, într-adevăr, acest peisaj are ceva ireal în el.

— Spune-mi, swami, ce crezi despre peisajul acesta... ce impresie îţi face?

Guru scăpă un fel de smiorcăială.

— În orice caz e mai bun decât să stau închis în avionul tău nenorocit, comandante! Peisajul acesta... ei bine... cum să-ţi spun... Îmi răvăşeşte gândurile.

— Ar fi groaznic, swami! Dacă îţi pierzi firul gândurilor, riscăm să ne găsească “nepregătiţi” la marea întâlnire cu *supercreierele*.

În noaptea de afară, orele care se năşteau chiar din negurile ei, treceau de două ori mai greu.

Cei care rămăseseră “la sol” nu-şi puteau da seama de consistenţa acelui întuneric, nu puteau înţelege ce înseamnă să navighezi astfel, mare parte din viaţă, între vântul cenuşiu al hiperspaţiului şi negurile plutitoare, ale veşniciei.

Abe cunoscuse stări groaznice de depresie şi ajunsese să îşi spună, de exemplu, că mare parte a vieţii noastre omeneşti se petrece în somn (sau în aşteptarea deşteptării), în timp ce viaţa celorlalţi, care nu dorm, se scurge mereu într-o nedefinită somnolenţă. Universul nostru e compus din negurile de afară, cenuşiul hiperspaţiului şi “ziua” artificială de pe astronavă, fireşte, în zonele ei nobile.

Timpul petrecut “la sol” — în escalele dintre două călătorii ce nu se mai termină, ne apasă. Am devenit incapabili să ne mai bucurăm cu adevărat de clipă, s-o ascundem într-un ungher tainic al duratei şi să o ocrotim cu gelozie, ca pe un lucru sfânt.

În acele momente, de depresii sufleteşti, ajungea să-şi dorească o confruntare dură pe un imens câmp de luptă al galaxiei, aşa ca-n videogramele de propagandă.

Iată-ne acum în ţinutul gheţurilor. Am ajuns, în sfârşit, la locul întâlnirii.

Începură să înainteze prin norul de zăpadă, cu certitudinea că vor ajunge curând la destinaţie: blockhausul aurit unde odihneau larvele unei culturi cu mult mai vechi decât cea a oamenilor. Autoşeniletele nu mai puteau înainta. Muntele, cu versanţii abrupţi şi cu faliile şi crevasele ascunse hoţeşte sub zăpadă, devenise un real pericol. Riscul unei prăvăliri în prăpăstiile fără fund se putea ivi la cea mai mică eroare de apreciere sau la prima mişcare greşită.

În mod ciudat, în timp ce înainta cu arma la umăr şi încovoiată, pentru a nu primi drept în obraz şfichiuirea vântului, îi veni în minte gândul că ar fi trebuit să se culce de mai multe ori cu comandantul. Experienţa ar fi fost cu siguranţă foarte bună şi, dacă s-ar fi străduit puţin ar fi reuşit chiar să se ataşeze cu adevărat de el. Însă, ar fi trebuit să fie total inconştientă ca să comită greşeala de a se ataşa de cineva în acest univers al cruzimii şi suferinţei.

Absalon ar fi dat oricât ca, în acel mormânt să pună mâna pe blestematul acela libidinos de Peşte care-i scăpa mereu printre degete ca un ţipar. Din păcate, Peştele se afla acum departe şi, mai mult ca sigur, se târa prin biroul său urzind noi şi grandioase comploturi împotriva lumii buimăcite a celor vii. “Când, în sfârşit, toţi Peştii şi toţi cei asemeni lor vor fi crăpat, abiaţ atunci popoarele îşi vor găsi liniştea” se gândi, însă fără prea multă convingere, ştiind că Peştii erau supuşii Octopuşilor şi că aceştia din urmă erau în serviciul secret al Calmarilor invizibili ce-şi aveau sălaşul la adâncimi de necrezut.

Ceaţa cenuşie era tot de nepătruns, dar vântul sufla mai slab. Îi puteau rezista, fireşte, chiar dacă, în ritmul acesta, efortul îi epuiză rapid. În ciuda faptului că îşi climatizaseră foarte bine combinezoanele, le era din ce în ce mai greu să respire.

(“Ce talmeş-balmeş!” mesajul mental semănă mai degrabă cu un geamăt. “Când vom ajunge oare să vedem muntele şi blockhausul aurit?”

— “Ai răbdare, swami, nu mai avem mult şi-n câteva clipe o să vezi muntele ridicându-se între noi şi vânt, ca un scut de piatră. Poţi să te bucuri, swami, întrucât ne apropiem de ţinta călătoriei. Vom ajunge chiar înaintea lemilor şi o să putem ocupa blockhausul aurit. O să organizăm o fortăreaţă de neînvins, o capcană în care-l vom prinde pe duşman asemeni unui roi de viespi...”

— “Eşti exasperant cu ironia ta, comandante. Ţi-o spun sincer, nu

ştiu ce va conţine raportul meu... raportul pe care îl voi preda autorităţilor când ne vom întoarce pe...”

— “Dacă ne vom mai întoarce vreodată...”)

Sergentului Thadeus nu-i venea să-şi creadă ochilor. Abia luase cunoştinţă de sosirea inamicului, că şi vedea prinzând viaţă sub privirile lui, vechea-i fantasmă războinică. Naveta lemilor era cu mult mai impunătoare decât cea confederată. De asemenea, părea şi mai bine dotată, deşi, se putea înşela de la această distanţă. Fără nici o îndoială, era însă cu mult mai mare. Aşa că sergentul ajunse la concluzia că nava transporta precis o întreagă cohortă de îngeri exterminatori.

Cu siguranţă, nu putea să creadă ce vedea.

Trecuseră atâţia ani de slujbă peste el, atâţia ani de urmăriri prin spaţiu, de fugă şi de încrucişări, înainte de a se afla, în sfârşit, faţă-n faţă cu duşmanul tradiţional.

ŞI ACUM IATĂ-I AICI. VOR DESCHIDE TAMBUCHIUL ŞI VOR IEŞI.

“Să parlamentez?”

Mai era, oare, timp de parlamentări sau trebuia să deschidă focul şi să declanşeze astfel ostilităţile? Şi cine să facă asta? Tocmai el...

IEŞEAU ÎN ORDINE, CA LA PARADĂ.

Erau îmbrăcaţi în combinezoane termice, la fel ca şi puşcaşii confederaţi. Poate, tocmai de aceea lăsau impresia că sunt mai voinici. Combinezoanele termice erau parcă “altfel”, ca şi cum ar fi fost îmbrăcate de creaturi monstruoase, hidos deformate.

Imediat, sergentul încercă să prindă legătura cu comandantul Naaidoos, dar acesta se afla deja pe drum către blockhausul aurit. Aşa că trebuia să ia singur o hotărâre... şi încă repede.

Oare să deschidă focul sau să încerce să mai câştige timp?

Siluetele războinice se apropiară de navetă. Ţineau armele la umăr şi, pentru moment, atitudinea lor nu exprima vreo intenţie agresivă.

Buzele sergentului Thadeus se uscaseră într-atât, încât avea impresia că-i vor pocni în zeci de crăpături dureroase. Se întrebă ce era mai bine să facă şi nu găsea nici o soluţie. Să deschidă focul şi să mături toată această pleavă sau...?

Nu, nu încă. Mai bine să aştepte. Nu e sigur că-i vom răpune. Poate că mai sunt mulţi în navetă...

Thadeus fu cuprins de febră. Vedea ca prin vis duşmanul ce se apropia.

— Ce n-aş da, declarase el într-o zi cu patos, să mă aflu faţă în faţă cu unul din “puii ăştia de lele”!

Şi-acum vedea că puii aceştia de lele erau atât de mulţi, că

formau o întreagă armată.

Ofiţerul care comanda trupele adverse ridică mâna şi, la acest semn, se opriră cu toţii, ca nişte marionete.

— Dumnezeule mare, sergente, strigă îngrozit unul de lângă el, ce naiba fac ăştia? Şi noi ce dracu mai aşteptăm?

Dar sergentul Thadeus clănţănea din dinţi, fascinat de spectacol. (“Iar m-a prins vreun microb, îşi zise. Asta pică foarte prost acum, trebuie s-o recunosc, foarte prost”)

— Sergent, ara primit un mesaj de pe *Patnaa* prin care ni se recomandă cea mai mare atenţie! Şi...

Imensa fereastră periscopică ce dădea spre pustiul de linişte, de ger şi de stânci acoperite de zăpada, semăna acum cu un ecran de cinema: Iemi aliniaţi în *no man's landul* bătut de vânturi (rafalele scurte erau adevărate adieri în comparaţie cu cele cărora le ţineau piept de câtva timp puşcaşii conduşi de comandantul Naaidoos, locotenentul Schellenbaum şi sergentul-major Mordom)... Îl puteau vedea fără probleme pe sergentul Helos B. Thadeus. Silueta i se contura pe marele ecran de sticlă, când albastru, când gălbui, în funcţie de reflexele luminii portocalii.

Masca ce părea să comande celorlaltor măşti, ridică din nou mâna: o mână care părea acum foarte aproape, foarte umană, o mână înmănuşată ce parcă sclipea şi... Poate sunt concilianţi, îşi zise sergentul Thadeus. Când îşi dădu seama că poate fi văzut de afară îşi schimbă instinctiv poziţia. Asemeni unei marionete, ridică la rândul lui mâna şi salută.

Ce tâmpit fusese să-i deteste pe Iemi. Erau nişte soldaţi ca oricare alţii. Se putea discuta cu ei, făcând abstracţie de preceptele războiului. La urma-urmei, nu era decât un joc: un joc milenar cu legi nestrămutate. Dar soldaţii care se luptau şi se omorau între ei nu se detestau, ştiind foarte bine că totul nu-i decât un joc aşa, ca oricare altul, ca şahul, de pildă sau ca damele şi sazchaoni. Erau cu toţii simpli soldaţi, membri ai unei extraordinare şi uriaşe bresle, ai unei megacorporaţii: cu siguranţă, se putea discuta cu ei!

Un mesaj sfredeli tăcerea ce coborâse peste postul de pilotaj. Dar sergentul Thadeus refuza în continuare să discute. Febra făcea să-i zvâcnească tâmplele, însă el se încăpăţâna să stea în poziţie de drepţi, în faţa ferestrei panoramice, salutând respectuos, milităreşte, pe ofiţerul străin.

— Sergent, e dezastru!

— Sergent Thadeus, trageţi! Trageţi în mulţime, nu mai staţi pe gânduri, trebuie să trageţi, nu vedeţi că...

Arma pe care soldatul, aşezat cu un genunchi la pământ, ca şi cum ar fi depus vreun jurământ, o îndreptase înspre fereastră, semăna de minune cu cele desenate în manualele militare de demult

(chiar de foarte mult şi numite bazooka. Ba, de la bătălie, zoo, ca răsuflarea morţii şi ka, de la catastrofă.

BAZOOKA, prin pură întâmplare omofonică, însemna într-unul din limbajele lemilor, *ascultă superiorul.*

Într-adevăr, sergentul Thadeus uitase că armata era şcoala iresponsabilităţii.

— Charoon! ordonă ofiţerul lem.

Degetul înmănuşat al soldatului se crispă pe trăgaciul lui B. O flacără înmuguri la gura ţevii, ca o limbă bifurcată de foc incendiar şi răsună în văzduh înainte de a exploda, ca un bulgăre de ecranul panoramic. Războiul nu este decât un simplu joc. Sub ochii lui întreaga lume prinse să vuiască. Simţea săgeţi pătrunzând-i în urechi până în adâncul creierilor.

Dar indiferent ce fel de joc era, vor fi câştigători şi învinşi.

Rafalele scurte de care profitaseră lemii pentru a-şi pune în aplicare planul erau o copilărie în comparaţie cu cele cărora le ţineau piept, de ceva vreme, puşcaşii echipei confederate.

Se năpusteau cu atâta brutalitate, încât mulţi dintre ei se împiedicaseră, îşi pierduseră echilibrul şi alunecaseră fără putinţă de scăpare pe panta acoperită de gheaţă lucitoare şi tare ca tabla.

Violenţa vântului al cărui ecou ascuţit reverbera în văile munţilor ca şi înverşunarea cu care concertau de parcă ar fi fost dirijate de o mână nevăzută, te făcea să crezi că există un suflet ar vântului întrupat într-un gigant cu neputinţă de învins.

Lui Absalon îi veniră în minte nişte imagini pe care le văzuse pe un videoplay cu mult timp înainte, despre civilizaţiile indiene dintr-o ţară de pe mitica planetă TERRA, o ţară ce se numea America. Acei oameni roşii erau profund legaţi de pământul care îi născuse şi îi cunoşteau vibraţiile cele mai adânci. Pe vremuri acest sentiment era numit “comuniune cu natura”.

Pentru ei orice lucru avea un nume. Cât despre forţelele naturii, în viziunea lor, acestea erau stăpânite de demoni. Demonul vântului purta numele de Kabibonocca. Acesta domnea peste Ţara Gheţurilor şi era sufletul, sau *manitu,* al Vântului de Nord.

Absalon ajunsese în faţa unei coaste stâncoase, acoperită de chiciură de un albastru scânteietor. O clipă îi fulgeră în minte gândul că, tot ce văzuse adineauri, cu ochii minţii era provocat de *manitu* al Vântului de Nord. Urletul lui ieşea dintr-o gură uriaşă şi rece cu colţi ca nişte săgeţi de gheaţă.

ABE! ABE! ABE! (Locotenente!)

O vedea alunecând pe toboganul îngheţat, printre peticele de brumă, ca nişte zdrenţe cenuşii aruncate de mâna grea a vântului.

Ea, însă, nu-l mai putea auzi. Era, cu adevărat, imposibil de comunicat în acel vacarm înspăimântător. Bărbaţii, luaţi şi ei de vânt,

reuşiseră, până la urmă, să-şi regăsească echilibrul şi stăteau acum lipiţi de stâncile lucii.

Kabibonocca! Dă-i pace! N-o mai chinui!

(“Ţi-ai pierdut minţile, comandante! Cine-i acest Kabibonocca pe care-l tot invoci?

— N-ai decât să crapi, ai auzit, să crăpi!”

— Comandante, te previn!...)

Aluneca, aluneca, fără putinţă de a se opri, pe pântecul de sticlă al muntelui. Arma o ţinea în continuare, strâns, în mâinile înmănuşate. Nu era încă momentul să se descotorosească de ea. Trebui să o păstreze chiar cu preţul vieţii, pentru că lemii puteau apărea dintr-o clipă într-alta, pregătiţi să tragă... şi...

Aluneca tot mai repede, mai repede, aproape vertiginos. Faţa îi era aproape lipită de sticla rece. Avea impresia că o uşoară transformare era pe cale să se producă în chiar alcătuirea muntelui. Aluneca pe o sticlă uriaşă, o suprafaţă perfect lucioasă, fără cea mai mică asperitate. Era peste poate să se oprească în vreun fel sau măcar să frâneze cât de puţin acea cădere ce-o purta înspre frigul morţii. Îşi simţea degetele din ce în ce mai amorţite. O durea muşcătura gerului care reuşise să se strecoare prin combinezonul termic.

— Ori visez, ori am febră şi delirez, se gândi Abigael.

Aluneca la nesfârşit pe o imensă sticlă aşezată oblic pe flancul muntelui, cel mai expus suflării vântului. Prin acea lamelă de o transparenţă incredibilă, vedea tot ce se petrecea în adâncurile planetei. Oare era cu putinţă să fie adevărat? Acea parte din ţinutul îngheţat era, în întregime, o uriaşă “creşă” de insecte! În abisurile acelea, stăteau nemişcate creaturi de un alb sclipitor. Îşi agitau doar aripile, asemeni avioanelor care urmează să-şi ia zborul spre soare şi care “îşi încălzesc” motoarele. Acele uriaşe himenoptere — al căror bâzâit era imposibil de auzit din cauza suprafeţei protectoare de gheaţă, dar care, cu siguranţă făcea să răsune măruntaiele muntelui blestemat — ridicară spre ea privirile albe.

— Cine sunteţi? Cine sunteţi voi? Întrebările îi ţâşneau de pe buze, imposibil de stăvilit, ca şi alunecarea spre moarte. La naiba, spuneţi odată, cine sunteţi, n-auziţi? VOI SUNTEŢI ADEVĂRAŢII STĂPÂNI AI ORNELLEI SAU CE? CÂINII LOR DE PAZĂ? ORI POATE SUNTEŢI NUMAI NIŞTE FANTASME NĂSCUTE DE FEBRĂ ...VÂNT ŞI CEAŢĂ?

Absalon pornise deja pe urmele tinerei femei: o vedea căzând, rostogolindu-se pe pantă şi pierzându-se printre ceţuri. Se anunţa o nouă furtună şi ar fi trebuit să se mişte repede dacă voia să-i vină într-adevăr în ajutor locotenentului Schellenbaum. În receptor nu-i mai

parveneau decât sunete confuze, ca un fel de bubuituri, întretăiate din când în când de ţiuituri ascuţite. Era cu neputinţă să restabilească contactul cu Abe.

Repeta fără oprire, aproape mecanic: “Ţine-te bine, ţine-te bine, draga mea, nu-ţi face probleme, vin după tine. Încearcă să te prinzi de ceva!”

Îşi pierdu, la rândul lui echilibrul şi porni la vale, într-un picior, ca un schior nepriceput, fluturându-şi mâinile în aer, într-un mod de-a dreptul caraghios. Din greşeală, apăsă pe trăgaciul paştii. O rază luminoasă nu întârzie să apară, pentru a se pierde, în secunda următoare, în cerul de plumb.

Total lipsit de eleganţă, comandantul Naaidoos căzu în fund şi ajunse la concluzia că, cel mai bine ar fi să se debaraseze de armă. Şi el, la rândul lui, începu să alunece pe panta lucie, rugându-se din răsputeri să nu dea în trecerea sa, peste vreo crăpătură. Nu putea să se apuce de nimic şi să frâneze astfel coborârea forţată ce-l conducea drept în infernul de frig. Privi în faţa lui, în jos şi constată că bietul ofiţer nu se mai vedea. Dispăruse sub cuşma de zăpadă.

Peste ea se lăsase noaptea albă, ca uşa unui cavou. Avea impresia că mai fusese cândva în mijlocul acestui peisaj halucinant... poate în coşmarele ei... său poate atunci când, în pustiul de sticlă, era hăituită de mâna aceea apucătoare din care se deschisese acea gură hulpavă. Mereu pe burtă, aluneca prin zăpada pufoasă, cu faţa aproape lipită de peretele transparent.

Uriaşele himenoptere învăluite în mister erau încă acolo, omniprezente, dar lăsau impresia că nu-i acordă nici o atenţie. Fără îndoială, aveau probleme mai importante şi îndatoriri ce le acaparau toată capacitatea de concentrare de care erau în stare acele vietăţi.

Deodată, sticla se ondulă, asemeni unui covor din fibre elastice şi Abigael fu înghiţită de acel *accident de teren.* Căderea o apropie şi mai mult de gângăniile care lucrau fără încetare sub gheţuri. Dar... sfinte Dumnezeule! nu erau câtuşi de puţin insecte şi cu atât mai puţin avioane strălucitoare pregătite să plece în vreo misiune de recunoaştere sau de distrugere. Erau...

Auzul îi fu înţepat de nişte sunete hârâite, aducând cu o voce omenească, însă incredibil de deformată: “Abe... dra... nu te... bine...” Glasul i se păru familiar: venea de undeva, din trecut, şi-i amintea de cineva, Absalon (ce prenume stupid!) Naaidoos (nici numele nu era mai breaz) comandantul unei nave stelare... *Patnaa.* “Abe, draga mea... ţine-te bine!” încercase să-i spună acea nălucă ce nu se arăta vederii.

Nu-i vorbea prin comunicator. Gândurile lui ajunseseră până la ea pe aripile vântului blestemat de pe Ornella!

Vântul blestemat de pe Ornella.

Buzele ei încercară să se mişte, schiţând, dureros de greu, câteva cuvinte:

— Atenţie, Absalon, atenţie: sticla... sticla...

Nu, nu erau insecte. Ce gângănii puteau atinge asemenea dimensiuni şi, mai ales cum puteau trăi în asemenea friguri ca nişte... iluzii! Asta era! Acum ştia că erau nişte iluzii! Cei care dormeau sub zidurile aurite ale blockhausului creau la nesfârşit imagini holografice, simulacre, fantasme şi... Îşi vânturau visurile de-a lungul contraforturilor muntelui, transformând peretele de zăpadă şi gheaţă în gigantice tobogane ale morţii.

Ar fi trebuit să fie cel puţin campioană la alpinism ca să poată urca înapoi acel zid alb.

Absalon! Nu mai putu să vorbească. Încercă să se concentreze din răsputeri asupra propriilor gânduri. Auzise de atâtea ori că e un medium bun. De mai multe ori, când era mică, nişte indivizi în cămăşi albe îi puseseră tot felul de întrebări şi trecuse o mulţime de teste. Concluzia fusese că era un medium bun, dar, în nici un caz un esper. N-ar fi putut fi de folos... mai târziu ...din punct de vedere militar într-un comando psy...

COMANDANTE! COMANDANTE! ABSALON! ABSALON!

Ce-ar fi fost să putem fi mereu împreună, chiar şi pe ascuns? Cred că ar fi fost mult mai bine cu tine decât cu alţii, bărbaţi, sau femei, care m-au crezut o...

Stop! Gata! Se afla lungită pe fundul unei crevase albe şi ţinea încă în mâna dreaptă arma laser. Zăpada se surpase sub ea şi o durere surdă o încerca în picior. Să fie rupt? Ar fi fost prea de tot: căderea fusese uşoară, frânată din când în când de câteva denivelări de teren, ca şi cum o prezenţă superioară ar fi vrut s-o aşeze, cu grijă, într-un mormânt gata pregătit, ce-o aştepta probabil de-o eternitate. Cu un efort peste puterile ei se întoarse pe o parte. În înalturi, domnea veşnicia, norii şi zăpada. Încet-încet, se ridică, târându-şi piciorul rănit ca pe un muribund, în care durerea săpă adânc. Reuşi, în cele din urmă, să dea ocol temniţei albe, trimiţând disperată apeluri telepatice sau vorbind cu greutate la comunicator. Era însă de parcă s-ar fi pierdut într-o cută nesonorizată din spaţiu-timp. Se afla într-un fel de cavou, în care se pregătea pentru metamorfoza finală.

Îşi zise că dacă scăpa cu viaţă, primul lucru pe care-l va face va fi să-i propună comandantului Naaidoos o seară de dragoste ca la carte. Şi, ca să poată rezista panicii ce punea stăpânire pe ea, începu să-şi imagineze o serie de scene erotice. Cu lux de amănunte obscene, Eros versus Thanatos.

Crăpăturile. Înfricoşătoare (care nu existau probabil decât în mintea ei) începură să apară, ca şi cum terenul s-ar fi surpat lent, ori s-ar fi fisurat sub efectul unor cutremure.

Comandante, eşti un ticălos dacă mă laşi să mor în gaura asta! Comandante, să nu mă laşi să crăp în văgăuna asta scârboasă!

Constatase că Naaidoos era un amant foarte atent, şi, mai ales, că săruta bine. Că-i plăcea să glumească la pat...

— Absalon, dacă mă scoţi de aici poţi face cu mine tot ce vrei şi când spun tot...

Scurte imagini, de o violenţă acerbă, îi fulgerară în creier ca o orbire.

Se aşeză frântă pe zăpadă şi privi albul orbitor al acelui loc care urma să-i fie, probabil, mormânt. Îşi zise că, la urma-urmei, situaţia nu era chiar aşa de neagră pe cât părea. La drept vorbind, aici se afla la adăpost; de dezastrul de afară. In mod sigur vor veni s-o caute. Nu se putea ca acel comandant atât de... nu se putea s-o lase să moară în văgăuna asta. Frigul nu-i pătrunsese prin combinezonul termoizolant, dar durerea din picior devenea tot mai ascuţită, dându-i fiori de foc, înţepând-o şi făcând-o să strângă din dinţi de durere.

Ca să se linişteasă puţin scotoci în buzunarul de la piept după o pastilă calmantă. Îşi ridică viziera căştii uşoare ca să înghită medicamentul. Frigul se strecură sub cască şi ea începu să sughiţe din cauza şocului. Temperatura de afară era, probabil, greu de suportat, chiar şi-n aceea văgăună aflată la adăpost de furia vântului.

O cuprinse o stare de bine care nu putea dura mult. Se lipi de zidul alb şi închise ochii, încercând cu frenezie să-şi imagineze tripletul Absalon Naaidoos, Ezena de Qaa şi Abigael Schellenbaum făcând dragoste. Dar imaginile îi scăpau de sub control. “O s-adorm, o să adorm” îşi zise ea ca prin vis. Îşi puse arma cu laser alături în zăpada îngheţată şi lansă un scurt, dar lasciv, apel telepatic, încercând să reia legătura cu comandantul, dar în zadar...

Visă că se afla într-nu cub uriaş de sticlă şi că, sub privirile avide a sute de spectatori ce le urmăreau zbaterea în focul plăcerii, făcea dragoste cu Absalon şi cu Ezena.

Vântul începu să bată din nou, cu ură parcă. Ar fi fost moarte curată să mai înainteze, să rişte o coborâre mai în adâncurile prăpastiei. Îşi dădea seama, abia acum, că expediţia nu fusese pregătită corespunzător. Echipamentele erau insuficiente şi nu tocmai adaptate condiţiilor ostile de pe această planetă, schimbărilor climaterice bruşte ce erau specifice zonei îngheţate. Absalon ajunse la concluzia că, dacă voia să-şi cruţe viaţa şi să-şi ducă misiunea a bun sfârşit, trebuia să se întoarcă imediat la oamenii săi. Câţiva puşcaşi făcuseră un lanţ de corzi ca să-i poată trage în sus. Se agăţă nebuneşte de o stâncă ieşită din zid pe care o simţise, ca printr-un miracol, la degete. Îi era greu, pentru că trebuia să ţină şi puşca-laser.

Gestul îi devenise aproape un automatism militar, o formă de respect a codului onoarei: “Noi suntem samuraii secolului!”

Încordându-se din tot trupul, pentru a rezista vântului, Absalon blestema lumea întreagă!

Nu-şi putea scoate din cap ideea că ŢINUTUL GHEŢURILOR, cu microclimatul acela de iad, era un spaţiu artificial, anume creat de fiinţele adormite în blockhausul aurit (cum oare se mai numeau? Ah, da, sarmonţii) ca să se apere de orice intrus. Şi ce era cu toate fantomele acelea de care se loviseră gândurile lui şi ale lui guru? Era o minciună că sarmonţii sufereau de singurătate... Sau, dacă era aşa, însemna că... Ei înşişi nu erau decât prizonierii unor creiere periculoase, conservate de ...cine dracu le putea păstra? Să fie vorba de o altă rasă dispărută, ale cărei duhuri bântuiau acum ţinutul gheţurilor?

Începu să-i vâjâie capul. Gânduri de nebunie i se învălmăşeau în minte. Era conştient că, dacă întorsătura pe care o luau evenimentele o cerea, trebuia să o abandoneze pe Abigael.

(“Comandante, sunt alături de tine. Mă auzi?”)

— “Da, te aud, swami blestemat, aud cum îmi croncăni în cap”.

— “Trebuie să te ţii, rezistă, rezistă... Din păcate nu mai poţi face nimic pentru locotenent, iar lemii nu vor întârzia să ne atace. Nu trebuie să pierdem un timp foarte preţios.”

— “Ticălosule! Ce altceva mai contează pentru tine în afara timpului tău preţios?«

Era inutil. Timpul trecea greu. Încercă să-şi pună ordine în gânduri şi să privească lucid situaţia. Visul din cubul de sticlă tocmai se sfârşise şi, la trezire, se simţise oarecum frustrată. Şi totuşi se linişti când constată că durerea din picior n-o mai chinuia. Se gândi că dacă-şi pune cât de cât ordine în gânduri ar putea rezista mai multe ore. Avea suficiente pastile ca să poată face faţă durerii, dar...

Trebuia să fie rezonabilă: dacă până-n acel moment comandantul nu ajunsese acolo şi nu era pe cale să se aplece deasupra lucarnei de gheaţă însemna că renunţase, poate pentru a respinge un atac inamic sau pur şi simplu pentru că şi-o fî dat seama că nu merită să rişte nici vieţile oamenilor săi şi nici' să compromită misiunea numai de dragul de a încerca să-l salveze pe locotenentul Abigael Schellenbaum. Asta-i situaţia şi nu e nimic de făcut. Suntem în război şi războiul nu cunoaşte mila. Aventura noastră pe Ornella este, fără îndoială o simplă peripeţie între multe altele ale acestui război, dar importanţa ei nu va putea fi pusă nicicând, la îndoială din moment ce...

Aţipi din nou, şi din nou începu să viseze în liniştea confuză a crevasei.

(Ce bine că m-au salvat: văd că mă aflu într-o infirmerie. Or să aibă grijă de mine. Ar fi putut însă să mă învelească cu ceva şi să mă îmbrace mai decent, nu să mă lase aşa... O să sun să chem pe cineva ca să mă îmbrace şi să pună o pătură pe mine). Întinse mâna înspre un buton ce licărea roşu. Zidurile erau de un alb fosforescent, nemilos. Închise ochii şi, aproape imediat, auzi lângă ea o voce: “Sunt aici, dragă Abigael. Aştept să-mi ceri orice doreşti!” Guru nu intrase pe uşă, nici nu ar fi putut de altfel: camera de spital n-avea nici uşă, nici fereastră, doar un simplu geam de protecţie prin care Ch'tonjali tocmai se strecura în camera albă. În mod straniu era complet gol, dacă nu se punea la socoteală tichia albă aşezată pe craniul lucios ca-n palmă. Căzu în picioare, la doi paşi de patul unde se odihnea pacienta.

— Nu mai e nici o speranţă, îi zise cu o voce foarte gravă. Răul e ascuns în tine şi e atât de vătămător încât, cu toată ştiinţa noastră nu i-am putut veni de hac.

O seringă foarte demodată înălţată ameninţător şi în vârf cu un ac lung şi scânteietor, din care se scurgeau mici picături dintr-un lichid siropos, se afla în locul unde ar fi trebuit să fie sexul lui guru.

— Biet copil, spuse swami, amărâta de tine... Va trebui să-ţi fac o injecţie.

Regulamentul suna clar la acest punct: Nici un ofiţer nu trebuie să cadă viu în mâinile duşmanului. Acum era profund convinsă că guru nu era decât un esper-spion.

Cu inima bătând repede, Abigael începu să deşurubeze cu limba dintele în care era ascunsă otrava.

Moartea îi părea acum uşoară şi binevenită ca o binecuvântare.

În cele din urmă reuşiră să-l tragă pe comandant din prăpastie. Odată văzut sus, acesta ordonă imediat să i se acorde acelaş ajutor, şi încă repede, tinerei femei. Însă oamenii plecară capetele, iar guru începu să vocifereze.

Femeia alunecase pe un teren mult prea periculos, unde vântul ar fi făcut practic imposibilă orice nouă încercare de a o salva.

Cu lacrimi în ochi, Absalon încercă să scruteze adâncurile prăpastiei, dar vântul răvăşise totul în jur, iar ceaţa lăptoasă invadase acea vale a morţii unde dispăruse Abigael. Acest peisaj îl trimitea cu gândul la abisuri fără de sfârşit.

— Da, înţeleg. Trebuie să ocupăm blockhausul aurit. Să profităm de puţinul avans pe care-l avem faţă de lemi.

— Comandante, începu guru, aş vrea să-ţi spun...

— Nu este nimic de spus, pricepi? NIMIC!

Porniră din nou la drum, luptând din greu împotriva vântului.

Deşi cineva ispăşea pentru ei, o femeie tânără şi frumoasă ce-i

fusese adusă ca o ofrandă, Kabibonocca nu părea încă să fie împăcat.
Ne vrea pe toţi, îi veni în minte un gând lui Naaidoos, ne vrea pe toţi până la ultimul.
Ridică privirile înspre blockhausul aurit ce zăcea acum printre peticele de nori şi zăpadă. Licărea de acolo, din alcovul lui de granit, ca un ultim refugiu al unei civilizaţii galactice.
Încercă să-şi mute gândul de la tânăra femeie, să uite cum o văzuse dispărând în gura uraganului, să uite ultimele-i apeluri disperate, ultimele ei S.O.S.-uri telepatice.
Regretă adânc că nu a încercat mai din timp să-i facă curte. Singura dată când făcuseră dragoste împreună îi părea acum ca un preludiu rămas fără continuare... o încărcare fără nici o noimă, fiindcă fusese unică.
Şi asta a fost totul?

Abigael Schellenbaum, locotenent la bordul distrugătorului *Patricia* muri repede şi fără chinuri.
Otrava furnizată de către Amiralitate era excelentă.

CAPITOLUL VII
Secretul sfinxului

“Marele pericol ce ne paşte atunci când
căutăm adevărul este că, adesea, sfârşim
prin a-l afla.”
William FAULKNER

LEMII se vedeau înaintând, siluete necunoscute venite aici ca să omoare. În privinţa aceasta semănau perfect cu confederaţii, care veniseră pe Ornella cu acelaşi scop.
Vântul se potoli; nu mai urlă şi nici nu mai gemu, de parcă Demonul ce sălăşluia în el făcuse o pauză ca să vadă ce va urma.
Deocamdată, confederaţii nu erau dezavantajaţi: atinseseră obiectivul — blockhausul sarmonţilor adormiţi. Câţiva puşcaşi încercară să-i vină de hac porţii mausoleului, în timp ce, restul, dispuşi în semicerc la adăpostul stâncilor, îngheţaţi şi plini de zăpadă, erau pregătiţi să respingă orice ofensivă a lemilor.
Absalon era nervos. Tensiunea devenise din ce în ce mai greu de suportat. Cu toţii erau conştienţi că dacă încărcăturile de explozibil nu-i veneau de hac uriaşului canat ce închidea casa sarmonţilor, oamenii ar fi fost luaţi ca din oală, aşa cum se găseau acum, cu

spatele la perete, fără cea mai mică posibilitate de a-şi duce la capăt misiunea. Soldaţii lui Lemura îi dominau numeric, iar aceasta se vedea de departe. Aşa că trebuiau să se adăpostească, pe cât posibil mai repede în blockhaus.

Acum swami nu mai era în apele lui. Din clipa-n care i-a zărit, primiră pe loc ordin să tragă. Armistiţiul se prelungea anormal de mult.

Un huruit surd făcu să se cutremure din nou pereţii muntelui. Ridicând privirile, Absalon văzu cum o bucată imensă de zăpadă se desprinsese şi începuse să alunece pe contraforturi, mai repede, tot mai repede, ca un uriaş animal alb înfuriat sau care tăcuse mîlc pentru a ţâşni apoi asupra prăzii.

Avalanşa! Înainta vertiginos spre ei. Huruitul ei asurzitor acoperea ultimele ecouri ale exploziei.

Soldaţii Imperiului lui Lemura se împrăştiară, căutând cu disperare un adăpost în faţa stâncilor mari, pline de gheaţă. Strigătele lor îngheţate se pierdeau în vacarmul făcut de vâjâitul vântului şi de moartea pustiitoare şi albă ce se apropia vertiginos.

Absalon zâmbi: în sfârşit, forţele naturii veniseră în ajutor oamenilor săi. Poarta sanctuarului se căscă sub puterea exploziei. O parte a faţadei fusese deteriorată, iar deschizătura produsă în zid de artificierii de pe *Patnaa* era suficient de mare ca să poată trece prin ea detaşamentele de puşcaşi.

Naaidoos pătrunse cu oamenii săi în casa celor adormiţi, iar guru, complet buimăcit, accepta orice fel de bruftuluială din partea sergentului Mordom, fără a schiţa nici cel mai mic gest de rezistenţă. Primii colţi ai avalanşei atinseseră zidurile blockhausului, încercuindu-l înainte de a-şi continua alunecarea aducătoare de moarte înspre soldaţii lemiţi. Ofiţerii acestora încercau în zadar să se opună panicii ce pusese stăpânire pe soldaţi, căci tot mai mulţi erau cei ce se ridicau şi părăseau adăposturile de stânci, încercând să-şi scape vieţiile.

Dându-şi seama că adversarii vor încerca să se retragă, sergentul Mordom ordonă:

— Nu-i lăsaţi să scape!

Absalon vru să protesteze, dar pricepu că evenimentele îl depăşiseră, că oamenii enervaţi se temeau să nu piardă acest avantaj de nesperat şi că nu-l vor mai asculta. Strânse din dinţi şi se uită fix la guru Ch'tonjali, de parcă acesta ar fi fost în stare să-i dezvăluie necunoscutele problemei.

Puşcaşii îşi îndreptară spre duşmani puştile-laser şi îi culcară la pământ pe toţi cei care încercau să scape grozăviei albe. În urma lor, avalanşa desăvârşi dezastrul, înmormântând în furia-i albă soldaţii lui Lemura.

Mult timp după aceea se auzi huruitul zăpezii ce cădea în abisurile cenuşii, amplificându-şi ecoul din stâncă în stâncă.

...Şi oamenii Confederaţiei îşi simţiră sufletele pătrunse de un fel de teamă superstiţioasă.

— Nu trebuia să fi făcut asta, spuse comandantul, sergentului. Ai întrecut orice măsură.

— Domnule, cu tot respectul, mă văd nevoit să vă atrag atenţia că n-am făcut decât să vă scot un spin din călcâi. Cu treaba asta am recâştigat terenul.

— Pentru Dumnezeu, Mordom, oricum ar fi murit.

— Regret că trebuie să v-o spun, dar nu cunoaşteţi mantele. O precauţie în plus nu e niciodată inutilă...

După ce negurile cenuşii se destrămară şi ultimele ecouri ale bubuiturilor din fundul văii amuţiră, confederaţii încercară să scruteze *no man's landul.* Absalon tresări, atent la faptul că, fără să vrea, gândul îl purta la ceva descărnat. Chiar şi pentru un proaspăt intrus ca el, era clar că aici totul fusese creat nu pentru fiinţe vii, ci pentru MORŢII VII.

Funcţionalitatea decorului era o abstracţiune. Dacă, din întâmplare ar fi fost obligat să facă un raport despre acele locuri, comandantul s-ar fi găsit în situaţia jenantă de a nu şti ce să scrie. Ar fi trebuit să-şi exprime impresiile, senzaţiile şi deducţiile şi să vorbească despre culori şi forme, ar fi însemnat să sfideze bunul simţ. În interiorul sanctuarului, fluctuaţiile luminii dădeau impresia unei mişcări permanente. Dar Naaidoos ar fi fost cu adevărat incapabil să spună dacă era vorba de un fenomen obişnuit în acea casă sau, pur şi simplu, de un fel de pulsaţii provocate de apariţia intruşilor, pulsaţii ce puteau foarte bine să fie semnale de alarmă.

Misiunea pe care i-o încredinţase Peştele îi apărea din ce în ce mai absurdă: tot ceea ce se petrecea pe acea planetă, în acel ţinut al frigurilor şi-n interiorul acelei case era însăşi imaginea diferenţei. Să comunice, da-da, să comunice cu Fiinţele Inteligente care se retrăseseră de bună voie în acea fortăreaţă era o încercare ridicolă şi sinucigaşă.

SINUCIGAŞA?

De ce-i venise gândul acesta tocmai acum? Guru! Nu, Ch'tonjali nu era dintre cei ce se lăsau învinşi uşor.

Ambiţia fărâ margini şi voinţa lui de a instaura pe o planetă privilegiată o conducere tiranică al cărei Stăpân şi Mare înţelept să fie chiar el. Toate convingerile lui erau mai puternice decât orice şi-l puneau la adăpost de slăbiciuni.

Fură nevoiţi să escaladeze un fel de plan înclinat lucios cu emanaţii turbionare. Chiar zgomotul paşilor săi semăna cu sunetul confuz al unor picături, incredibil de distanţate unele de altele.

Ei ajunseseră, dar frumoasa Abigael murise.
Era moartă şi îngropată în zăpadă şi-n frig.
Era, iar moartea ei n-a fost decât începutul!
(“Ai înnebunit, comandante? Nu ai voie să te gândeşti la acest lucru. Vom merge până la capăt.”)
Se rătăciră într-un labirint învăluit în polenul a o sută de mii de milioane de stele şi fură acoperiţi de acea pudră ca nişte albine împotmolite într-o ceară de dimensiuni galactice.
Frumoasa Abigael este moartă.
Deodată, tocmai în momentul când, în sfârşit, reuşiseră să iasă din acele galerii întortocheate, li se arătă în faţa ochilor chiar locotenentul. Le făcea semne, încercând să-i facă să priceapă că trebuie să se întoarcă.
Când comandantul încercă să se apropie de ea, năluca dispăru prin perete. La gura labirintului nu era nimeni. Totul era cât se poate de normal, dar, preţ de o clipă cât a durat, iluzia a fost perfectă.
Impresia de straniu îşi afla aici confirmarea: evoluau într-o lume paralelă, în care regulile comportamentului lor anterior păreau anulate şi trebuiau să se îndoiască de tot, să fie mereu la pândă.
— Ne aflăm în primejdie, comandante, o simt. Întregul meu sistem servos simte pericolul. Tu-l simţi, comandante?
— Da! Ne aflăm într-un loc primejdios. Pricepi ceva din ceea ce se întâmplă, swami?
— Din păcate, absolut nimic! Sunt în ceaţă la fel ca şi tine, comandante, ca şi tine... Totuşi trebuie să rezistăm amândoi şi să ne continuăm drumul, chiar dacă...
— Şi unde să ajungem? Nimic din ceea ce spui nu are sens!
O explozie izbucni, urmată de o scurgere de foc.
Lumina dănţuia în jurul lor, asemeni unei fiinţe vii şi, fără să vrea, ei ciuliră urechile, ca şi cum s-ar fi aşteptat să audă nişte voci de demult, care să-i conducă prin labirint.
— Visul tău se află în primejdie de moarte, swami. Nu m-ar mira foarte tare dacă ne-am întoarce cu coada între picioare de aici. Tu te vei întoarce la ciudăţeniile sectei tale şi eu...
— Te înşeli, comandante, orice s-ar întâmpla, numele meu va rămâne. Poate voi ajunge martir... cine poate şti.
Tot ciondănindu-se, ajunseră într-o sală foarte largă, în formă de pătrat. Pardoseala era dintr-un mozaic cu motive geometrice a căror simbolistică scăpa puterii de pricepere a celor doi vizitatori. Jocul nuanţelor stinse, alternând cu altele foarte luminoase de-a lungul întregii esplanade, aveau un efect odihnitor asupra spiritului. Cei doi rămaseră blocaţi în faţa acelei suprafeţe foşnitoare, asemeni unor vagabonzi care, la capătul unei îndelungate călătorii ajung la ţărmul unei mări cât zăreau cu ochii; nu era nici urmă de val, ci numai dale

cenuşii, închipuind figuri complexe şi bizare: un fel de caleidoscop uriaş al cărui mister minţile lor nu-l puteau pătrunde.

Comandantul îşi îndreptă carabina cu laser şi, aproape fără să gândească, poate ca să provoace, sau poate într-un acces de furie, începe s-o descarce în toate direcţiile... Şerpii de foc loviră zidurile, dispărură, zvârcolindu-se aiurea, prin lumea aceasta stranie, albă, îngheţată.

— Dacă avem noroc, au crăpat cu toţii, zise unul dintre soldaţi.

— Nu sunt deloc de invidiat, îşi dădu altul cu părerea.

Sergentul avusese dreptate; muntele era plin de neprevăzut, ca o femeie: ucidea pe unii şi cruţa pe alţii fără să aleagă.

După ce totul se linişti în jur, focuri se făcură văzute şi se auziră răpăituri de puşti din spatele piscurilor şi ale stâncilor îngheţate ca nişte pinteni înălţaţi din peisajul distrus.

Cei ce supravieţuiseră catastrofei îşi ţinuseră armele strâns în braţe, ca pe nişte talismane ce i-ar fi putut apăra de puterile întunecate ale morţii şi dezastrului. Cu o furie fără leac şi o ură înverşunată, se pregăteau acum pentru atacul decisiv în care nimeni nu cruţa pe nimeni. Aveau acum ordine precise, clare şi definitive. Nici un confederat nu trebuia să se mai întoarcă la bordul lui *Patnaa.*

Încercaseră să câştige timp, să-şi ascundă intenţiile faţă de adversari ca să-i poată prinde cum trebuie în cursă, dar timpul se ridicase brusc împotriva lor. Ezitările nu-şi mai aveau rostul acum şi nu mai era cazul să tergiverseze lucrurile.

— Comandante, spuse guru în momentul în care armele începură din nou să răpăie. Noi doi nu mai avem nici o clipă de pierdut. Trebuie să găsim ascunzătoarea celor adormiţi şi să-i scoatem din somnul lor cel lung. Să mergem!

Absalon ezită să-şi părăsească oamenii, deşi ştia că guru avea dreptate.

Timpul lor era măsurat şi trebuia să dea dovadă de luciditate militară. Urmându-l pe guru prin coridoarele casei celor adormiţi, Absalon îşi dădu seama pentru prima oară de ciudăţenia locului, de nebuneasca lor încrâncenare şi în furia sa neputincioasă apăsă din nou pe trăgaci. O rază sfîşie lumina. Valuri mângâietoare se insinuară înspre picioarele celor doi, valuri în culori cu neputinţă de descris, cum nu existau, fără îndoială, nicăieri în altă parte.

— Ce sens are, spuse guru, oricum nu putem rămâne AICI fără să facem nimic. Dar să tragem în lumina aceasta este un lucru fără sens. Cred că ar fi periculos dacă mai faci uz de arma aceea încă o dată. Rişti să dezlănţui nişte energii pe care nu le vei putea controla. Poftim! Ce ţi-am spus eu... priveşte!

De groază, strigătul lui guru îi împietri pe buze. Pentru a treia oară, Absalon ridică arma, în ciuda sfatului lui Ch'tonjali. Dar se abţinu

să tragă, rămânând aproape paralizat de ceea ce tocmai se derula sub ochii lor.

Nişte siluete înalte, argintii se desprinseră din stânca luminoasă, clătinându-se pe nişte picioare filiforme şi fragile de-ai fi zis că erau din sticlă.

Se apropiară în tăcere, clătinându-se mereu. Erau un fel de ectoplasme oarbe şi aproape translucide.

— Dacă tragi în... arătările acestea, bâlbâi guru, vei declanşa o reacţie în lanţ şi vom pieri cu toţii.

— Chiar aşa? Nu sunt decât două posibilităţi: ori aceste creaturi nu-s decât nişte iluzii născute din imaginaţia noastră, ori sunt aievea: forme de viaţă necunoscute şi...

O serie de explozii şi urlete îngrozitoare le întrerupse brusc firul: uitaseră cu total că bătălia de afară nu se sfârşise încă, iar cele două părţi se aflau încă faţă în faţă, angajate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Siluetele de argint părură a ezita, ca şi cum zgomotele care sfâşiaseră liniştea sanctuarului ar fi anunţat răsturnări iremediabile sau, în orice caz, erau atât de puternice încât le derutau.

— Hai să mergem!

Mâna lui guru apăsă greu braţul comandantului; în ciuda grosimii stratului izolant aplicat pe costum, simţi cum îl strângea ca un cleşte viu.

— Să mergem!

Buimăcit complet, neştiind bine dacă păşiseră peste pragul unei alte lumi sau dacă se aflau în continuare în dimensiunea materiei, Naaidoos se lăsă condus într-un nou labirint de coridoare pustii, invadate de o lumină morbidă.

— Comandante, eşti un Esper! Nu poţi renunţa acum, nu poţi refuza să joci până la capăt. Trebuie să te supui regulilor jocului ce se derulează în universul celor vii! Iar cei vii nu pot tolera ca *morţii vii* de pe această planetă să-i sfideze într-atât, încât să păstreze sub tăcerea somnului cunoştinţele lor şi laurii triumfului.

— TACI, GURU, TACI!

Vietăţile de argint dănţuiau minunat pe picioarele lor subţiri şi strălucitoare. Aşa cum se mişcau pe picioarele lor de mercur semănau cu nişte gângănii.

Arătările nu erau decât nişte filamente lungi ce se târau ca prin vis înspre cei doi. Guru îşi strecură mâna sub braţul lui Naaidoos, atât ca să-l susţină, cât şi pentru a-l împiedica să mai folosească arma.

— Nimic nu contează mai mult decât puterea gândului... murmură el. Riscăm să pierdem contactul, comandante... Atenţie la tine...

Vorbele lui se pierdură în tenebrele argintate, scurgându-se în depărtări.

Cu un gest rirutal, Absalon, îşi degajă braţul şi culca la pământ vietăţile de mercur.

— Mă scoţi din sărite, guru, şi asta de mult timp... din prima zi!

FFRRRRUIITTT... Scânteia de foc se strecură pe ţeava armei, lovind în plin creaturile acelea strălucitoare şi făcându-le să se umfle şi să se întoarcă de parcă ar fi fost sub efectul unei presiuni de nesuportat.

— Aaaaaaaaah!

Strigătul lui Ch'tonjali se răsuci în urechile lui Naaidoos, încolăcindu-se asemeni unei năpârci de foc în creierul său.

— Pentru Dumnezeu, sper că n-ai să faci acum o criză de nervi, îşi ieşi din fire comandantul.

O ciudată reacţie în lanţ era pe cale să se producă sub ochii lor. Ca şi cum faptul că trăsese în acele vietăţi de mercur ar fi eliberat puteri demonice şi gini cruzi, aflaţi prizonieri într-un ulcior al cărui capac a fost deodată ridicat de o mână nelegiuită. O furtună de culori începu să se zbată în adâncurile scânteietoare. Amândoi fură aruncaţi la pământ, asemeni unor păpuşi de paie, cu gândurile atât de răvăşite că nu mai puteau găsi nici un punct de sprijin în acel pustiu ostil. Vijelia trecu peste capetele lor, ca o undă de lumină pâlpâitoare. Trebuia să lupte din greu ca să nu fie măturaţi şi duşi pe aripile ei. După ce îşi reveniră, în sfârşit, priviră prudenţi în jur şi constatară că nălucile filiforme dispăruseră.

— Şi ţi-am spus, comandante, ţi-am spus să nu faci asta, dar, aşa obtuz cum eşti...

— Mai taci odată, swami! Avem altceva mai bun de făcut decât să ne lamentăm din cauza a ceea ce a fost. Şi, la urma-urmei, dacă tot va trebui să crăpăm aici, măcar să o facem frumos!

— Ai compromis şi aşa suficient misiunea noastră...

Traversarea acelei mari încăperi din mozaic, apăsătoare şi tăcută, le-a luat mult timp. Avansau cu grijă, atenţi la fiecare pas de teamă să nu izbucnească vreo nouă furtună.

— Se joacă mereu cu noi, spuse Ch'tonjali. Sarmonţii ne observă fiecare mişcare.

— Eu credeam că dorm cu toţii, duşi. Probabil, ca toate fenomenele pe care le-am observat, nu erau decât năluciri născute din nelinişte şi singurătate.

La capătul uriaşei săli pavate cu dale se afla un zid înalt şi strălucitor. Sclipirea locurilor îl ascunsese vederii lor în momentele în care fuseseră asaltaţi de creaturile de mercur. Merseră mult timp, aproape o jumătate de kilometru, pe lângă acel zid ce părea făcut dintr-un fel de cauciuc. Apoi, aceeaşi nelinişte îi acapararără nemiloasă, torturaţi de gândul că era posibil să fi căzut prizonieri într-o cursă galactică.

Timpul îi învăluise în pelerina-i de ceţuri şi ajunseră să renunţe la

speranţa de a mai ieşi vreodată de acolo; rămaseră nemişcaţi, căci văzură căscându-se în zidul cu reflexe opaline un coridor ca o gaură neagră.

Se aflau acolo, în sala de dedesubt.

SARMONŢII ADORMIŢI, SUPRAVIEŢUITORII UNEI CIVILIZAŢII CARE DIN MOTIVE NECUNOSCUTE ŞI DE NEÎNŢELES PENTRU CONFEDERAŢIE REFUZASERĂ CONTACTELE CU ALTE LUMI, SE RETRĂSESERĂ DE PE SCENA VIEŢII ÎN VÂRFUL PICIOARELOR.

Siluete confuze, dar cu contururi indiscutabil umanoide, stăteau întinse în numeroase recipiente cu lichid refrigerator. Dumnezeu ştie de când pluteau aşa pe oceanul visurilor de moarte. Oare speraseră să fie treziţi vreodată din acest somn nesfârşit? Oare n-ar fi fost mai raţional ca, odată ajunşi la sfârşitul timpului lor, aceşti stăpâni ai ţinuturilor îngheţate să se sinucidă..., să-şi piardă urma pur şi simplu în marele haos iniţial din care a apărut viaţa?

Poate că — auzise demult, pe când se apropiau de Ornella, la bordul vasului — poate că aceste fiinţe ciudate, SARMONŢII, aşteptau ca, la capătul somnului lor de coşmar să apară un suflet bun care să-i trezească, pentru a le da o nouă şansă să ia totul de la capăt... altfel...

Aplecat peste o balustradă aurită Absalon îşi adînci privirile în acel gol fantastic în care — singura stăpână! — era o tăcere de moarte. Nu putea crede că Sarmonţii cei adormiţi (de bună voie) îi aşteptau pe confederaţi (sau pe lemi) să-i elibereze. Dacă două armate se luptau de atâta timp, cu atâta cruzime, sau, dacă în cursul unei păci aparente se spionează mereu, orice lovitură este permisă. Orice, de la ciomag la laser, de la bombele seismice la fascicole de ultrasunete, orice este bun ca armă. Orice este bun în măsura în care îl poţi face pe adversar să-şi lase penele...

În nici un caz Absalon nu putea crede că Sarmonţii îşi făcuseră vreo iluzie asupra destinului ce-i aştepta.

Cît despre guru, acesta tremura din toate încheieturile.

— Am ajuns, comandante Naaidoos, ÎN SFÂRŞIT AM AJUNS!

— Observ, spuse Absalon, am ajuns. Dar acest lucru nu schimbă cu nimic situaţia.

Se simţea ridicol în măreţia acelui mausoleu, asemeni unui vampir sau unei creaturi monstruoase ce scotoceşte cu lăcomie mormintele la fel de vechi ca şi păcatul.

— Vino! (De câte ori a pronunţat guru cuvântul acesta: vino! De parcă ei doi s-ar fi preschimbat între timp în cele două jumătăţi ale unei portocale sau în cele două emisfere ale unei lumi misterioase ori, (ceea ce era mai rău), în cei doi poli ai unui encefal grotesc, în care creştea în pace hidoasa tumoare a urii. Sunt un om paşnic, declamase

guru sus şi tare, dar acest “om paşnic” discutase de pe picior de egalitate cu militarii. Vino! Trebuie să realizăm simbioza mentală definitivă pentru a-i putea trezi pe Sarmonţi! TU şi cu MINE!

Coborâră pe un plan înclinat, îşi dădură apoi drumul pe un tobogan din metal moale şi simţiră cum trupurile lor se afundă în adîncurile misterioase ale casei morţilor adormiţi.

AM AJUNS ÎN SFÂRŞIT, îşi zicea guru în sinea lui. AM FOST MAI RAPIZI DECÂT DUŞMANII NOŞTRI ŞI-ACUM PUTEM GUSTA VICTORIA SPIRITULUI ASUPRA MATERIEI, A MARII ARMONII ASUPRA BARBARIEI AMARNICE. SĂ NE UNIM ENERGIILE SPIRITELOR NOASTRE!

Absalon înainta pe un fel de palier ce se afla între recipientele cu lichid refrigerator şi se aplecă asupra unuia din ele ca să vadă mai bine fiinţa ce plutea în acel gel, în acel neant, în acea mare de argint. (“Imbecilule! De ce ţii cu orice preţ să te întorci viu?”)

În afara unor contururi confuze, ce sugerau un corp umanoid, dar nu omenesc cu adevărat, nu văzu absolut nimic. Se prinse cu o mână de marginea acelui vas şi se înclină şi mai mult, atât de mult că mai avea puţin şi obrazul ar fi atins suprafaţa modestului lac de heliu. Avu impresia că vede nişte orbite lipsite de globii oculari şi o gură descărnată, cu zâmbetul conservat. Dar asta nu putea fi... sau... totuşi? Suprafaţa argintată se încreţi aproape imperceptibil, de parcă o boare ar fi trecut pe deasupra ei. MA VEDE: DA, ÎI SIMT RĂSUFLAREA.

MĂ PÂNDEŞTE CA PRINTR-O OGLINDĂ, O HIDOASĂ OGLINDĂ CU DOUĂ FEŢE

Mergea printre recipientele în care supravieţuiau cei adormiţi, de parcă s-ar fi plimbat prin naosul unei catedrale.

Se aştepta chiar să audă cântece, cum numai în locurile uitate de vreme se mai pot auzi. Şi totuşi liniştea, liniştea de o greutate aproape minerală nu fu întreruptă.

O mână îl atinse, iar el încremeni. Gânduri reci i se înfipseră ca pemnale în creier şi capitulă:

— “SUNT AICI, GURU, SUNT AICI, NU-ŢI FACE PROBLEME!”

Energiile lor mentale se confundară, se contopiră, într-un tot de nedistrus.

Patnaa plutea pe orbita planetei. Nu exista nici o posibilitate să comunice cu solul. La fel, contactele cu naveta şi cu vehiculele de intervenţie erau întrerupte.

Încotro te întorceai, întuneric şi ceţuri.

— Şi vasul Iemilor? întrebă Gueorguevitch. Ne vor culege aşa... cum ai culege nişte fructe?

Inginerul Brasow plecă încet capul.

Patnaa era deja o navă fantomă, ca atâtea alte mii şi milioane, plutind în labirintul spaţio-timpului. O navă ca toate celelalte, acoperită de gloria inutilă a morţii, de meandrele vidului şi de alge în sargasele galaxiei.

— Nu ştiu ce să facem, spuse locotenentul. Cred că ar trebui să le trimitem ajutoare...

...Dacă le-am trimite ce ne-a mai rămas ca armament şi dacă am acţiona rapid, poate...

Inginerul se opri. Se simţea obosit, îmbătrânit. Gândul îi zbura la misterul ce învăluise plecarea lui *Patnaa:* toate întrevederile secrete, toate mesajele codificate, toate artificiile de limbaj au fost absolut inutile.

Vacarm şi groază ca în infern.

Explozii înlănţuindu-se: noaptea scânteietoare se umplu deodată de lumini şi de sunete confuze.

Comandantul zbura la o înălţime de neimaginat. Spiritul lui pluteşte alături de acela al lui guru. Par a vorbi şi se înalţă, se înalţă fulgerător. *Vorbele-gânduri* ce le schimbă între ei se disipează asemeni strigătelor în eter.

De unde se aflau, puteau vedea recipientele de heliu şi siluetele de nedescris ce bântuie blockhausul aurit. Un uriaş, un gin înfricoşător apăruse pe palier şi cerceta cu privirea catedrala funambulescă. Cu braţul drept învârtea o sabie ce arunca reflexe albăstrui. Nimeni nu ar fi putut scăpa vârtejului lucitor.

Din nou — vacarm şi groază ca la sfârşitul lumii. Şi explozii ce se ţin lanţ. Soldaţii lui Lemura reuşiseră să-i înfrângă pe cei care apărau poarta. Pătrunseseră în tabernacol, nebuni de furie. Ordinele primite erau clare şi concise: Nici un confederat nu trebuie să se întoarcă pe *Patnaa.* Chiar dacă avalanşa stabilise un echilibru între forţele beligerante, confederaţii se retrăgeau acum, trăgând în urmă, ca într-o luptă de stradă, pe o planetă rebelă. Urletele luptătorilor se pierdeau în atmosfera vătoasă a mausoleului.

Cei căzuţi îşi dădeau imediat suflarea, în acea casă a morţilor. Impresia care persista era că piereau de moarte dublă. Ochii lor obosiţi se căscau asupra unor privelişti de coşmar.

În coridoarele acelea ale groazei, lupta se întrerupsese brusc. Combatanţii înţepeniseră în poziţii incoerente, de o fantezie barocă, dând iluzia unui spectacol chinezesc de umbre. De o parte şi de alta, gradaţii încercau să reînvie curajul şi setea de luptă a subordonaţilor, dar în zadar: oameni şi lemi rămaseră ca paralizaţi. Schimbul de focuri fu întreput. Timpul s-a oprit.

Confederaţii şi lemii rămaseră pe poziţii, cu armele pregătite,

aşteptând să se întâmple ceva care, în ciuda groazei lor, avea să se petreacă în mod fatal. Cu ochii bulbucaţi se iscodeau reciproc, pândind în acelaşi timp ceea ce simţeau că se pregătea în acea linişte îngrozitoare. Ar fi putut jura că gheare lungi şi livide zgâriau îndelung o mătase grea. Pacea care se lăsase peste vacarmul şi nebunia de adineauri era cu mult mai epuizantă.

Sergentul major Mordom îşi înghiţea saliva fără să se poată stăpâni. Avea impresia că, dacă nu va fi pe fază, limba i se va încolăci în gură şi se va sufoca. Temeri vechi, de mult uitate, jucau în jurul lui într-o horă ameţitoare.

Exact în bătaia puştii lui se afla chipul (spuse chip, gândindu-se la un lem, fapt care nu era numai ieşit din comun, ci şi împotriva regulamentului, deoarece numai oamenii puteau avea într-adevăr un chip) unui ofiţer duşman. ("N-ai decât să apeşi pe trăgaci, dragă Mordom, şi îl aranjezi cu o lovitură de maestru. Vei face ca sorţii să cadă de partea noastră şi ne vom întoarce acasă cu vântul stelar fn pupa! Muzica o să cânte, victoria îşi va flutura aripile-i uriaşe şi va ploua cu decoraţii şi cu citări!").

Ofiţerul lem (era chiar cel care conducea toată operaţiunea) n-avea cum să-i scape: trebuia doar să strângă puţin primele două falange ale indexului şi... Dar e stupid! Sergentul Mordom (un soldat de elită) simţi cum toţi muşchii, dar absolut toţi, i se destind. Bine că nu se întâmpla la fel şi cu sfincterele, dacă nu cumva... Şi nu-l ucise pe ofiţerul lem. Văzu cum trece pe lângă el şansa retragerii din armată, înconjurat de laurii gloriei obţinute în război, fără să încrunte din sprâncene şi fără să-şi spună în sinea lui că e un tâmpit ca să scape o astfel de ocazie.

Stătea şi asculta învăluit de liniştea dezgustătoare din casa morţilor. Dar ce-i asta? Chiar el a gândit aceste cuvinte? LINIŞTEA DIN CASA MORŢILOR?

Absalon îşi dădu deodată seama cât de aberantă îi era misiunea. O simţea răspândindu-i-se în mii de picături sângerii, până în adâncurile spiritului său şi pătându-i cu o rugină nimicitoare meandrele creierului.

Îşi concentră întreaga capacitate telepatică pe lungimea de undă a spiritului lui guru.

("Opreşte-te, n-avem dreptul să facem asta!"

— "Ai chef de glumă, comandante, după cum văd. Doar nu am bătut atâta drum ca să lăsăm totul baltă. Tocmai acum! Eşti un trădător, comandante, îi trădezi pe ai tăi, întreaga umanitate..."

— "Ch'tonjali, te conjur, trebuie să încetăm!"

— "Să găsim dispozitivul... să întrerupem... să încerc... să mă

infiltrez în... şi...”

— Dar ceea ce încercăm e un adevărat genocid, nu înţelegi? Uite acolo...”)

Legătura s-a întrerupt. Ceaţa. Guru oprise orice posibilitate de a-i pătrunde gândurile. Aflat în picioare pe palierul lung, unde erau adăpostite recipientele pentru supravieţuire, îl fixă pe Naaidoos cu priviri pline de ură. Îşi ridicase viziera căştii şi nici un alt reflex nu mai stătea în calea enigmaticei lumini care scălda nişa în care se aflau sarmonţii. Comandantul îi distingea perfect ochii în spatele ochelarilor. Încet-încet, ca şi cum ar fi primit un ordin auzit doar de el, de la gândurile vechi ce populau mausoleul, Absalon ridică arma şi se pregăti să tragă.

— Cine ţi-a zis, hai, spune, că aşteaptă să fie treziţi? Pentru ce vrei să faci acest lucru? Vrei să le dăm putere, glorie sau poate... şansa de a lupta? Ce nevoie au ei de toate tâmpeniile astea, pentru care nouă ni se ordonă să ne batem şi, la nevoie să murim?

Guru nu răspunse, dar o luă la goană pe paliere, ţipând asemeni unui purcel de lapte care simte că i-a venit ceasul.

(“Opreşte-te odată, swami blestemat! Să nu încerci să faci ceva. Bomba mentală, pentru care am făcut atâta drum să o dezgropăm din morţi, va rămâne acolo unde este. Şi, dacă încerci să-i scoţi din visele lor, sărman nebun ce eşti, află că te voi crăpa în două!”)

Un huruit sinistru se auzea în întreg mausoleul, de parcă ar fi fost aşezat în epicentrul unei puternice activităţi telurice, dar Absalon ştia că niciodată (sau aproape niciodată) nu fuseseră cutremure de pământ în acea regiune.

“Sunt paznicii morţilor-vii”, îşi zise, “acele năluci pe care gândurile noastre le-au întâlnit acum câteva ore... Trebuie să ieşim de aici numaidecât! Lemii pot să facă ce-or vrea... În orice caz, bătălia e pierdulă... atât pentru ei cât şi pentru noi!”

(“Sunt nedemne gândurile astea, absolut nedemne!”)? Guru tocmai îşi deschisese porţile spiritului, dar tot ceea ce trecea erau numai torente confuze, frânturi dezordonate de gânduri, o adevărată cataractă de resturi mentale: “Am înţeles, comandante, eşti un trădător, un om de nimic, un defetist. Din primul moment când am păşit la bordul lui *Patnaa* mi-am dat seama de aceasta. Dar n-ai să mă împiedici să-mi duc misiunea la bun sfârşit. Ai auzit: MISIUNEA MEA! Este ceva sfânt, mai presus de războaiele voastre respingătoare şi de calculele voastre mărginite! Trebuie să mă ajuţi, pricepi? Trebuie să ne unim forţele spiritelor noastre, să le îndreptăm spre aceste creaturi care au descoperit secretele sacre ale vieţii şi ale morţii şi ale căror gânduri sunt în stare de orice în momentul când...”

Din nou o sabie mentală taie firul monologului telepatic. Şi guru Ch'tonjali începu să se clatine de parcă cineva l-ar fi lovit cu o baghetă

în scobitura genunchiului.
Ochii i se căscară nemăsurat şi globii se rostogoliră în orbite, înainte de a-i ieşi din cap cu o repeziciune înfiorătoare. Firişoare de sânge ţâşniră din buzele lui swami. Spectacolul era cumplit. Din cauza căştii nu puteau fi văzute în întregime toate chinurile la care era supus chipul nenorocitului, dar simplul fapt de a fi obligat să le ghiceşti făcea metamorfoza cu atât mai grozavă.
Spectacolul era odios şi fascinant în acelaşi timp, iar metamorfoza de nestăvilit.
La rândul ei, casca păru că se deformează parcă dintr-o singură lovitură, luând înfăţişarea unui cap de hidrocefal, a cărui vedere era insuportabilă. O ultimă avalanşă de gânduri se revarsă în sala celor adormiţi:
“Dumnezeu... ajută... orib... stăpâne...”
Şi capul lui guru Ch'tonjali explodă, dezintegrându-se într-o mulţime de bucăţele, care fură proiectate în toate direcţiile, la o distanţă cu neputinţă de apreciat.
Naaidoos, cu arma încă îndreptată spre swami, scoase un urlet de groază, care nu avu însă nici cel mai mic ecou în palierul bântuit de năluci: sub ochii lui, trupul decapitat al lui Ch'tonjali se gârbovi tot mai mult, de parcă o greutate invizibilă îl apăsa pe umeri.
Absalon se dădu doi paşi înapoi şi, fără să vrea, lovi cu spatele unul din vasele în care pluteau corpurile sarmonţilor. Se întoarse şi privirea îi căzu pe recipientul scânteietor. O clipă avu impresia că oglinda a plesnit şi că vede printre crăpături chipul acela necunoscut. Încet-încet, un zâmbet batjocoritor se întinse pe acea faţă. O luă la goană, hohotind de plâns.
Timpul îl strângea între ghearele lui şi se hârjonea cu el aşa cum se joacă o pisică cu un şoricel blindat, înarmat până în dinţi şi cu vizieră, şi totuşi, vulnerabil. Când, în cele din urmă, ajunse între ai săi, lupta se sfârşise. Lemii şi confederaţii îşi pansau rănile evitând să se privească în faţă.
Ofiţerul îi ceru lui Naaidoos să vorbească.
Era un tip solemn ce părea că nu acceptă noul curs al evenimentelor ca inima uşoară. Nu semăna deloc cu ofiţerul pe care Absalon îl întâlnise odinioară pe Serapion. Individul acesta foarte voinic trebuie să fi avut păreri destul de rigide privitoare la arta militară şi o conştiinţă de castă de adevărat samurai al spaţiului.
— După câte mi se pare... spuse el, încercând sâ pară cât mai detaşat, am pierdut... atât noi..., cât şi voi... I-aţi văzut pe... pe...?
Naaidoos confirmă din cap.
— I-am văzut. Iar cel care mă însoţea, este acum mort. Ei l-au ucis. Aş prefera să uit acest lucru...
— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, ne vom retrage trupele... şi sper

că veţi proceda la fel.

— Trupele... E un mod de a spune. Nu mi-a mai rămas cine ştie ce din ele...

— Chiar mai puţin, mărturisi ofiţerul Iem. V-am distrus naveta şi i-am ucis pe cei aflaţi în ea...

Degetele lui Naidoos se crispară pe armă, dar nu făcu decât să dea din cap şi să debiteze cea mai simplă dintre banalităţi.

E război şi... la război ca la război...

Ofiţerul Iem îi aruncă o privire dezaprobatoare:

— Sper că puteţi ajunge la navă... fără ajutorul nostru...

— Desigur, răspunse sec Absalon, cu condiţia să ne mai fi lăsat ceva din autoşenilete şi să nu ne fi distrus complet echipamentele de pe navetă.

Ofiţerul Iem tuşi în spatele măştii sale şi sunetele confuze şi răguşite care au răzbătut răsunară bizar în urechile lui Naaidoos.

— Autoşeniletele sunt intacte, dar n-aş putea să garantez pentru instalaţii, în ceea ce a mai rămas din navetă... Singur aţi spus-o, domnule, la război ca la război. Dacă am înţeles eu bine, nu mai puteţi stabili nici o legătură cu nava fără ajutorul nostru?

Comandantul confederat avu o tresărire. Se pare că în această afacere, îi trecu prin minte, da, chiar şi în această afacere sfârşită în coadă de peşte, trebuie să fie un învins. *Unul care să vrea să negocieze!* Ridică din umeri:

— Vom avea nevoie de zile şi nopţi de muncă...

Se întrerupse şi, în cele din urmă, recunoscu...

— Domnule, avem nevoie de ajutorul vostru...

— Puteţi conta pe mine...

Acestea fiind spuse, ofiţerul Iem salută şi se prezentă. Deşi surprins, Absalon făcu la fel. Şi, în timp ce stătea astfel, în poziţie de salut în casa morţilor vii, un gând sfâşietor de trist îi zbură la locotenentul Abigael Schellenbaum care zăcea undeva, în vreo crăpătură, între gheţurile acestei lumi ostile.

“Ar trebui să o căutam înainte de a pleca de aici. Poate că a aşteptat... Poate n-a luat otrava...”

Ofiţerul Iem îi întoarse spatele lui Naaidoos şi se duse la ai săi.

...Şi tăcerea de moarte învălui din nou casa sarmonţilor...

EPILOG

Fosfene (O altă lumină)

“Priveliştea aceasta îmi răvăşeşte orice gând.”
Franz KAFKA

ÎN MARILE ORAŞE ale Confederaţiei, pe Hylas-Bellerophon-de-Tyade, Gouge D'Aquitaine, pe Adler de Fomalhaut, pe Olte de Lauw, Minion de Cassandre, Sftark de Vanessa şi pe Esperance de Yalmar, în laboratoarele dreptei-cugetări, specialiştii încercau să afle care erau lacunele raţionamentului lor, aparent de o logică fără greş.

Rătăceau, asemeni unor suflete ce-şi ispăşesc păcatele, de-a lungul coridoarelor Releului Informatic, o construcţie stranie, fără o formă anume, care, dacă te uitai la ea, îţi făcea fie impresia unei piramide, fie a unui trunchi de con, fie chiar a unei sfere gigantice aşezată pe nişte mari trepiede scânteietoare.

Oraşele confederate erau iarăşi cotropite de o nelinişte puternică, mai mistuitoare parcă decât în alte daţi. O dată în plus, porumbeii păcii erau văzuţi stingându-se din viaţă, pretutindeni, în timp ce, în înaltul incandescent, vulturii feroce vânau nestingheriţi.

Mai iute chiar decât lumina, se propagau veşti de război, ameninţări cu moartea, ultimatumuri şi promisiuni de invazie, între dominioanele îndepărtate şi între regiunile supuse cu mult timp în urmă. Specialiştii în cercetarea viitorului încercau să reconcilieze golurile timpului.

Absalon Naaidoos ieşi din sediul Amiralităţii, unde cazul lui fusese judecat de către Peşte. Totul se petrecuse repede şi fără înflorituri verbale. Marele Om păruse a fi mai degrabă abătut.

Dar comandantului de pe *Patnaa* puţin îi păsa de concluziile comisiei de anchetă. Se întorcea din morţi dar, pentru el, lumea celor vii mirosea încă a hoit.

Mergea prin ploaia minunată care marcase acel sfârşit de toamnă de pe planetă, de obicei călduros şi cam secetos.

Intră într-un bar şi îi dădu un telefon Fionei. O voce palidă şi fără timbru îi răspunse că lipsea pentru moment. Se prezentă şi închise.

Afară turna acum cu găleata, fapt excepţional pentru acel anotimp.

Bău ceva, dar cu măsură, apoi ieşi şi închirie un planogir dintr-un garaj murdar şi cam dubios, dar nu statu să-şi facă probleme.

Şi, ca prin vis, se trezi în pustiul albastru.

Casa unde se întâlneau era închiriată şi avea trase obloanele metalice. Un robot îl avertizase că era bine să treacă mai departe dacă “nu vrea să-şi creeze necazuri inutile”.

Absalon ridică din umeri şi merse până la marginea nisipurilor albastre, ca să privească acel peisaj ce-i păru, dintr-o dată, încărcat de o tristeţe apăsătoare. Văzu plutind deasupra colinelor fantoma unei femei. Pieptu-i gol atingea în treacăt siliciul albăstrui, iar boabele ca de zmeură ale sânilor ei desenau în deşert linii paralele. Dar năluca aceea care plutea atât de aproape de nisipul pustiului nu avea deloc trupul de statuie al Fionei; din contra, reuşise chiar să distingă trăsăturile răvăşite de nelinişte ale nefericitei Abigael.

Nu mai ţinea. Nu avea inima să mai rămână acolo aşa că se întoarse în oraş. De o parte şi de alta a drumului ce şerpuia dedesubt se vedeau epave, ca nişte prizoniere ale deşertului, pe care timpul, nisipul şi căldura le distruseseră aproape total. Ici-colo câte un copac translucid, aproape ca jucăriile de sticlă, uimea gândul şi privirea prin înverşunarea cu care rezista furtunilor de nisip.

Nu mult după aceea, pe la apusul Soarelui, intră în oraş.

După sentinţa sumară dată de Peşte, urmaseră concluziile ipocrite ale comisiei de anchetă şi inevitabila trecere prin faţa curţii de onoare. Achitările pronunţate de către Curtea Amiralităţii puteau fi numărate pe degetele de la o mână.

Cariera lui luase sfârşit aici. Înaltul Comandament Militar avea, evident, nevoie de o victimă sau, mai cinstit, de un ţap ispăşitor.

Porni după aceea din bar în bar, scotoci toate bombele de noapte, încercând să dea de urma Fionei. Dar, în zadar: răspunsurile erau fie în doi peri, fie chiar vădit ostile. În cele din urmă, locul ordinar în care se desfăşura un spectacol de “varietăţi”, mai obscur şi mai deprimant ca niciodată, reuşi să dezlege limba unuia din fluturii de noapte. Era un tip respingător, cu siguranţă un vagabond, cam palid, cu ochii roşii şi lăcrimoşi de-ţi făcea milă, despre care nu puteai să spui sigur dacă era poliţist sau proxenet.

Individul îi mărturisi că “mititica avusese nişte necazuri”.

— Ce fel de necazuri? întrebă Naaidoos.

Tipul ridică din umeri.

— Ei, na! În meseria ei dă peste tot felul de oameni şi câteodată şi peste unii cărora le place să vadă femei sângerând...

— Femei care să sângeereze...?!

Mâinile lui Naaidoos se strânseră aproape spasmodic.

— A murit?

Omuleţul rânji. Absalon simţi o poftă nebună să-i spargă mutra din câţiva pumni, dar îşi reveni iute, dându-şi seama că licheaua aceea era singura persoană care catadicsea să-i răspundă la întrebări.

— Nu, dar desfigurată. E încă în spital, comandante.

— În care spital?

Individul ridică iar din umeri.

— Zău dacă pricep de ce eşti atât de curios, comandante. La

urma-urmei Fiona nu-i decât o târfă!
— Poate că ai dreptate, dar, dacă te gândeşti bine, cu toţii nu suntem altceva decât nişte copii de târfe!

În spital domnea o atmosferă lugubră. Nici măcar curăţenia excesivă de acolo nu putea îndepărta aerul acela sinistru de care păreau a fi impregnate zidurile înalte şi albe. Ca să obţină permisiunea de a o vizita pe Fiona, fu nevoit să ducă adevărate tratative cu o infirmieră îmbrăcată din cap până în picioare într-un halat scrobit.

În ascensor, un bătrân îl privea fix, de parcă tocmai recunoscuse în persoana lui o rudă pe care el o crezuse moartă de ani de zile şi pe care acum o vedea vie şi nevătămată, dar nu-i adresă nici o vorbă.

Odată ajuns în salon o zări pe Fiona culcată într-un pat alb şi învelită până sub bărbie. Nu dormea.

La început nu-l recunoscu, iar lui, de asemenea, îi fu greu să accepte ideea că acel chip tumefiat era al inimoasei Fiona.

Se aşeză lângă pat şi începu să-i vorbească rar:

— Totul s-a sfârşit acum. M-am întors. N-au reuşit să scoată nimic de la mine.

Ea încercă să zâmbească:

— De data asta stai mai mult? articulă cu greu fiecare cuvânt.

— Da, destul. Sunt la dispoziţia Tribunalului.

— Ai... pier-dut?

— Dacă am pierdut?

— Acolo, în spaţiu...

— Da, mărturisi Absalon. Am pierdut. Înfrângerea a fost totală...

Se grăbi, însă, să adauge:

— Dar n-au fost învingători. Cele care au câştigat au fost nălucile...

Fiona clătină din cap de parcă nimic din ceea ce-i spusese Naaidoos nu o surprinsese.

— Ţi-e rău?

— Nu, spuse ea, mă simt mai bine. După câte pilule am înghiţit nici nu se poate să fie altfel.

În afară de ei, se mai aflau în salonul acela alb şi trist încă doi boinavi, dar nu erau atenţi nici la ce se făcea, nici la ce se spunea.

— Mi-a fost dor de tine, murmură Fiona, dar atât de încet, încât Absalon mai degrabă îi ghici cuvintele decât le auzi. Atât de mult...

Ar fi vrut să-i pună o întrebare stupidă, însă se abţinu. Vremea întrebărilor stupide dispăruse.

— O să-mi treacă, continuă ea. Faţa o să se refacă şi nici pe corp n-o să-mi rămână urme.

El clatină din cap, neîncrezător.

— Doctorii mi-au dat cuvântul lor de onoare! (Apoi adăugă şi mai încet, parcă jenată:) Te rog... Ştii, a trecut atâta vreme... de când... Bagă mâna sub pătură şi mângâie-mă puţin...

Absalon ezită o clipă, apoi zâmbi.

— Îmi doresc atât de mult să-mi simt trupul... numai puţin...

— Înţeleg...

Şi îşi strecură mâna sub cearşaf. Pielea Fionei era fierbinte şi moale.

În subteranele tehnologiei avansate câţiva oameni de bază ai timpurilor încercau cu grijă să pună cap la cap (dar cu câtă frică şi cu câţi fiori!), câteva clişee de gol temporal. O dată şi încă o dată interogară maşinile de triat absurdul, şi acestea le răspunseră la întrebările lor rar şi meticulos că, la urma-urmei, nu aveau prea mare lucru de spus.

Ofiţerul care comandase nava lemilor îşi pusese capăt zilelor în chiar momentul în care unitatea sa pătrundea într-unul din sistemele aflate sub dominaţia Imperiului lui Lemura. Raportul pe care l-a lăsat în urmă fu de-a dreptul uluitor şi avu asupra strategilor şi serviciilor lor efectul pe care îl are o bâtă când e înfiptă în mijlocul unui muşuroi de furnici.

Sinuciderile nu erau ceva ieşit din comun în flota Imperială, dar faptul că tocmai acel ofiţer, cu o reputaţie şi de o cinste fără pată, alesese această soluţie lamentabilă, produsese o impresie puternică asupra teoreticienilor războiului.

Cât despre conţinutul propriu-zis al “testamentului” sinucigaşului, acesta îi lăsă pe toţi înmărmuriţi. Inevitabil apăru şi întrebarea gravă dacă cel dispărut fusese în toate minţile. Ancheta intră într-o fază complexă şi din care nu mai ieşi niciodată.

MESAJ AL PEŞTELUI CĂTRE AMIRALITATE:

COMANDANTUL ABSALON NAAIDOOS TREBUIE ELIMINAT URGENT DIN FUNCŢIE. ÎN CEL MAI SCURT TIMP VEŢI PRIMI UN RAPORT AMĂNUNŢIT ŞI STRICT CONFIDENŢIAL.

Ieşind din spital, Absalon se simţi dintr-o dată nespus de singur. Ridică privirile spre cer şi văzu că dimineaţa trecuse, dar ceţurile nu se risipiseră încă. Se târau aproape de pământ ca o perdea între

acoperişuri şi soare.

Se frecă la ochi, încercând să alunge migrena care era pe punctul să-i explodeze sub ţeastă.

Butler şi Katzrmann îl aşteptau la hotel. Privirile la erau goale şi reci ca zăpezile de pe Ornella. Îl anunţau că era convocat din nou.

— Între noi fie vorba, eu cu ce mă aleg din toată chestia asta?

— Veţi fi concediat şi vi se va da un vot de blam. După aceea vă veţi alege cu jumătate de soldă.

— Ei nu, zău? Un adevărat lux.

— Se pare că voi, cei din flotă, aveţi un umor special, remarcă Butler.

— Deformaţie profesională; cu el rămânem...

Aruncă o privire pe fereastră şi văzu o dâră albă înălţându-se vertiginos către cer: fără îndoială, era o navetă care se îndrepta spre un vas de război. O clipă, gândul îi zbură la *Patnaa* şi inima i se strânse; simţi că o să-i fie dor de bătrâna lui zburătoare de oţel.

— La revedere, comandante, spuse Katzmann.

Butler se mărgini să ducă două degete la pălărie, fără să-şi dea seama că, făcând acest gest, respecta o veche tradiţie.

Naaidoos dădu din cap.

— La revedere, spuse el. După care adăugă ca pentru sine: Ca să fiu sincer, aş fi preferat adio!
